

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

САЙМЪН КЪРНИК

БЕЗ ПОЩАДА

САЙМЪН КЪРНИК ВОДИ ДЕЙСТВИЕТО
С ШЕМЕТНА СКОРОСТ. ДРЪЖТЕ СЕ ЗДРАВО!

— Харлан Кобен —

САЙМЪН КЪРНИК БЕЗ ПОЩАДА

Превод: Диана Николова

chitanka.info

Знаеш само едно — някой е по петите ти. И иска да умреш. Том Мерън е женен с две деца. Никога през живота си не е имал проблеми със закона. До деня, в който получава странно телефонно обаждане... И животът му се променя завинаги. Приятелят му Джак Кели — уважаван адвокат, крещи в слушалката за помощ. И Мерън чува как го убиват. Последните думи, изречени към убиеца са... адресът на Мерън.

Ужасен, Мерън грабва децата и изчезва от къщи. Минути по-късно пред дома му спира кола. Ясно е, че търсят него. И той няма представа защо...

А полицията го издирва за убийство. Животът му тепърва ще става ад!

На дъщерите ми Ейми и Рейчъл

ПЪРВА ЧАСТ

СЪБОТА

1.

Чух телефона само защото задната врата беше отворена — бях на двора и разтървавах двете си деца, които се караха за една играчка и положението заплашваше да излезе извън контрол. Докато съм жив, ще се питам какво ли щеше да стане, ако вратата беше затворена или пък от виковете на децата не бях чул телефона.

Беше малко след три следобед една облачна събота в края на май. След минути целият ми свят щеше да рухне.

Втурнах се в къщата, по-точно в дневната. Мачът по телевизията тъкмо започваше. Вдигнах слушалката на четвъртото позвъняване. Питам се дали не ме търси пак онзи кретен шефът ми, за да обсъдим нещо дребно по някой от проектите. Той имаше навика да се обажда през почивните дни по работа, най-често когато даваха мач по телевизията. Така подхранваше чувството си за власт.

Погледнах си часовника. Три и една.

— Ало?

— Том, Джак се обажда — каза задъхан глас.

— Кой Джак? — попитах объркано.

— Джак... Джак Кели.

И това ако не беше глас от миналото. Джак Кели беше най-добрият ми приятел в училище. И ни кумува преди девет години. Но не бях говорил с него от почти четири години. Нещо не беше наред. Гласът му пресекваше.

— Какво е станало, Джак?

— Трябва да ми помогнеш.

Изглежда, тичаше или вървеше много бързо. Имаше и страничен шум, но не можех да определя точно какъв. Но определено Джак беше навън.

— Какво?!

— Помогни ми, помог... — Изведнъж гласът му секна. — О, не, господи! Идват!

— Кой идва!

— О, господи! — извика той толкова силно, че отдалечих слушалката от ухото си.

На екрана публиката ревеше в подкрепа на един играч, който заплашително се беше устремил към вратата.

— Джак, какво става? Къде си?

Чувах тежкото му дишане. Явно тичаше.

— Какво става? Каж ми!

И тогава Джак извика ужасено и ми се стори, че чух шум от борба.

— Моля ви! Не! — изпищя той.

Боричкането продължи няколко секунди и сякаш се отдалечаваше от телефона. После отново чух гласа му, но вече не говореше на мен. Думите му бяха отправени към някой друг. Гласът му беше слаб, но го чух ясно.

Каза шест думи. Шест прости думи, от които сърцето ми се сви и светът около мен сякаш започна да се срива.

Моят адрес.

После нададе кратък отчаян писък и някой го извлече настрани от телефона. Чух хриптене и дори аз, който цял живот съм живял далеч от смъртта, разбрах, че приятелят ми умира.

После всичко утихна.

Странната тишина трая няколко секунди. Стоях замръзнал и зяпнал, не знаех какво да кажа или да направя. После чух как някой затвори телефона.

Началото на адреса ми. Мястото, където вече девет години живеях нормален живот с двете си деца и съпругата си. Мястото, където се чувствах в безопасност.

За миг си помислих, че може да е някоя дебелашка шега, за да видят как ще реагирам. Но истината е, че не бях говорил с Джак Кели цели четири години, а последния път го бях срещнал случайно на улицата и поговорихме пет минути, докато децата (Макс беше още бебе) викаха и се въртяха в двойната си количка. Не бях разговарял с него, както подобава — като приятели, по мъжки — от пет, шест, може би дори седем години. Пътищата ни отдавна се бяха разделили.

Не, не ставаше въпрос за шега. Не можеш съзнателно да вкараш толкова страх в гласа си. Страхът идва инстинктивно, отвътре. А неговият определено беше такъв. Джак беше ужасен, и то съвсем

основателно. Чух го как издъхва. А сетните му думи бяха началото на адреса ми.

Кой искаше да знае къде живея? И защо?

Аз съм обикновен човек, работя на бюро в обширен офис с плексигласови прегради и ръководя екип от четирима души. Продаваме софтуер. Работата не е много интересна и както вече намерих, шефът ми Уесли е голям тъпанар, но пък парите ми стигат да си плащам сметките и да живея в самостоятелна къща с четири спални в предградията. На трийсет и пет години съм и досега никога не съм имал проблеми със закона. С жена ми имаме търкания от време на време, а и децата понякога ни се качват на главата, но в общи линии сме щастливо семейство. Кати е университетски преподавател, води лекции по опазване на околната среда. Занимава се с това от почти десет години. Добра е в професията си, всички много я харесват, а освен това е и много красива. С нея сме на еднаква възраст, заедно сме от единайсет години и нямаме тайни един от друг. Примерни граждани сме: плащаме си данъците и гледаме да не се забъркваме в неприятности. С две думи, ние сме като всички останали.

Като вас.

Защо тогава някакъв непознат се интересува от адреса ни? И то до такава степен, че е готов да убие заради него?

Изплаших се. Изведнъж ме обзе онова всепоглъщащо усещане за ужас, което се заражда някъде в слабините, пронизва тялото като токов удар и се превръща в истинска паника. Инстинктивният порив да побегнеш. Онзи страх, който изпитваш, когато нощем вървиш сам по пуста улица и чуеш стъпки зад себе си. Или когато някой здравеняк счупи бирена бутилка в стената на бар и после те пита какво си го зяпнал. Ето това изпитах — неописуем първичен страх.

Затворих телефона и реших да потърся логично обяснение на току-що чуто. Нищо не ми идваше наум. Но не виждах смисъл и в най-параноичното обяснение. Щом някой иска да разговаря с мен, явно знае кой съм. И лесно би могъл да разбере къде живея, без да пита човек, който вече почти не ме познава. Можело, е да погледне в телефонния указател например. Но не го е направил.

— Татко, Макс ме удари — оплака се Клои от вратата.

По коленете на дънките ѝ имаше зелени петна от тревата, тъмнорусата ѝ коса беше разчорлена. Беше на пет, малко над година

по-голяма от брат си и доста по-разумна. Той обаче беше по-едър от нея, а при детските спорове телесната маса е от първостепенно значение.

— Иди му се скарай — допълни тя със сърдитото изражение на невинно пострадало дете.

Някой обаче идваше към къщи. Същият, който току-що бе убил най-добрия ми приятел.

Доколкото си спомнях, Джак Кели живееше на десетина километра от тук, в едно предградие на Лондон, където започва зеленият пояс около града. Ако ми се бе обадил отблизо до дома си, значи онзи, на когото бе дал адреса ми, бе на петнайсет минути път с кола по това време на деня. А може и по-малко, ако нямаше много движение и бързаше.

— Татко, какво е станало?

— Момент, миличка — отвърнах с такава нескопосана усмивка, че би се засрамир и политик. — Татко има малко работа.

Бяха изминали две минути, откакто бях затворил телефона, и вече усещах как сърцето ми бие лудо в гърдите. Туп, туп, туп... Ако останех вкъщи, излагах семейството си на опасност. Но ако избягах, как щях да разбера кой ме преследва и защо?

— Виж какво, миличка — казах. Бях наясно колко напрегнат е гласът ми. — Ще отидем на гости при баба.

— Защо?

Клекнах и я гушнах.

— Защото иска да ви види.

— Защо?

Понякога е по-разумно да не обясняваш нещата на петгодишни деца.

— Хайде, миличка, трябва да тръгваме — казах и я понесох навън.

Макс беше зарязал спорната играчка наред моравата и главата му се подаваше от импровизираната палатка в дъното на градината. Извиках му да дойде, защото трябва да тръгваме. Главата му веднага изчезна в палатката. Като повечето четиригодишни деца, и той не обичаше да се подчинява на заповеди. И обикновено това не беше проблем. Просто го оставях да прави каквото си ще. Но днес случат беше различен.

Думите на Джак кънтяха в главата ми:

„О, не, господи! Идват!“

Ужасът в гласа му. Страхът. „Идват“.

Идваха тук, в дома ми.

Погледнах си часовника. Три и пет. Четири минути, откакто бях вдигнал телефона. Времето сякаш течеше по-бързо от обикновено.

— Хайде, Макс, трябва да тръгваме. Бързо.

Изтичах до палатката, без да пускам Клои. Тя пищеше и се опитваше да се измъкне, но я държах здраво.

— Ама аз си играя — извика Макс отвътре.

— Няма значение. Трябва да тръгнем веднага.

Чух някаква кола по пътя към къщата. Странно.

Ние живеем на задънена улица във формата на подкова, където рядко минават чужди коли.

Тази обаче намали и спря.

Чух хлопване на врата. Сигурно напразно се притеснявах. Но сърцето ми продължаваше да бие бясно.

— Хайде, Макс! Няма да си играем сега.

Той се изкикоти в пълно неведение за моите страхове:

— Ела да ме хванеш.

Пуснах Клои на земята и се мушнах в палатката. Макс продължи да се смее и се дръпна възможно най-назад, но като видя лицето ми, и неговото посърна.

— Какво има, татко?

— Нищо. Просто трябва да отидем при баба.

Той кимна и изпълзя от палатката.

Хванах ги за ръка и бързо ги преведох през къщата до колата. Опитвах се да изглеждам възможно най-спокоен. И двамата ме засипваха с въпроси, но аз изобщо не ги слушах. Само ги подканях да вървят по-бързо. Чувах в далечината трафика по главния път. В белите облаци над нас се виеше самолет. Новото куче на съседите лаеше, отнякъде долиташе вой на косачка. Обичайните шумове на ежедневието, които днес изобщо не ми се струваха безобидни. Имах чувството, че се намирам в някаква паралелна реалност, където отвсякъде дебне опасност, но само аз я забелязвам.

Закопчах децата на столчетата им на задната седалка и се сетих, че може би трябва да им взема някакви дрехи в случай, че се наложи

да останат известно време извън къщи. Помъчих се да измисля какво ще кажа на тъщата, като се появя на прага ѝ с децата. „Току-що ми се обади кумът, не бяхме се чували от години, и докато си говорехме, го убиха, а сега убиецът гони мен“. Беше толкова абсурдно, че аз самият бих се усъмнил дали съм с всичкия си, ако не знаех от първа ръка, че е истина. Да не говорим, че Айрини никога не ме е харесвала. Открай време смята, че дъщеря ѝ, с нейните академични успехи и диплома от Кеймбридж, е много над някакъв си търговец на компютри.

Три и осем. Седем минути, откакто бях вдигнал телефона.

По-добре да кажа на Айрини, че имам някакъв проблем в работата и затова ще оставя децата при нея за през нощта. А после какво? Какво ще стане утре?

„Добре — казах си, — стига съм се опитвал да анализирам всичко наведнъж, трябва да действам“.

— Стойте в колата, чухте ли? Отивам да взема някои неща. Ей сега се връщам.

И двамата почнаха да протестират, но аз тръснах вратата, изтичах до стайте им и бързо напъхах в една раница всичко, за което се сетих — пижами, четки за зъби, играчки и какво ли още не, — като през цялото време знаех, че се надпреварвам с времето.

Три и единайсет. Докато излитах от къщата, си спомних хриптенето на Джак. Явно малко преди да умре. Но на кого му е притрябвало да убива средностатистически адвокат като Джак Кели, който се справяше добре, но едва ли можеше да се каже, че е сгазил лука? А по-важно, много по-важно — кой искаше да изкопчи от него къде живея аз, обикновеният търговец Том Мерън? Аз и семейството ми.

Стигнах до колата и изругах. И двете деца се бяха разкопчали и дивееха вътре. Клои се беше промушила между седалките и си играеше зад волана, а на Макс виждах само краката: стърчаха във въздуха, докато той диреше нещо отзад. И двамата се смееха, сякаш всичко беше шега и техният свят си е наред. Вярно. Само че моят свят се беше преобърнал с главата надолу.

Отворих вратата и хвърлих раницата на предната седалка.

— Хайде, деца, трябва да тръгваме. — Хванах Клои и я натиках между седалките да мирува отзад. — Нямаме време.

— Ох! Заболя ме.

— Седни си на мястото, Клои. Веднага.

Плувнал в пот, отидох до задната врата, отворих я, измъкнах Макс и го тръшнах на мястото му. С треперещи ръце го закопчах на седалката, а после се пресегнах и закопчах колана и на сестра му.

— Какво е станало, татко? — попита Клои уплашено.

По принцип съм уравновесен човек и до този момент не бях попадал в ситуация, която да ме паникьоса. Вероятно точно затова ми беше толкова трудно да запазя спокойствие. Всичко ми се струваше като кош сън, като кошмар, който се случва с някой друг. Накрая ще се събудя и ще се изсмея истерично на страховете си.

Но не беше сън. Знаех го.

Бръкнах в джоба на дънките си, извадих ключовете и запалих колата. Часовникът на таблото показваше три и шестнайсет, но той беше с четири минути напред. Значи бяха изминали единайсет минути от обаждането. Господи, толкова много? Изкарах колата на заден ход, стигнах до кръстовището и тръгнах към главния път. Изпитах облекчение. Сякаш току-що бях избягал от нещо ужасно.

Чувствах се глупаво. Не можеше да няма някакво логично обяснение на цялата ситуация. Трябваше да има.

— Спокойно — измърморих си. — Само се успокой.

Поех дълбоко дъх и се почувствах по-добре. Щях да закарам децата при Айрини, да се обадя на Кати и да се прибера вкъщи. И там нямаше да има никого. Щях да намеря номера на Джек и да му се обадя да видя дали всичко е наред. На сигурно място в движещата се кола, започнах да се самоубеждавам, че всъщност Джек е добре. Че онова хриптене не е било последният дъх на приятеля ми, убит неизвестно къде. Самоубеждавах се, че всичко е наред.

Изминахме стотината метра относително право шосе, по което се стигаше от нашата задънена улица до главния път. Намалих и дадох десен мигач. По главния път към нас летеше черен джип „Тойота Ланд Крузър“, мощен като танк. На предните седалки видях двама мъже с шапки и тъмни очила. На десет метра от нас шофьорът рязко намали и сви към нашия квартал, без да даде мигач. Тъкмо щях да го наругая за това грубо поведение, когато забелязах, че задните стъкла на автомобила са тонирани. Изведнъж ме заля страх. Непозната кола идваше към квартала само единайсет минути след обаждането на

Джак. Домът му беше на единайсет минути път от тук, ако караш малко по-бързо. Твърде странно съвпадение.

Гледах джипа в страничното огледало. Устата ми беше пресъхнала, сърцето ми отново се сви от страх. Нашата улица беше третата пресечка вдясно, точно преди пътят да направи острия завой. Тойотата подмина първата пряка, после и втората...

На петнайсет метра преди нашата улица стоповете светнаха.

О, не, не! Само не там.

— Татко, защо спряхме?

— Хайде, татко. Да тръгваме.

Черният джип сви в нашата пряка и изчезна от погледа ми. Бях повече от сигурен, че хората вътре търсят мен.

Излязох на главния път и дадох газ. Гласовете на децата ми и гласът на Джак — на отчаяния, умиращ Джак Кели — кънтяха в главата ми като далечно глухо ехо.

2.

— Нямах да е зле да се обадиш предварително, Том — скастри ме Айрини Тайлър, строгата ми тъща.

Беше 15:35. Намирах се на дванайсет километра от черния джип и се надявах, че съм в безопасност. Поне засега.

— Съжалявам, Айрини. Изникна нещо неочаквано. Спешен случай.

Оставих децата в коридора на огромната викторианска къща. На тази тиха улица с дървета по тротоарите повечето къщи бяха такива — големи, с красиво боядисани фасади. Това бе родният дом на Кати, идеалното място за живеене според нея.

— Какъв спешен случай? — попита тъща ми и недоверчиво повдигна вежди.

Айрини Тайлър беше достолепна жена. Бивша директорка на гимназия. Вдъхваше страхопочитание дори само с външния си вид. Винаги съм смятал, че с това едро тяло и широки рамене от нея би излязъл превъзходен надзирател в затвор или треньор на гладиатори, ако се беше родила в Древния Рим. Всъщност за жена на седемдесет години изглеждаше доста добре, но все пак схващате какво имам предвид. Не беше разумно човек да се заяжда с нея.

Децата обаче я харесваха и весело се хвърлиха в обятията ѝ, докато аз се мъчех да измисля правдоподобно оправдание защо съм дошъл. Като търговец с дванайсетгодишен стаж бях доста изпечен в лъжите, но сега ситуацията беше различна — строгият вид на тъща ми в комбинация със страха, който изпълваше цялото ми същество, парализираха мозъка ми напълно.

— Изникна нещо в работата — казах аз. — Един от основните ни клиенти има проблем и трябва да отида в офиса. Знаеш как е.

Естествено, че не знаеше, след като никога не беше работила в офис. Но тази версия не беше съвсем безпочвена. Последните няколко месеца шефа ми го беше прихванало нещо и няколко съботи ни събира по спешност, за да решим уж належащите проблеми на клиентите.

Разбира се, нищо не беше чак толкова неотложно, но така подхранваше чувството си за власт.

Айрини не изглеждаше много убедена. Но тя и без това никога не ми е вярвала. Като повечето хора, и тя смяташе, че човек, който си изкарва прехраната с продажби, не е много стока. А и според нея никой нормален човек не работи в събота, освен ако не е служител в супермаркет или в бърза помощ. За мое учудване обаче не подхвана тази тема, а само попита къде е дъщеря ѝ.

— И тя е на работа — обясних, докато оставях раницата с багажа на децата до огромния старинен часовник в коридора. — В университета е. Чете за статията, която пише в момента.

Трябваше да се обадя на Кати. Да я предупредя да не се прибира къщи. Не помня в колко каза, че ще свърши, но се надявах все още да е там.

— Кога ще вземеш децата?

— Може ли останем за чая, бабо? — попита Клои, вече се бе хванала за роклята на баба си.

— Разбира се, миличка — отвърна Айрини, погали я по косата и за пръв път се усмихна.

— Не знам кога ще свърша, така че им донесох някои неща.

— Искаш да пренощуват тук?

— Да, ако не възразяваш. Ще ги взема сутринта при първа възможност.

— Защо ще работиш в събота следобед, татко? — попита Макс.

— Може би не е зле да кажеш на шефа си, че имаш ангажменти и извън работата — отбеляза Айрини с тон, който не търпеше възражение.

— Това е по изключение — отвърнах бързо.

Изведнъж изпитах неудържимия порив да се махна от тази къща и да разбера какво по дяволите става с живота ми.

Погледнах многозначително часовника си.

— Виж, Айрини, наистина трябва да тръгвам.

Пред дома ми имаше черен джип с тъмни стъкла и някакви типове вътре, които искаха нещо от мен, макар да нямах представа какво, но бяха готови да убият, за да го получат. Казах само:

— Чака ме много работа и не искам да закъснявам.

Тя ме изглежда подозрително с тъмните си очи, но кимна и се наведе към Макс и Клои:

— Е, какво ще правим, деца? Искате ли да слезем до реката да нахраним патиците, а после да прием чай?

— Да, да, да! — извикаха и двамата в хор.

Усетих как ме избива пот. Знаех, че ако Айрини забележи, ще си направи свои изводи за причината. Затова целунах децата за довиждане, но те вече бяха на тема хранене на патици и не им беше много до прощални жестове. Благодарих на Айрини, без да смея да я погледна в очите. После тръгнах към колата.

Скочих вътре, стигнах до края на алеята и когато вече не можеха да ме видят от къщата, набрах Кати на мобилния. Телефонът иззвъня пет пъти, след което се включи гласовата поща. Не се учудих много, че не вдига. Ако беше в библиотеката, сигурно си бе изключила телефона. Не обичаше да я безпокоят, освен ако не е нещо важно. Не оставих съобщение, но се опитах да се свържа с телефона в кабинета ѝ. Звъня продължително, после и тук се включи телефонният секретар.

Не знаех какво да правя. Реших да се върна вкъщи. Вече бях сигурен, че нещата са сериозни, но за всеки случай исках да проверя къде е спрял черният джип и дали е пред моя дом, както предполагах.

Докато карах, се замислих за Джак Кели. Познавахме се кажи-речи откакто се помнех. Той дойде да живее на нашата улица в края на седемдесетте, когато и двамата бяхме на осем, и веднага привлече вниманието на всички. Беше едър за възрастта си, с дълга къдрава руса коса, с която приличаше малко на Робърт Планта от „Лед Цепелин“. Баща му беше починал няколко месеца преди това и майка му решила да се премести по-близо до родителите си. Моите родители не го харесаха от самото начало — може би заради косата. И понеже бяха против дружбата ни, аз прекарвах доста време с него.

Веднага си допаднахме. За дете, наскоро изгубило баща си, той беше необикновено жизнен, може би защото все намираше в какво да се докаже. Беше авантюрист по душа, от онези, дето изпитват нужда да се качат на най-високото дърво, да изкатерят най-високия връх, да се впуснат в най-опасното приключение. От цялото училище той пръв се спусна с колелото си в копривите по стръмния склон в близката горичка. Аз се пробвах само веднъж и целият се нажилих и после Джак не пропускаше случай да ме избъзика за това. Такъв си беше.

Луда глава. И нехаеше за последиците. Затова винаги беше вълнуващо да си с него.

Прекарахме заедно цялото си детство. После той отиде да учи право, а аз започнах работа като продавач на копирни машини и за известно време пътищата ни се разделиха, но като станахме на двайсет, подновихме приятелството си. Беше голям плюс да си в една компания с човек като Джак. Той вече беше висок красив младеж с доста чар и немалко пари. Жените му се лепяха като мухи на мед и тъй като с него прекарвахме доста време заедно по клубовете и баровете на Лондон, аз също ставах обект на женско внимание. От време на време имах чувството, че получавам остатъците от неговите завоевания, но като всеки уважаващ себе си мъж не позволявах нараненото ми его да опропасти възможността за секс. В онези дни почти благоговеех пред Джак Кели и бях щастлив да се нарека негов приятел.

Когато се ожених за Кати, връзката ми с Джак поохладня. С времето се виждахме все по рядко. После Джак се обвърза по-сериозно с една амбициозна млада адвокатка, а Кати забременя с Клои и всеки тръгна по своя път. Успяхме да се видим веднъж или два пъти в годината, а накрая и тези срещи секнаха. Винаги съм смятал, че вината за това е по-скоро на Джак. Няколко пъти му оставих на секретаря съобщения, на които той не отговори, а разменените имейли така си и останаха с обещанията за скорошна среща. През последните няколко години не си пращахме дори коледни картички.

Километър преди да стигна до дома си реших отново да се опитам да се свържа с Кати. Тя пак не отговори и това вече започна да ме тревожи. Имах належащата нужда да споделя с някого какво става, а тя беше единственият човек, способен да намери логично обяснение на случващото се или поне да измисли какво да правим. Защото онези, които ме преследваха сега, щяха да ме преследват и утре, и вдругиден, и по-вдругиден, докато не получат онова, което търсят. Значи трябваше да разбере какво по дяволите искат от мен.

Завих към нашия квартал малко преди четири без пет. Обикновено при този завой ме изпълваше дълбоко чувство на удовлетворение — прибирах се у дома в края на тежък работен ден. Винаги се радвах на красивите, добре поддържани къщи с окосени зелени морави. Приятно беше да се върнеш тук и да се потопиш в този оазис от тишина и спокойствие след шума и трафика на централен

Лондон. Днес обаче изпитвах единствено страх и се питах какво ли ще заваря вкъщи.

Подминах нашата улица, без дори да намалая, хвърлих поглед към къщата и видях, че черният джип не е там. Продължих по улицата още двеста метра и завих обратно. Джипът определено не беше там. Може би бяха разбрали, че не съм вкъщи, и си бяха тръгнали. Момчетата на Хендерсън, две дивачета на седем и девет години, миеха колата на баща си. Мартин Хендерсън ми бе казал, че успял да ги накара да вършат тази работа, като я представил за игра. Единият мие едната страна, другият — другата, и който свърши по-добра работа, печели играта. Най-странното беше, че нямаше награда за победителя и Мартин получаваше безупречно чиста кола безплатно. Заболя ме при вида на тази позната обичайна гледка.

Намалих и спрях до стената на задния двор. Слязох от колата, без да гася двигателя. Отидох до оградата и надникнах през плетеницата от бръшлян към двора и трапезарията. Вратата ѝ беше отворена и през нея се виждаше коридорът и входната врата.

Изчаках трийсетина секунди. Нямаше движение. Къщата изглеждаше празна. Замислих се дали да не вляза и да потърся номера на Джак, но знаех, че е безсмислено. Бях сигурен, че няма да вдигне.

А после някакъв мъж с шапка и очила мина по коридора и влезе в кабинета ми. Движеше се уверено и целенасочено. Беше целият в черно и май носеше ръкавици. Успях да го зърна само за секунди. За малко да помисля, че ми се е привидял, но знаех, че не е така.

Мъж в черно обикаляше из дома ми.

Продължих да наблюдавам. Нищо не помръдваше. Чувах зад себе си тихото пърпорене на двигателя на колата. Чувствах се като воайор, макар че всъщност наблюдавах собствения си дом. А после ме обзе гняв. Някакъв негодник беше нахлул в дома ми и се разхождаше из него, сякаш си е вкъщи.

И тъкмо да го изпсувам наум, този мръсник отново се появи. Спря в коридора. Разтворих леко бръшляна, но пак не можах да го огледам добре. Беше среден на ръст, с нормално телосложение, и държеше няколко мои папки, навярно ги беше взел от шкафа в кабинета ми. В тях нямаше нищо интересно, само стари сметки и квитанции за върнати данъци. Какво търсеше този тип, по дяволите?

Продължих да го наблюдавам. Той отвори едната папка, прелисти съдържанието и като видя, че няма нищо интересно, небрежно я пусна на пода. Листовете се разпиляха. После отвори следващата.

Напсувах го на глас и реших какво ще направя.

Върнах се в колата и набрах първо 141, за да не могат да проследят номера ми, а след това 999 — номера за всякакви спешни случаи във Великобритания. Щом операторът вдигна, помолих да ме свърже с полицията и той ме прехвърли на полицейския диспечер.

— Искам да съобщя за кражба с взлом — казах на жената, която се обади, след което ѝ дадох адреса. — Крадецът има нож и мисля, че е нападнал обитателите на къщата.

Постарах се гласът ми да прозвучи възможно най-разтревожено, което предвид обстоятелствата не беше много трудно.

— Там живее сама жена с малки деца и мисля, че са в опасност — допълних аз.

Полицейската служителка, изглежда, се обезпокои, но пък нали това беше идеята. Искях полицията да дойде след пет минути, а не след два часа, когато този тип отдавна щеше да е изчезнал. Когато служителката ме попита как се казвам, аз ѝ отвърнах да побързат, защото току-що съм чул писък. После затворих телефона и потеглих.

Беше крайно време да открива Кати.

3.

Обикновено стигах до университета за двацет и пет минути, но сега успях да измина разстоянието за двацет. Движението беше по-слабо от обичайното, а и бързах. По пътя отново звъннах на Кати, но тя пак не вдигна. Същото беше и с телефона в кабинета ѝ. Вече четиридесет минути напразно се опитвах да се свържа с нея. Беше неоткриваема. И друг път се беше случвало, но предвид обстоятелствата сега бях наистина обезпокоен. Оставих съобщения и на двата телефона да ми се обади веднага. Дори не се опитах да прикрия тревогата си. Трябваше на всяка цена да я предупредя да не се прибира къщи. Не исках дори да си помисля какво би станало, ако се натъкне на нашия неканен гост.

Университетският комплекс — няколко безлични сгради от червени тухли, строени през шейсетте, с прекомерно големи черни покриви и долепени до една много по-голяма сграда, простираща се по цялата дължина на комплекса — бе почти празен в този съботен следобед. Спрях пред главния вход и се втурнах вътре.

Служителката на рецепцията говореше с две китайски студентки и въобще не ми обърна внимание. На един фотьойл дремеше отегчен възрастен охранител. Задачата му беше да внимава кой влиза в сградата — охраната беше въведена след изнасилването на една студентка преди няколко години, — но той явно реши, че не представлявам заплаха, защото дори не ме погледна втори път. Свих надясно и тръгнах по коридора. От лявата ми страна се намираха аудиториите, а от дясната — кафето и интернет залата. Именно в тази сграда се провеждаха повечето лекции и упражнения, но днес беше сравнително тихо и само тук-там се мяркаше по някой студент.

Бях прехвърлил студентската възраст поне десетина години и определено не бях за тук, но никой не ми направи проблем и продължих към библиотеката и факултета по опазване на околната среда. Бях просто поредният озовал се не на мястото си дъртак. А можеше да съм всеки. Например изнасилвачът отпреди няколко години. Но явно никой не го беше грижа. Май има доза истина в

максимата, че хората забелязват само онова, което искат да забележат, и че обикновено просто не обръщат внимание на ставащото около тях — до такава степен са погълнати от собствения си живот. Запитах се дали и аз не съм бил такъв напоследък и дали не съм пропуснал да забележа нещо важно. Нещо, което би ми подсказало какво става.

След като подминах кафето и интернет залата, вече почти не срещях хора, а когато се изкачих по стълбището до първия етаж, се оказах съвсем сам. Стъпките ми отекваха. Коридорът беше пуст и тих. Идеално място за изнасилвач. Мислиш си, че си в безопасност, защото тук винаги гъмжи от хора, но в един момент разбираш, че същото това оживено място може да е лабиринт от тъмни пусти коридори с врати, зад които може да се случи всичко.

Не се притеснявах за себе си — никой не знаеше, че съм тук, — а за Кати. Защо трябваше да работи на това усамотено място? Преди време ми беше казала, че из цялата сграда са инсталирали охранителни камери и няма повод за притеснение, но аз знаех, че дори камерите не могат да спрат някой безразсъден престъпник или пък напрацял от хормони перверзник. Ако камерите бяха решението, Великобритания, която има повече такива устройства от всички страни по света, щеше да е сравнително спокойно и безопасно място за живот. А не е така.

В дъното на коридора имаше двойна стъклена врата, през която се влизаше във факултета по опазване на околната среда. Беше затворена, зад нея не се долавяше никакъв шум или движение. Цареше пълна тишина.

Спрях и си погледнах часовника. 16:25. Зад стъклената врата следваше още един коридор, водеше до външен прозорец с формата на арка в задната част на сградата. От лявата страна на коридора имаше четири врати, а от дясната — само една. Кабинетът на Кати беше втората врата вляво, която сега беше затворена, както и всички останали, с изключение на една.

Натиснах двойната стъклена врата и тя се отвори. Минах през нея. Двете крила се затвориха зад мен с такъв трясък, че раздраха тишината като изстрел. Потръпнах. Щеше ми се да извикам „Ей? Има ли някой?“, но се въздържах. Отидох право до кабинета на Кати и натиснах дръжката на вратата.

Беше заключено. Странно. Знаех, че не съм сбъркал. И името й бе там, гравирано върху изящна метална табелка: Д-р Катрин С.

Мерън. „С“ е от „Синтия“, но тя ненавиждаше това име. Тогава защо ли го бе включила? Отново натиснах дръжката, за всеки случай. Същият резултат.

Устата ми пресъхна. Нещо не беше наред. Тишината бе някак напрегната и неестествена. Не чувах дори трафика отвън. А после си спомних. Стените тук бяха добре изолирани, за да могат учените да работят спокойно, необезпокоявани от постоянната шумотевица на градския живот, която всички останали се налага да търпим.

Отидох до вратата на библиотеката. Вътре не светеше, помещението изглеждаше празно. Отворих, влязох и тихо затворих вратата.

Залата беше голяма, петнайсет на петнайсет, разполовена от пътека, която започваше от вратата и стигаше до прозорците в другия край. Около една трета беше заета от големи правоъгълни маси, някои с компютри отгоре. Всичките бяха празни. Нямаше никакви чанти или палта, отворени книги или листа, по които да личи, че има някого. Мониторите не работеха. От другата страна на масите бяха високите до тавана лавици с книги, които спираха по-голямата част от естествената светлина и придаваха на помещението характерния за библиотеките сумрачен вид. В другия край на залата, до прозорците, имаше още една редица маси. И те бяха празни.

Този път извиках:

— Ей?

Никакъв отговор.

Отидох до лавиците, извадих телефона и отново набрах Кати. Не се учудих, но много се притесних, когато отново се включи гласовата поща. Къде се беше дянала, за бога?

Не биваше да изпадам в паника. Може би си беше тръгнала и бе забравила да си включи телефона. Което обаче означаваше, че може вече да си е вкъщи и да е попаднала на онзи тип. Както и да го погледнех, не изглеждаше добре.

Пуснах телефона в джоба си и нещо на пода привлече вниманието ми. Точно пред една от лавиците. Едва се забелязваше на фона на тъмнозеления мокет.

Малко петно.

Преглътнах с усилие, наведох се, пипнах го с пръст и потреперих — беше лепкаво. Погледнах си пръста. Нямаше съмнение. Никакво

съмнение.

Беше кръв.

При това прясна.

Бавно огледах мокета. Забелязах още едно петно, по-малко, после още едно. Капки гъста кръв. Като следа.

Тялото ми се скова. Не, за бога, не! Дано да не беше Кати. Не и тя, та тя през целия си живот не бе наранила никого. Само не и това.

— Спокойно — казах си на глас. — Само не изпадай в паника.

Вдигнах поглед и видях една врата в края на лавиците, на пет метра от мен. Беше открехната, но зад нея не се виждаше нищо друго, освен мрак. Отново сведох поглед към мокета. Кървавата следа водеше право към вратата. Взрях се в нея и наострих уши да доловя някакво движение.

Мобилният ми телефон иззвъня. Не, не беше моят. Нечий друг. Мелодията беше различна. На моя беше обикновена; тази звучеше някак по-живо. Дразнещо енергично. И идваше иззад вратата.

После спря.

Тишината беше толкова напрегната, че сякаш я усещах как тежи на плещите ми. Вътрешният ми глас ми казваше да бягам, да се омитам час по-скоро. Ами ако Кати лежеше прободена зад вратата? Мобилният, който иззвъня, не беше нейният, сигурен бях, но това не означаваше, че тя не е там.

Пристъпих към вратата. После спрях. Не бях въоръжен. Какво можех да направя? Трябваше да повикам помощ. Веднага.

Вратата рязко се отвори и пред очите ми се появи висок човек в небесносин гащеризон, опръскан с боя. Носеше черна маска и ръкавици. И държеше нож. С жълта дръжка и дълго извито острие. Изцапано с кръв.

За част от секундата и двамата не помръдвахме, само се гледахме. Деляха ни само пет метра. И изведнъж той се стрелна към мен, вдигнал ножа да нанесе фаталния удар.

Инстинктивно грабнах една книга от лавицата и я запратих към него. После побягнах, но в паниката си обърках посоките и вместо да хукна към вратата, тръгнах към прозорците. Нямах време да поправа грешката си, той беше точно зад мен. Чувах дишането му и тежките му стъпки по пода и това ме караше да тичам още по-бързо.

До една от лавиците имаше дървена количка, накамарена с книги. Сграбчих дръжката ѝ и я засилих по пътеката зад себе си. Чух как той се блъсна в нея и как книгите се посипаха по пода; после той я изтласка настрани. Всичко това го забави най-много секунда и половина. Не смеех да се обърна; бързах да стигна до прозорците. Молех се да се отворят навън. Библиотеката се намираше на поне шест метра височина, но ми беше все едно. Трябваше да изляза на всяка цена.

Промуших се между две маси до прозорците и отчаяно хванах първата дръжка, до която стигнах. Не помръдна. Проклетият механизъм беше заключен. Чувах как преследвачът ми приближава. Извърнах се и го видях, само на два метра. Тъкмо се хвърляше към мен, с ножа напред. Готов да ме наръга.

Изпицях от ужас, но въпреки това инстинктът ми за самосъхранение явно се задейства, защото хванах един стол и го пресрещнах с него. Краката го удариха в лицето и гърдите и той залитна назад и размаха ръце. Това ми даде възможност да мина на малко по-широко пространство. С крайчеца на окото си забелязах отворена врата с надпис „Тоалетни“. Може би от там щях да успея да избягам, но нямах време да обмисля по-обстойно този вариант, защото противникът ми беше възвърнал равновесието си и аз отново замахнах към него със стола. Но този път не успях да го изненадам. Той ловко отскочи встрани, хвана единия крак на стола и за малко да го изтръгне от ръцете ми.

Борбата със стола продължи още няколко секунди, но сега бях по-уязвим и той изведнъж замахна с ножа и успя да ме пореже малко под лакътя. Усетих остро парване, но не и болка. Явно високият адреналин ми я спестяваше. Стиснах зъби и видях как резката на ризата ми почервенява от кръв, но нямах време за нищо повече, защото той отново замахна с ножа и трябваше да парирам удара. Този път острието поряза бузата ми. Отново усетих познатото парване, а после и как капка кръв се стича по врата ми.

Едва сега напълно осъзнах колко реално е всичко, което ми се случва. Борех се за живота си. Този човек се опитваше да ме убие! В библиотеката сякаш се възцари мъртвешка тишина.

Той се опита да ме препъне, дръпна стола и замахна с ножа към корема ми. Аз се извих настрани, но се фраснах в близката лавица и

изпуснах стола. Все пак успях да го метна към него, макар и не много силно. Той май не го очакваше, защото залитна назад и за малко да падне на земята.

Това беше шансът ми. Обърнах се и хукнах през глава към тоалетните. Знаех, че ако сгафя нещо, с мен е свършено. Изпитвам смъртен страх от това да умра от прободна рана. Изпадам в ужас, като си представя как някой ме наръгва с нож, а аз стоя и гледам как кръвта ми изтича, без да мога да направя нищо. Имам тази фобия вече десет години, откакто станах свидетел на смъртта на бивш съученик. Наръгаха го смъртоносно в един нощен клуб. Две намушквания, и двете точно в сърцето. Охраната го изхвърли навън, без въобще да разбере какво е станало, и той умря на тротоара пред заведението. Това ме чакаше и мен. Самотна, ужасяваща смърт.

Минах през отворената врата и я тръшнах зад гърба си. Озовах се пред още две врати: една вляво и една точно пред мен. Реших да пробвам тази пред мен. Мъжката тоалетна. Вратата зад мен рязко се отвори. Преследвачът ми не се отказваше.

Влетях в мъжката тоалетна и се озовах пред поредица кабинки. Свих надясно, хлъзнах се по плочките, но успях да запазя равновесие и видях няколко писоара, залепени до стената в груб полукръг. Точно над единия имаше тесен прозорец, половин метър висок и метър дълъг. Дръжката беше стара, боята бе почти изцяло излющена. Втурнах се напред, скочих върху писоара, завъртях дръжката и блъснах прозореца с ръце, за да се отвори. Проврях глава и започнах да се изтеглям през отвора. Измъкнах се до кръста и видях на два метра под мен гладкия покрив на едноетажното разширение на сградата. Най-последно! Бях спасен. Понечих да се измъкна целия и в същия миг чух стъпките на преследвача си и една ръка ме хвана за глезена. Изритах силно с другия си крак и от последвалото пъшкане разбрах, че съм ударил нападателя си в лицето. Изритах отново, като магаре, после опрях длани на външната стена и се отблъснах напред, сякаш се канех да правя рекордно гмуркане с поне тройно салто.

Паднах на покрива на ръце, доста нескопосано, и усетих парещата болка в китките. Краката ми се люшнаха над мен и се претърколих по твърдата настилка. Дори не се сетих да погледна назад, за да видя дали преследвачът ми е след мен. Изтичах приклепнал до стряхата, увесих се на ръце, спуснах се по стената и скочих на земята.

Озовах се в малък павиран двор, заобиколен от триметрова тухлена стена. Покрай нея имаше два реда зелени контейнери, преливащи от боклук. Вонеше. Зад стената чувах шума на минаващи коли. Свобода!

Изчаках няколко секунди, докато си поема дъх, а после чух движение по покрива над мен. Този кошмар нямаше ли край? Кучият му син продължаваше да ме преследва!

Събрах всичките си останали сили, хукнах към контейнерите и се опитах да се покатеря върху един близо до стената. Първия път не успях. Определено бях позагубил форма. Картата ми за фитнес центъра бе изтекла преди три години и единственото ми спортуване беше по малко тенис от време на време през лятото. Заклех се, че ако един ден животът ми се върне към нормалния си ритъм, пак ще тръгна на фитнес.

Хвърлих се към контейнера и макар че пухтях като локомотив, този път успях да се кача върху пластмасовия капак, първо по корем, а после и да стъпя. Набрах се на мускули и се прехвърлих през стената. Преди да скоча, погледнах към двора, но не успях да видя дали преследвачът ми все още е по петите ми.

Скочих на тротоара и се огледах. Една кола мина по улицата, но шофьорът не реагира: или не ме видя, или не искаше да ме вижда. Не можех да се ориентирам: никога не бях излизал от университета по този начин. Знаех само, че съм доста далеч от колата си.

Едва си поемах дъх, но хукнах към мястото, където според мен беше паркингът. Сигурно съм бил доста странна гледка. Кръвта от раната на лицето ми се стичаше по врата ми и цапаше яката на ризата ми. Раната на ръката ми пареше, сякаш някой забиваше горещи игли в нея. Погледнах я и ми се догади. Господи, какво ставаше с мен? С какво бях заслужил всичко това?

От една къща излезе красива млада жена с дълга пола и блуза с голи рамене и щом ме видя, се прибра и затръшна вратата. Това е то Лондон. Градът, където хората предпочитат да не се бъркат в чужди работи и гледат да стоят далеч от неприятностите. Преди пет години една приятелка на Кати беше нападната и обрана пред станция на метрото в четири следобед. Не пуснала чантата си и двамата нападатели я съборили на земята и няколко минути я блъскали и ритали, докато не успеи да ѝ я вземат. Според нея през това време

покрай тях минали поне петдесет души. Повечето отминавали бързо-бързо. Една двойка забавила ход, за да види по-добре какво става. Никой не се намесил. Кати беше възмутена до дъното на душата си и каза, че не би подминала с безразличие подобна гледка.

— Нямаше да мога да се понасям след това — каза ми. — Да обърнеш гръб е все едно да признаеш, че си победен. Никога не бих го направила.

Типично за Кати. Тя е жена с принципи, с морал. Но къде ли беше сега? И по-важното — дали кръвта по пода в библиотеката беше нейна?

Трябваше да я открия. Възможно по-бързо.

Без да спирам да тичам, бръкнах в джоба си за телефона. Дано да вдигне този път. Дано!

Насреща ми се зададе още една кола. Този път шофьорът намали и когато погледите ни се срещнаха, видях как се ококори. Продължих напред, без да обръщам внимание на болката в гърдите. Чух как колата спря зад мен и шофьорът слезе.

— Хей, приятел! — извика той зад гърба ми. — Хей! Добре ли си?

Не исках да говоря с него. Не исках да говоря с никого, освен с жена ми. Трябваше да я открия. Извадих телефона... и чух зад себе си стъпките на мъжа.

О, не. Пак ли? Дали и той не беше един от тях? Тия негодници бяха навсякъде. В дома ми. В собствения ми дом, по дяволите! В работата на жена ми...

Стигнах до кръстовището. Телефонът все още беше в ръката ми. Човекът зад мен продължаваше да ме вика. Чух, че приближава кола. Изсвири клаксон, изсвистяха гуми. Смътно забелязах нещо огромно и бяло, приближаваше към мен. Знаех, че всеки миг ще ме прегази. Едва успях да мярна сините светлини на покрива — и колата ме блъсна. Претърколих се по капака, отхвъркнах и се свлякох на шосето, свит на кълбо до предната лява врата.

Тя се отвори и видях черни лъснати полицейски обуца.

— О! — възкликнах и после, напълно необяснимо и за мен самия, започнах да се смея като луд.

Най-сетне бях в сигурни ръце и изпитах огромно облекчение, което обаче трая само докато полицаят не се наведе над мен, не изви

ръцете ми зад гърба и не ми каза, че съм арестуван по подозрение в убийство.

4.

Екипът на инспектор Майк Болт от НСБОП работеше в невзрачна двуетажна сграда от седемдесетте години със сива фасада и вълнист метален покрив, по който всеки силен дъжд звучеше като канонада. Сградата се намираше в обширен индустриален район на няколко километра източно от летище „Хийтроу“. На табелата пишеше „Консултантска агенция“ и никой от съседните компании — печатница и агенция за подбор на персонал — не подозираше, че хората, които влизат и излизат в и от тази институция, са всъщност цивилни полицаи. Те не общуваха много с останалите служители в сградата и се стараеха да не бият на очи, което си е задължителното поведение, ако работиш в съмнителния свят на организираната престъпност.

Днес обаче единственият човек във въпросната консултантска агенция беше самият Болт и престъплението, върху което работеше, нямаше нищо общо с организираната престъпност. Поне на пръв поглед. Можеше да се окаже дори, че не е престъпление. Но засега беше още рано да се правят заключения.

Ставаше въпрос за вероятното самоубийство на висш съдебен служител. Поради високия пост на жертвата и факта, че предсмъртното писмо е напечатано и неподписано, висшестоящите взеха решение да се проведе щателно разследване на случая и да се изяснят обстоятелствата около смъртта на въпросния човек. И тъй като екипът на Болт току-що беше приключил успешно много тежка операция, довела до разбиването на огромна организация за пране на пари, избраха тях за провеждане на разследването.

И затова сега вместо да лови риба с приятели, както беше запланувал от месеци, Болт седеше в невзрачния си кабинет с изглед към две складови помещения и преглеждаше доклада от аутопсията, изпратен по факса преди час. Документът съдържаха доста подробности като температура на тялото, химичен състав на тъканите, съдържание на стомаха и така нататък, но съществената информация беше, че жертвата е починала преди два дни между осем вечерта и четири сутринта от свръхдоза дилантин, вид приспивателно.

Предстояха още изследвания, за да се уточни как точно е попаднало лекарството в тялото на мъртвия, но по белега от вътрешната страна на лявата му ръка можеше да се заключи, че най-вероятно си го е инжектирал сам.

Болт въздъхна и се отпусна в стола си. Докладът не му помагаше много. Когато предната сутрин бяха възложили случая на неговия екип, след като прислужницата беше открила тялото на работодателя си, първото му впечатление беше, че наистина е самоубийство. Стигна до това заключение по следните причини: първо, нямаше следи от взлом в къщата. А тя беше стабилна постройка, със здрави ключалки на входната врата, никакъв достъп отзад (освен ако не минеш през нечия друга къща) и съвременна аларма с паникбутони във всяка стая. Второ, нямаше следи от борба. Мъртвият бе в леглото си, обърнат на една страна, облечен с модерна копринена пижама и халат. Лицето му изглеждаше спокойно. Напълно естествено положение за такава смърт. Освен това стаята изглеждаше непокътната. Нямаше съборени лампи или отворени чекмеджета, тоест нищо, което да буди подозрение.

Но това, което притесняваше шефовете му, беше предсмъртното писмо. Фактът, че е напечатано, а не написано на ръка, пораждаше множество въпроси. По думите на колега на жертвата съдията бил много горд със своя „заоблен калиграфски почерк“. Друг представител на съсловие то изказа мнение, че това писмо от два реда не било в стила на бившия му колега. Съдията бил потомствен правист и се славел с методичното си мислене. Обичал да анализира фактите и да търси обяснение на явленията, поради което, по думите на колегите му, би дал на обществото нещо по-смислено от лаконичното изявление, че не издържа да живее повече. И накрая, писмото не беше подписано, което според някои поставяше под съмнение автентичността му.

Нищо от това не разколеба Майк Болт. Предсмъртните писма често биваха кратки. Някои само от по един ред. А понякога оставаха и неподписани. Просто в такъв момент, когато решаваха да сложат край на живота си, поне според него хората не разсъждаваха трезво и логично.

Но Болт беше професионалист и затова разпрати хората си да говорят със семейството, приятелите и колегите на мъртвия, за да си съставят по-пълна картина за личния му живот. Съдията беше разведен повече от двайсет години, нямаше деца, бившата му жена живееше на

Каймановите острови. В един момент някой трябваше да говори и с нея. Естествено сред деветимата членове на екипа му не липсваха кандидати за тази задача, но ако се стигнеше до там, той лично щеше да отлети до Кайманите и да се заеме с разпита на съпругата. А ако останеше време, можеше и да хвърли въдицата няколко пъти: разправяха, че океанът там гъмжал от марлин. Какъв е смисълът да си шеф, ако нямаш някои привилегии от време на време?

В момента обаче екипът се занимаваше главно с хората, които бяха познавали съдията. А те не бяха никак малко. Днес Болт вече бе разпитал двама души — един съдия в централен Лондон и един висш политик в дома му в Хампшир. И сега чакаше колегата си, детектив Мо Кан, който щеше да го вземе за поредния разпит, насрочен за 17:30. С това приключваше за днес. Вече беше планирал как ще прекара вечерта. Щеше да се върне в апартамента си в Кларкънуел, да си вземе горещ душ и да вечеря лаврак със сос от тамаринд от тайландския ресторант на ъгъла. А после щеше да седне пред телевизора за поредната серия с мис Марпъл. Днес щяха да дават „Смърт в библиотеката“ и слава богу, той не си спомняше кой е убиецът, макар да беше чел книгата два пъти. Хората му се смееха, че гледа сериалите с мис Марпъл и Еркюл Поаро, а даже и „Уиклиф“. Но те не разбираха, че по този начин се откъсва за малко от жестокия свят на тежките престъпления, който изпълваше ежедневието му и в който убийствата бяха кървави и грозни, най-често извършени по съвсем дребнави причини. Ако човек искаше да избяга от тази действителност, нямаше нищо по-добро от удобния диван, няколко питиета и творбите на великата Агата Кристи.

Погледна си часовника. Пет без пет. Мо щеше да дойде всеки момент. Сега разпитваше за втори път прислужницата на жертвата в дома ѝ във Фелтъм. Вчера младата жена не беше на себе си, така че се наложи да говорят с нея и днес, за да изяснят някои подробности, особено що се отнасяше до хората, посещаващи съдията в дома му. Мо поддържаше тезата, че е бил гей, но Болт го предупреди да внимава с тази тема, когато задава въпросите си на прислужницата. Тя беше филипинка и ревностна католичка и можеше да реагира остро на всеки опит да се оскверни името на покойния ѝ работодател.

Болт бутна настрана доклада от аутопсията и отпи глътка от изстиналото кафе. Заря поглед през прозореца. Гледката не беше

много вдъхновяваща. Виждаше се единствено огромният склад, в който се съхраняваха десетки хиляди галони рапично масло. Болт често се питаше какво ли ще стане, ако в склада избухне пожар. От време на време дори си представяше как целият този сив индустриален район изчезва в кълба смърдящ дим. След което щеше да се наложи екипът му да си потърси някакво прилично място за работа, за предпочитане по-близо до центъра.

Кабинетът му се намирал в огромно хале, разделено с прегради. Беше претъпкано с бюра и хартии и изглеждаше мрачно и неприветливо. Имаше обаче един голям плюс: огромен трийсет и шест инчов плазмен телевизор, закачен на една от стените, с най-ясния образ на света. В момента звукът беше намален до последно, а на екрана се подвизаваше английският национален отбор по футбол в невъзможно скучен приятелски мач срещу някакъв чужд отбор, който Болт дори не беше чувал. Бяха в средата на второто полувреме, а резултатът продължаваше да е нула на нула.

Този телевизор имаше интересна история. Навремето принадлежал на един чаровен възрастен господин, Хенри Пю, който една зимна вечер преди няколко години разчленил жена си Рита на шест съизмерими части, изхвърлил ръцете и краката ѝ в гробището Хай гейт, близо до гроба на Карл Маркс, тялото ѝ — в Риджънтс Канал, а главата, малко необмислено вероятно, хвърлил на една детска площадка в Стоук Нюингтън. Когато го арестували, Пю веднага се признал за виновен и дал инструкции на адвокатата си да прехвърли цялата му собственост на сестра му. Тя организирала търг и разпродала повечето неща, включително комплект японски кухненски ножове, от които липсвал един (оръжието на престъплението), и супермодерния плазмен телевизор, който Пю бил купил малко преди убийството и който, според разследването, довел до кавгата, завършила със смъртта на съпругата. Детектив Мат Търнър, член на екипа, който имаше набито око за всякакви сделки, успял да го вземе за двеста лири — супер изгодно, като се имаше предвид, че ножовете били продадени за над петстотин.

Мобилният на Болт иззвъня, за първи път от близо час. Беше Мо.
— Къде си? — попита Болт.
— След десетина минути съм при вас.

— Знаеш ли колко е часът? Срещата ни е в пет и половина, не искам да закъснеем и да му дам шанс да си тръгне. И без това едва го убедихме да се срещнем.

Адвокатът на жертвата им създаваше проблеми от самото начало. Вече на два пъти отлагаше срещата поради служебни ангажименти, а за днес се съгласи едва когато Болт го заплаши, че ще го арестува за възпрепятстване на следствието.

— Честно казано, шефе, вече не е толкова наложително да бързаме — отвърна Мо.

— Защо?

— Защото Джак Кели няма къде да отиде. Мъртъв е. А който го е очистил, го е нагласил така, че да изглежда като самоубийство.

Болт изруга. Това наистина променяше нещата. До тук с неговите теории.

— Е, има и добра страна — рече Мо. — Сега поне със сигурност ще е там, когато отидем.

5.

Вкараха ме на задната седалка в полицейската кола и ме откараха до болница „Колиндейл“. Двамата полицаи, които ме арестуваха — единият млад и бял, а другият още по-млад и черен — не ми казаха нищо повече относно кого се предполага, че съм убил. Не ми свалиха и белезниците, макар че ми течеше кръв. Не ми позволиха и да се обадя на Кати. Само изпразниха джобовете ми, сложиха всичко в найлонов плик за улики и го прибраха в жабката на колата.

— Опитвам се да открия съпругата си — казах отчаяно, удивен от безразличието им. — Казва се Кати. Катрин Мерън. Затова бях в университета. Кажете ми поне дали е добре.

— В момента не можем да ви кажем нищо, господине — отвърна белият, който шофираше.

— Освен че сте арестуван — добави услужливо колегата му.

Опитах се да ги убедя, че грешат, но те учтиво ми казаха да запазя излиянията си за разпита. После тъмнокожият полицай се обади в управлението, за да докладва, че водят задържан за убийството в университета. Описа ме, според намерените у мен документи, като

Томас Дейвид Мерън, на трийсет и пет години, с кестенява коса, сини очи и ръст 175 сантиметра.

— Никого не съм убивал — казах на шофьора, докато колегата му говореше по радиостанцията. — Някакъв мъж ме нападна с нож в библиотеката на университета. Затова съм ранен. Може да е нападнал и жена ми. Кажете ми поне дали жертвата е жена, или мъж.

— В момента не можем да ви кажем нищо — отвърна шофьорът.

— Убиецът все още е на свобода — възкликнах отчаяно. — Него трябва да търсите.

— Ще претърсим района, господине, не се притеснявайте.

Казах му, че няма как да не се притеснявам, при положение че не мога да открия съпругата си и се тревожа да не би тя да е жертвата.

Този път не ме удостои с отговор.

Останах в болницата двайсетина минути. За разлика от другите пациенти, мен веднага ме вкараха в една стерилна стаичка без прозорци, където ме заши някакъв млад доктор, по-млад дори от полицаите. Раните ми вече бяха в ужасно състояние. Тази на лицето ми пулсираше и пареше. Като повечето мъже и аз съм суетен. Не съм точно Аполон, но са ми казвали, че съм доста привлекателен, и общо взето имах успех сред жените. Мисълта, че мога да остана обезобразен за цял живот, ме плашеше до смърт — поредната от много такива мисли в момента.

Лекарят ме превърза и ми даде някакви болкоуспокояващи. В погледа му се четеше смесица от ненавист и загриженост. От една страна, виждаше страдащ човек, а от друга — евентуален убиец.

— Невинен съм — опитах се да го убедя.

Не бях много оригинален. И той като полицаите сигурно беше чувал тази реплика стотици пъти. Не ми отговори. Само каза на белия полицаи, че вече съм в състояние да ме разпитат.

Тъмнокожият полицаи отново ми сложи белезниците и ме хвана над лакътя, за да ме изведе. Потреперих от болка. Той се извини с половин уста — беше ясно, че не съжалява.

— Имате ли огледало? — попитах лекаря. — Искам да си видя лицето.

Веднага съжалих за думите си. Прозвуча сякаш собствените ми рани са по-важни за мен от съдбата на Кати. А не беше така. Просто

искаха да видят как изглеждам. Докторът кимна отсечено, взе от бюрото си малко кръгло огледало и го вдигна пред лицето ми.

Отново потреперих, този път по-забележимо. Косата ми беше като от филм на ужасите, а лицето ми — сякаш някой е бърсал с него пода на касапница. Цялото беше в засъхнала кръв, пот и мръсотия. По врата ми се бяха стекли тъмни струйки кръв, приличаха на дебели паешки крачета. Очите ми бяха мътни и гледаха трескаво, зениците ми се бяха свили като главички на топлийки. Изглеждах точно както се чувствах.

Докато ме извеждаха, погледнах часовника на стената. Пет часът. За два часа моят обикновен, рутинен, познат живот се бе преобърнал с краката нагоре. Само преди два часа бях нормален човек и живеех нормален спокоен живот. Сега жена ми бе изчезнала и вероятно беше мъртва; някакви типове ме преследваха по непонятна за мен причина; а за капак полицията се канеше да ме обвини в убийство.

Уви, оказа се, че това е само началото. Не е за вярване, но нещата тепърва щяха да тръгнат от зле към по-зле.

6.

— Знаем ли какво се е случило с Кели? — попита Болт.

Току-що бяха излезли на околоръстното. Движението беше учудващо слабо затова време на деня.

Мо поклати глава.

— За момента не знаем почти нищо. Обадих се в дома му, за да съм сигурен, че пак няма да се отметне от уговорената среща, и вдигна някакъв полицай. Това беше малко преди пет. Обясних кой съм и защо се обаждам и той каза, че намерили тялото на Кели на едно дърво в горичката зад къщата. Висял на колана си и май не се бил обесил сам. Попитах защо мисли така и той каза, че имало явни следи от борба. После се обадих на вас.

— И това става по-малко от четиридесет и осем часа, след като най-големият му клиент умира при загадъчни обстоятелства. Смяташ ли, че е съвпадение?

Болт наистина се интересуваше от мнението на Мо. Вече две години работеше с този човек и — като изключеше себе си — той беше най-опитният в сравнително младия му екип.

— Определено изглежда съмнително — отвърна Мо.

— Открихте ли какво е правил Кели за нашата жертва?

— Това е едно от нещата, които се надявах да разбере днес — каза Болт. — Когато го попитах вчера по телефона, той ми излезе с обичайните глупости за поверителността на информацията, но специалността му са инвестициите. Бил е финансов адвокат, затова смятам, че е помагал на нашия човек да укрие парите си от данъчните.

— Финансов адвокат? — подсмихна се Мо. — Това си е доходен бизнес.

— Абсолютно си прав. Но в него явно си създаваш и доста врагове. Ще трябва да се поровим по-щателно в делата му — отвърна Болт и допълни с въздишка: — А имах съвсем други планове за тази вечер.

— Да гледате „Мис Марпъл“ ли?

— Аха. Днес е „Смърт в библиотеката“.

— Водите доста бурен живот, шефе.

— Веднъж се живее. Ами ти? Какво ще пропуснеш тази вечер?

— Обичайното. Кавгите с жената, сменяне на памперси, нощното хранене, такива работи.

— За теб май е по-добре, че Кели е мъртъв, а? Поне имаш стабилно оправдание да не си вкъщи.

Мо отново се подсмихна:

— Е, чак пък толкова, шефе... Но можем да кажем, че има и един плюс в цялата тази неприятна ситуация.

Излязоха от околоръстното и поеха по лабиринт от второкласни пътища. Накрая свиха по тясно шосе, което се виеше сред горички и ливади. Тук-там се виждаше по някоя самотна къща или по-голямо имение. След известно време пътят стана сравнително прав и от дясната страна се видяха четири къщи, разположени на доста голямо разстояние една от друга. Зад тях се издигаше горист хълм, а пред тях се стелеше тучна зелена ливада, на която кротко пасяха овце. Такава красота и спокойствие рядко се срещаха толкова близо до Лондон и гледката щеше да е наистина мила пасторална идилия, ако не бяха полицейските коли пред третата къща от поредицата и жълтата полицейска лента, преградила пътя. Пред втората къща стоеше възрастна двойка и говореше с двама полицаи, които отривисто пишеха в тефтерите си, а около една от колите се суетяха няколко души от криминалния отдел, облечени в бели защитни облекла.

Мо подмина съседите и спря зад една от полицейските коли.

— Хубава къща — отбеляза, след като огледа дома на Джак Кели: бяла двуетажна постройка с полегат покрив и решетки от ковано желязо на прозорците.

Лъскаво черно БМВ бе паркирано на широката павирана алея пред къщата — алеята спокойно можеше да побере още три такива.

— Така се живее, като си финансов адвокат — каза Болт, докато слизаше от колата.

Един млад полицаи с почти детска физиономия тръгна към тях, стиснал фуражката си под мишница. Темето му вече беше започнало да оплешивява и на Болт му стана жал за горкото момче.

— Искаме да говорим с водещия разследването — каза Болт, след като двамата с Мо се представиха и показаха служебните си карти.

— НСБОП, а? Мислите ли, че това е работа на организираната престъпност?

Младокът изглеждаше развълнуван и за да не убива ентусиазма му, Болт каза, че има вероятност да е така, и попита:

— Къде е тялото?

Униформеният младеж посочи гората.

— Вървете по пътеката и ще го видите. Шефът на разследването е там.

Болт и Мо отидоха до една от колите и един колега на младежа ги оборудва със защитни облекла, качулки, ръкавици и калцуни. Тръгнаха по пътеката, която заобикаляше къщата на Кели и потъваше в сенките на буковата горичка.

Един до друг изглеждаха доста странно. Болт беше висок и слаб, с ниско подстригана сламеноруса коса, тук-там осяяна с по някой бял косъм. Беше почти на четиридесет, бивш състезател по гребане, с широки плещи и вдъхващо респект лице. Слабо и продълговато, със сурови изсечени черти, това лице издаваше човек, който знае как да се справя с нещата. На брадичката му ясно личеше крив белег, още два подобни имаше на лявата му буза — остатъци от една съдбовна нощ преди три години. Въпреки това лицето му си оставаше привлекателно. Но онова, което приковаваше вниманието, бяха очите. Жена му твърдеше, че били най-поразителните очи, които била виждала. Разбира се, нейното мнение не беше безпристрастно, но очите на Болт наистина имаха притегателна сила. С идеален овал и небесносин цвят, те бяха като магнит за всеки, който ги погледнеше, а когато се усмихнеше (както правеше често), около тях мигом се образуваше паяжина от дълбоки бръчици.

За разлика от него, Мо беше нисък и набит, с едра глава, която изглеждаше сякаш твърде голяма за тялото му. Черната му някога коса сега беше грива от прошарени къдрици, които стърчаха на всички страни. Беше по-млад от Болт, но спокойно можеше да мине за четиридесетгодишен. Имаше весело кръгло лице и огромни проницателни очи. През последните няколко години торбичките под тях ставаха все по-ясно изразени заради безсънните нощи и грижите за невръстните му деца. Мо имаше трима синове под пет години и дъщеря на десет, която си мислеше, че вече е тийнейджърка, така че не беше чудно, че е вечно уморен и недоспал. Без цигарите и

промишлените количества кафе едва ли щеше да се справи и колегите често го питаха защо се е подложил на този тормоз, като е изчакал толкова дълго след първото дете, а после ги е нацвъкал три едно след друго. Той винаги отговаряше, че не е планирал никое: просто се били пръкнали, когато им било писано, и че за него те не били „тормоз“, а благословия. Мо наистина обичаше децата си и беше толкова добър полицай отчасти заради тях — въпреки странния си външен вид той искрено вярваше в това, което върши, и смяташе, че благодарение на неговите усилия светът, в който те ще растат, ще е по-добър. Той беше най-усърдният от целия екип и никога не се скатаваше от извънреден труд независимо дали се плащаше, или не. Може би тъкмо затова Болт обичаше да работи с него.

Пътеката се издигаше под лек наклон и беше кална на места от скорошния дъжд. В калта ясно личаха частични или пълни отпечатащи от обувки, някои вече оградени с ярка полицейска лента. Самата пътека също беше обозначена с такава лента и двамата се стараеха да вървят плътно вдясно, за да не замърсят уликите. Стъпките бяха на поне трима души. От време на време отпечатащите бяха размазани, хората явно се бяха подхлъзвали. Нямаше нужда човек да е гений, за да разбере, че Кели е бил преследван от двама души, най-вероятно мъже, ако се съдеше по размера и вида на следите.

Пътеката направи лек завой, стана по-широка и равна и двамата детективи видяха тялото на адвоката. То висеше от един нисък клон на чворест бук от лявата страна на пътеката, на десетина метра пред тях. Краката му бяха на няколко сантиметра от земята. Беше обесен на кожен колан. Беше с дънки, маратонки и бяла тениска, опръскана отпред с кръв. Май го бяха били по лицето, но главата му бе клюмнала напред и беше трудно да се определи със сигурност. Гъст кичур тъмноруса коса закриваше лицето му като завеса.

Около тялото се бяха струпали петима-шестима мъже и жени, всичките в бели защитни облекла: правеха снимки, събираха доказателства, въобще, вършеха цялата досадна и неприятна работа, съпътстваща всяко престъпление. Щом Болт и Мо приближиха, един от мъжете се извърна и тръгна към тях. Беше висок, петдесетинагодишен, с добре поддържан мустак и почти оплешивяла глава. По отривистата му походка можеше да се заключи, че най-вероятно е бивш военен.

— Кой сте вие?

Тонът му не беше нелюбезен, но не се и усмихваше.

— Инспектор Майк Болт от НСБОП. Това е колегата ми детектив Мо Кан.

Мо кимна.

— Имахме уговорена среща с Джак Кели — продължи Болт и кимна към тялото. — Но както виждам, май сме закъснели.

— Очевидно. Аз съм детектив Кийт Ламдън, водещият разследването — представи се възрастният мъж и подаде ръка на Болт. — Мога ли да попитам за какво точно щяхте да говорите с господин Кели?

Болт го запозна накратко със случая, по който работеха, и обясни връзката на Кели с жертвата. Щом чу името на главния съдия, Ламдън повдигна учудено вежди, но не каза нищо.

— От досегашните ви открития има ли нещо, което би могло да свърже двата случая, Кийт? — попита Болт и отново хвърли поглед към тялото.

— Рано е да се каже — отвърна Ламдън. — Тялото е било открито едва преди час от някаква жена, която си разхождала кучето. Чист късмет, защото тази пътека не се използва много. Дойдохме в четири и половина и тъкмо приключихме с отцепването на района. По първоначални данни лекарят определи часа на смъртта между два и половина и три и половина следобед, така че не е умрял много отдавна.

— От следите личи, че са го гонили двама души — вметна Мо. — Два пъти се е подхлъзнал в калта, докато е тичал насам.

— Всъщност три пъти, и да, прав сте, наистина изглежда, че преследвачите са били двама. Огледахме долния етаж на къщата на господин Кели. Страничната врата беше широко отворена. В края на задния двор има ясен частичен отпечатък, точно до портичката, която води към тази пътека. Портичката също беше отворена. Изглежда, въпросните двама мъже са го нападнали в къщата, но той е успял да избяга през страничната врата и оранжерията, която излиза в задния двор. Подгонили са го по тази пътека и тук са го хванали. Има следи от борба. Носът му е разбит и лицето му е насинено, а и тениската му е раздрана, както можете да видите.

Посочи тялото. Тениската под едната мишница бе раздрана, където явно някой го бе сграбчил.

— Според мен единият го е държал, докато другият е нахлузил колана на врата му, а после или го е удушил и го е увесил вече мъртъв, или го е закачил на клона все още жив и го е оставил да се обеси.

Каквото и да се бе случило, никой не заслужаваше такава смърт.

— Определено са искали да го убият — каза Болт. — Няма ли свидетели?

— Ще излъчим обичайния призив за съдействие, но досега никой не се е обадил, освен жената, която го е открила.

— Горкият нещастник — рече Мо. — Мисля, че спокойно можем да отхвърлим версията за обир. Едва ли щяха да го гонят по тази пътека, ако са искали просто да ограбят къщата.

— А и на пръв поглед нищо не липсва — отвърна Ламдън. — Според мен е познавал убийците. Няма следи от взлом по входната врата.

— Значи професионална работа, а, шефе? — каза Мо.

— По всичко личи, че са знаели какво правят. Вие какво ще кажете, Кийт?

— Не знам, все още е твърде рано за заключения — отвърна Ламдън с лека нотка на укор, сякаш те бяха двама неопитни новаци, които бързат всичко да стане на мига. — Единственото, за което можем да сме сигурни, е, че хората, които са го извършили, са физически силни и много жестоки. От онези, за които човешкият живот не струва пукната пара.

Болт приближи тялото. Изчака, докато фотографът направи няколко снимки на трупа в едър план, след което започна да оглежда трупа отблизо, без да обръща внимание на миризмата, която се носеше от него.

Кели изглеждаше млад, може би малко над трийсетте. При това беше хубав, с изразително интелигентно лице и добре сложено тяло. Мъж, който би трябвало да бъде, а навярно е и бил, олицетворение на успеха. Такива хора обикновено не ставаха жертви на престъпления. Лицето на мъртвеца беше отпуснато, устата му леко увиснала, а очите — изцъклени в безжизнен поглед.

Смъртта и остаряването ужасяваха Болт. Той не беше вярващ. Още като ученик се беше убедил, че тайните на вселената могат да бъдат обяснени по-ясно от науката, отколкото от религията, и затова смяташе, че когато човек умре, това е краят. Краят на всичко: на

земния път, на мечтите, на желанията. И именно защото не вярваше, че има нещо отвъд смъртта, тя го плашеше толкова много. Понякога наистина му се искаше да може да отвори съзнанието си за религията, както се случва с доста хора с напредването на възрастта, но Болт знаеше, че няма смисъл. Рационалните му убеждения бяха твърде дълбоки. И затова сега, изправен пред една внезапна и неочаквана смърт, този познат страх го връхлетя с пълна сила. Само допреди няколко часа Джак Кели бе заможен млад човек в разцвета на живота си. А сега беше просто разлагаща се плът.

Нещо привлече погледа му и той се наведе и присви очи.

— Какво видяхте? — попита Мо, който стоеше малко зад него.

— Имате ли нещо против да преместя тялото, Кийт? — обърна се Болт към детектив Ламдън.

Шефът на разследването попита фотографа дали е свършил и той каза, че е готов.

— Добре — съгласи се Ламдън. — Но внимателно. Не искам да увредим евентуални улики.

Болт не обърна внимание на назидателния му тон. Беше свикнал местните полицаи да се отнасят към него и колегите му резервирано, сякаш фактът, че се е намесила НСБОП, беше професионална обида и накърняваше репутацията им. Болт бавно разтвори с две ръце бедрата на Кели. Другите двама веднага забелязаха какво е привлякло вниманието му.

— Какво е това, за бога? — възкликна Ламдън.

Мо само издиша шумно. Вече няколко години работеше в сферата на организираната престъпност и беше свикнал да вижда белези от мъчения, както по трупове, така и по живи хора.

Чаталът на дънките на Кели беше обгорен и ясно личаха няколко отделни кръгли изгаряния, всяко с размерите на малка монета. Някой бавно и целенасочено бе горил слабините на Кели. Белезите бяха четири или пет, не можеше да се каже точно, защото се сливаха.

Известно време и тримата мълчаха. Останалите криминалисти също дойдоха да погледнат, фотографът направи няколко снимки. Болт хвана едната ръка на Кели и заоглежда китката. По нея личеше слаба, но все пак забележима ивица от зачервена кожа, обхванала я като гривна. Огледа и другата китка. Същата ивица. Следи от връзване.

— Май някой наистина много го е мразел — отбеляза един от криминалистите.

— Или това — каза Болт, — или е имал нещо, което някой е искал да вземе на всяка цена.

7.

Когато бях на седемнайсет, ме арестуваха с Джак и още двама приятели по подозрение, че сме откраднали кола. Не я бяхме откраднали. Колата беше стар раздрънкан пикап форд „Ескорт“, бял, и си беше на Джак. Той пръв от всички ни взе книжка и купи въпросния пикап четвърта или пета ръка за стотина лири, след което всяка вечер идваше да ни вземе. Първият — а първи почти винаги бях аз — седнаше на предната седалка, а останалите двама трябваше да се сместят отзад, върху едно старо окъсано одеяло сред ръждясали инструменти, резервни части и разни боклуци, натрупани там. Бяхме сплотена групичка и прекарвахме вечерите си, като обикаляхме с колата насам-натам, докато решим какво да правим. Най-често отивахме в някоя от малкото местни кръчми, където бяха съгласни да ни обслужат, до някое гадже или пък избирахме някое усамотено място, за да изразим на воля младежкия си протест, като пушим трева и се хилим истерично на какви ли не глупости. Хубави бяха онези дни и общо взето бяха доста по-безобидни, отколкото може би ви се струва. Тревата и другите леки наркотици бяха просто мимолетно забавление и досега не съм забелязал да са ми нанесли някакви трайни вреди.

Но да се върна на историята. Мигачите на пикапа не работеха и една вечер, докато се шляехме безцелно с колата, Джак направи десен завой, естествено без да сигнализира, но се оказа, че на отбивката имало спряла полицейска кола. Тя тръгна след нас и се наложи Джак да спре. И двамата полицаи бяха доста добронамерени, старшият всъщност приличаше повече на счетоводител, отколкото на представител на закона, но си спомням, че много се изплаших, макар да нямах у себе си нито наркотици, нито някаква друга незаконна стока. Просто мисълта, че съм обект на внимание от страна на полицията, ме плашеше до смърт и се чувствах, сякаш всеки момент ще извадят наяве всичките ми младежки прегрешения и ще ме накарат да отговарям за тях.

Първият въпрос, който ни зададоха, беше дали колата е собственост на Джак.

— Да — отвърна той.

— Бихте ли ми дали ключовете?

— Ами, вижте, полицай, изгубих ги и сега използвам това — каза Джак, извади от ключалката малка отвертка и я показа на полицаая.

И да не ви се вярва, Джак казваше истината (колата си беше абсолютна трошка), но никой полицай не би ни пуснал след такъв развой на събитията. И понеже в онези дни компютрите бяха доста побавни и отнемаше време да се направят съответните проверки, ни арестуваха, както си му е редът, въпреки смелите опити на Джак да докаже невинността си. Сигурен бях, че полицаите са доволни от свършената работа. Четирима арестувани наведнъж си е добро постижение, а и имаше доста документи за попълване, което означаваше, че ще се приберат в управлението, вместо да киснат по кръстопътищата. Освен това ми се стори, че бяха склонни да повярват на Джак, главно защото беше искрен, а и от пръв поглед личеше, че сме по-скоро студенти, отколкото автокрадци.

Задържаха ни всичко на всичко четири часа, докато попълнят необходимите документи, а после изчакахме още четиридесет и пет минути, за да направят и съответните проверки. Вече беше ясно, че за тях сме по-скоро статистика, отколкото истински престъпници, и аз се успокоих. Не ни напъхаха в килии, а ни оставиха заедно в една от стаите за разпити и докато чакахме да ни освободят, играхме на асоциации. Не ни върнаха колата обаче, защото не била технически изправна. Наложих да теглим чоп и на мен се падна да се обадя на баща ми да дойде да ни прибере — а беше четири и половина сутринта. Той дойде, но не беше особено доволен от ситуацията и месеци наред не проговори на Джак.

Сетих за тази случка сега, докато седях сам в стаята за разпити, но този път с обвинение в убийство. Чувствах се отчаян и самотен. Полицаите, които ме доведоха, определено не желяеха да повярват на моята версия за случилото се, а също и сержантът, който ме прие в участъка. И тримата си свършиха работата професионално, но се държаха сдържано и резервирано — като мъже, които не биха се размекнали от жалните и набързо скалъпени истории на заподозрените. Настоях да уважат правото ми на телефонно обаждане и те ме заведоха до един телефон в коридора. Тъмнокожият полицай ме изчака, докато за пореден път се опитах да се свържа с Кати по

мобилния. Отново ми се включи гласовата поща. Оставих ѝ съобщение, в което ѝ обясних накратко ситуацията и я помолих да се свърже с мен възможно най-скоро.

Поисках и адвокат. Учтиво, но твърдо. Вече започвах да се ядосвам. Продължавах да се страхувам, разбира се, както за себе си, така и за Кати. Но вече ме изпълваше и гняв. Бяха ме задържали за нещо, което не бях извършил, а никой не искаше дори да чуе моите обяснения на случилото се, нито пък да ми каже нещо относно съдбата на жена ми.

— Имате ли адвокат, или да ви осигурим служебен? — попита ме уморено сержантът.

Ако ми беше задал този въпрос по което и да е време през последните дванайсет години допреди три часа, щях да кажа „Джак Кели“ и щях да съм сигурен, че той ще оправи нещата. Такъв беше Джак. Вдъхваше доверие. От толкова време за пръв път имах нужда от него, но бях закъснял.

— Нямам адвокат. Вие ми назначете.

Сержантът кимна и каза, че ще се погрижи.

После двамата, които ме бяха арестували, ме свалиха в стаята за разпити и ето че вече половин или един час, не можех да кажа със сигурност, чаках и се питах дали жена ми, майката на децата ми, е жива, или мъртва, и дали ще ме обвинят в убийството ѝ. Не ми даваше мира и мисълта защо Джак Кели ми се бе обадил и защо го бяха нападнали и най-вероятно убили, преди да свършим разговора. Не разбирах и защо в библиотеката на университета, където работеше жена ми, ме бе нападнал онзи маскиран мъж с окървавения нож.

Вратата се отвори и влезе пълен мъж на петдесетина години, с приятно лице и гъста побеляла коса до раменете. Носеше очила с дебели рамки и тъмносин раиран костюм: жилетката бе опъната върху огромния му корем. Усмивката му беше първата, която виждах за днес. Имаше меки черти и някак си напомняше на бухал. Стовари орфаното си кожено куфарче върху масата и каза с приятен шотландски баритон:

— Здравейте, господин Мерън. — Протегна ръка и ме погледна над очилата. — Аз съм Дъглас Макфий, служебен адвокат. Разбрах, че се нуждаете от помощта ми.

Станах и стиснах ръката му. За мое учудване, дланта му беше изпотена.

— Благодаря, че дойдохте — казах. — Да, мисля, че ще имам нужда от услугите ви.

Дъглас Макфий отново се усмихна и седна срещу мен. Свали куфарчето на пода, опря лакти на масата, събра ръце като за молитва и опря пръсти в долната си устна. Изглеждаше изключително съсредоточен и същевременно дружелюбен.

— Е — почна, — разкажете ми как така ви арестуваха, докато сте бягали по улицата в близост до извършено убийство, в нестабилно емоционално състояние и с няколко кървящи рани.

— Преди да ви кажа каквото и да било, бихте ли ме осведомили за състоянието на жена ми? Тя ли е жертвата, която се предполага, че съм убил? — попитах с треперещ глас.

Той се усмихна с разбиране. Идеше ми да заплача. Нима най-сетне някой беше готов да ми повярва?

— В това отношение може да сте спокоен — отвърна той.

— Наистина ли? — възкликнах облекчено. — Не е тя?

— Не е. — Той поклати глава. — Жената, която полицията подозира, че сте убили, не е съпругата ви. Казва се Ванеса Блейк.

Облекчението ми премина в шок.

— Ванеса?!

— Познавате ли я?

— Да, познавам я. Чете лекции в университета. Колежка е на жена ми. Работят заедно от години.

Не харесвах Ванеса. Тя беше няколко години по-млада от Кати, привлекателна, но с доста сурови черти — и отявлена лесбийка. Не харесваше мъже и не го криеше, а често ми се струваше, че дори се опитва да настрои жена ми против мен. Всъщност мисля, че си падаше по Кати. А сега бе мъртва. Но нямах време да размишлявам за смъртта ѝ. Бях доволен, че не е Кати.

Макфий сведе глава и ми разказа останалите подробности, сякаш това беше изключително приятна и увлекателна история.

— Някаква студентка намерила тялото ѝ в стая до библиотеката, където ви е нападнал маскираният. Била намушкана няколко пъти. Естествено студентката изпаднала в шок, но успяла да се обади в полицията. Вероятно е станало само няколко минути, след като сте напуснали сградата, защото полицаите, които са ви арестували, са се отзовали именно на това обаждане.

Стиснах главата си с ръце и поех дълбоко дъх. После отново вдигнах поглед. Усетих как раната на лицето ми пулсира.

— Слава богу, че Кати е добре. Съжалявам за Ванеса, тя беше добър човек, но се радвам, че не е Кати. Знам, че звучи ужасно, но разбирате какво искам да кажа, нали? Женен ли сте, господин Макфий?

— Не, но имам дългогодишна връзка и разбирам какво имате предвид.

— Господи, така се бях изплашил...

— Това е добрата новина — продължи Макфий, говореше много бавно, — ако въобще може да се нарече добра.

Изтръпнах.

— И лоша ли има?

— За съжаление, да. Открито е оръжието на престъплението, кухненски нож с петнайсетсантиметрово острие.

Усетих, че се задушavam.

— И какво?

— Току-що ми съобщиха, че по дръжката са открити отпечатъците на жена ви.

8.

Болт знаеше, че нито той, нито Мо са добре дошли на мястото, където беше намерен трупът на Джак Кели. Детектив Ламдън се държеше любезно, но за всички беше ясно, че присъствието на двамата детективи от НСБОП не му е приятно. Търпеше ги само защото имаше връзка, макар и все още неясна, между техния и неговия случай. Ламдън не виждаше и с какво им помага откритието, че Джак е бил изтезаван, и отначало отхвърли този факт като фактор в убийството на Джак Кели.

— Не можем да твърдим, че това има нещо общо с целия случай — каза той предпазливо. — Може да се е изгорил по невнимание. Твърде рано е да правим заключения.

Според Болт Ламдън беше толкова резервиран по две причини. Първо, явно си беше малко тромав и муден по природа и динамиката на случая го изваждаше от равновесие. И второ, играеше роля професионалното съперничество. Болт се беше натрапил в неговото разследване и за по-малко от пет минути беше направил потенциално важно откритие. Естествено, че на Ламдън това не му се нравеше.

Добре. Болт можеше да го разбере. На негово място и той би се чувствал така.

— Смятам, че в къщата ще открием доказателства, че е бил измъчван — каза той. — По китките му личи, че е бил вързан. Най-вероятно хората, които са го убили, първо са го нападнали в къщата и са го подложили на изтезания, предполагам, за да изкопчат някаква информация. Той е успял да избяга, те са го подгонили и когато са го настигнали тук, понеже не са могли да продължат разпита на открито, са го очистили.

— Дори да е бил измъчван, какво общо има това с вашия случай? Много уместен въпрос. Болт си го задаваше, откакто бе видял трупа.

— Може би нищо. Но да не забравяме, че Джак Кели е бил адвокат на главния съдия, който се е самоубил при доста странни обстоятелства преди по-малко от четиридесет и осем часа. И сега

изведнъж той също умира, убит от поне двама мъже, при това доста професионално. Със сигурност знаем, че не става въпрос за обир, а не може и да е грешка. Убийците са прекарвали известно време с жертвата и много добре са знаели кой е. Кое то означава, че са го убили нарочно и съзнателно. Може просто да са му били врагове, не знам. И аз като вас не знам нищо за него, но не ми харесва фактът, че Кели е убит толкова скоро, след като нашият човек се самоубива.

Ламдън се позамисли, после бавно кимна и каза:

— Тепърва ще проверяваме миналото на Кели. Естествено ще ви уведоим за всичко, което открием, ако има връзка с вашия случай.

После се обърна към един от полицаите.

— Изпразни му джобовете, Бил. Сложи всичко в пликче.

Бил — беше доста възрастен — се зае да изпълни нареждането. Ламдън отново се обърна към Болт.

— Държите ли да видите още нещо?

— Бихме искали да огледаме къщата, ако е възможно.

Ламдън не беше много доволен, но прояви достатъчно възпитание да не възрази.

— Разбира се. Само не пречете на хората ми да си вършат работата.

— Ще сме много дискретни — каза Болт съвсем леко язвително.

През това време Мо внимателно наблюдаваше как Бил изпразва джобовете на Джак Кели. Извади портфейл с кредитни карти, връзка ключове, смачкана банкнота от десет лири и няколко монети.

— Открихте ли мобилен телефон, сър? — попита Мо Ламдън.

Водещият разследването поклати глава.

— Не. И да е имал, сигурно е в къщата.

— Няма да е зле да разберем с кого е разговарял последните няколко дни — отбеляза Мо възможно най-тактично.

— Ще се погрижим и за това, когато му дойде времето.

Мо и Болт тръгнаха към къщата. По пътя Мо си позволи кратък психопортрет на детектив Кийт Ламдън:

— Абсолютен задръстеняк.

— Срещат се — съгласи се Болт с въздишка. — Мен ако питаш, трябва да вземем нещата в свои ръце и да се свържем с Джийн.

Детектив Джийн Райли беше само на двайсет и четири — най-младото попълнение в екипа на Болт. Имаше добра мрежа контакти с

подходящите хора в различни телефонни компании и затова винаги възлагаха телефонните проверки на нея. Сутринта ѝ бяха дали номерата на стационарния и мобилния телефон на съдията, за да провери всички входящи и изходящи разговори. Но тъй като екипът беше малък, тя трябваше да отиде и до Съфък, за да разпита сестрата на съдията. Затова Болт не беше изненадан, че все още не се е обадила. С оглед на развоя на събитията обаче щеше да се наложи Джийн да удвои усилията си. Телефонните справки бяха трудна работа. Отнемаха много време, а и след въвеждането на закона за защита на личните данни се налагаше да се попълват множество документи и да се иска разрешение от най-високо ниво. Така беше по закон, но на практика, ако знаеш към кого да се обърнеш или кого да попритиснеш, обикновено получаваш каквото искаш.

Болт извади мобилния си телефон и набра номера на Джийн.

Тя вдигна на второто позвъняване.

— Как върви при вас, сър?

— Има развитие — отвърна той и я запозна накратко със случая „Кели“. — Ти къде си?

— Вече съм в офиса. Не научих много от сестрата на жертвата. Мила възрастна жена, омъжена, с четири пораснали деца. Със съдията не били много близки: виждали се веднъж в годината, за Коледа. Каза, че бил малко надут.

— Не се учудвам. И на мен така ми изглеждаше по телевизията. Нещо интересно в телефонните справки?

— Тук са, пред мен — отвърна тя. — И на двата телефона. Основно е използвал стационарния. От двайсет минути ги разглеждам, но не виждам нищо необичайно.

— Има ли обаждания от или до Джак Кели?

— Един момент.

Болт я изчака да провери данните. Чуваше я как си тананика.

— За последния месец и половина има три обаждания до кантората на Кели, направени от стационарния телефон — каза накрая Джийн. — Първите две са по десетина минути, последното е четири минути и девет секунди. В понеделник следобед.

— Не изглежда подозрително. А мобилният?

— Пак ще проверя, но... — И след кратка пауза: — Не, нищо.

Значи нямаше поредица от бързо разменени телефонни обаждания между съдията и адвоката му, нито пък странни продължителни разговори. Болт би трябвало да е доволен, защото това потвърждаваше теорията му, че съдията се е самоубил. Кое то пък означаваше, че може да се прибере, да си поръча тайландска храна, да си отвори бутилка „Шираз“ и да се изтегне на дивана, за да гледа как великата мис Марпъл си върши работата. Истински детектив в действие. Но не беше доволен. Изпитваше някакво странно разочарование. Млад адвокат беше жестоко убит в разцвета на силите си. Вярно, че според Болт представителите на тази професия бяха най-често шарлатани и мошеници, но сега това не беше важно. Човек, който може да измъчва друг човек и после да го обеси, заслужаваше да лежи в затвора до живот, а Болт не смяташе, че детектив Кийт Ламдън е в състояние да доведе нещата докрай.

— Ще ми направиш ли една услуга, Джийн? — попита той.

— Разбира се, сър. Само кажете?

— Можеш ли да направиш справка за телефоните на Кели, в офиса, в дома му, както и мобилния?

— Имате ли мобилния му номер?

— Още не, но ти можеш да го намериш, нали?

— Ако е регистриран на негово име, да, но ще отнеме време.

Болт за пръв път долови в гласа ѝ нотка на разочарование. Знаеше, че тя си има приятел, цивилно момче на нейната възраст, и вероятно двамата имаха планове за вечерта. При това едва ли да гледат „Мис Марпъл“. Замисли се дали да не остави телефоните за после. Джийн беше съвестно и работливо момиче и той не искаше да злоупотребява, но от друга страна, трябваше да получи нужните отговори, а и беше само шест без двацет. Ако работеше бързо, пак щеше да ѝ остане време да се позабавлява с приятеля си.

— Просто виж какво можеш да направиш. Много ще съм ти благодарен.

— Смятате ли, че има връзка между нашия случай и този?

— Не знам. Но ако има, искам да я открием — отвърна той и затвори.

Вече се намираха пред входа на къщата. Бяха пристигнали още полицейски коли, включително екип с куче, от което се очакваше да надуши накъде са избягали убийците. Болт тепърва щеше да попита за

това. Следите по пътеката бяха само в една посока, така че изглеждаше логично да са побягнали към гората, след като са свършили с Кели. На входната врата стоеше униформен полицаи.

Двамата с Мо показаха служебните си карти и влязоха.

Отвътре къщата не беше толкова просторна, както можеше да се предположи отвън, но беше изискано обзаведена в модерния напоследък минималистичен стил, който обаче ѝ придаваше вид на необитавана. Подът беше от лакирано дърво, стените — боядисани в кремаво, а мебелите във вестибюла и трапезарията представляваха комбинация от махагон и ковано желязо. Килимите — където ги имаше — бяха в бяло или черно. Болт веднага заключи, че човекът, живял в този дом, е бил маниак на тема чистота. На стената в дневната висеше огромен плазмен телевизор, по-голям и по-лъскав от онзи в управлението, а срещу него под ъгъл имаше два дивана с ленена тапицерия.

Болт и Мо прекараха следващия половин час в оглед на къщата, като се стараеха да не пречат на криминалистите, които сновяха насам-натам в търсене на едва забележими улики — следи от ДНК, нишки от тъкани, въобще нещо, което би помогнало да се идентифицират двамата убийци. Щателното изследване на къща като тази обикновено отнемаше около три дни, но ако имаше оставени улики, щяха да ги открият. Технологиата, с която разполагаше полицията, се усъвършенстваше непрекъснато и вече беше толкова прецизна, че само най-интелигентните престъпници успяваха да се измъкнат. Това, разбира се, беше хубаво. Окуражаващо беше да видиш, че злосторниците биват хващани и осъждани, при това с такива неопровержими доказателства, че бе невъзможно да отрекат престъпленията си, но при целия този процес се губеше част от детективската работа. Престъплението вече не беше загадка, а детективът — ключът за разрешаването ѝ. Детективската работа сега се вършеше най-често от експертите, техниците и лаборантите. Болт често признаваше пред себе си, че вече не му е толкова забавно, както едно време.

В спалнята — огромното легло на Кели я заемаше почти цялата — намериха онова, което търсеха. За дървената рамка от двете страни на леглото бяха завързани две вратовръзки. Очевидно с тях го бяха държали вързан тук; няколкото тъмни петна в средата на искрящо

белите чаршафи потвърждаваха съмненията им, че именно тук са горили слабините му. Двама криминалисти лазеха на четири крака около леглото и оглеждаха пода. По всичко личеше, че представителите на НСБОП нямат повече работа тук.

— Е, шефе? Според вас какво се е случило? — попита Мо. Двамата с Болт стояха и гледаха, а криминалистите си вършеха работата и се правеха, че не ги забелязват.

— Мисля, че когато Кели е пуснал убийците да влязат, те са го довлекли тук. Завързали са го със собствените му вратовръзки и са започнали да го изтезават със запалка или каквото там са ползвали, за да получат желаната информация.

— А после е успял да се освободи, да слезе долу и да избяга през задната врата, макар че ония са били двама и са го вързали за леглото — отбеляза Мо скептично.

— Мислиш, че някой му е помогнал?

— Не знам какво да мисля — отвърна Мо и сви рамене. — Измъчвали са го тук, а умира на двеста метра от къщата. Нещо не се връзва.

Болт отново погледна леглото. Представи си как Джак Кели лежи вързан върху него и пици от болка, а убийците му си вършат работата. Нещо определено не се връзваше.

9.

Докато излизаха от къщата, мобилният на Болт иззвъня. Беше Джийн. Започна направо по същество:

— Свързах се с моя човек в телефонната компания. Днес Кели е говорил по мобилния си телефон. Общо девет разговора, до седем различни номера. Последният е бил само преди три часа, в три и една минута. Продължил е трийсет и три секунди.

— А входящи разговори?

— Последният входящ е бил много по-рано. В един и шестнайсет, от някой си Майкъл Кели, предполагам роднина.

— Добре. Можеш ли да ми кажеш на кого се е обадил Кели последно?

— Да. Звънял е на някакъв домашен телефон на името на Том и Катрин Мерън.

Болт си записа тази информация, плюс телефона и адреса на семейство Мерън. После похвали Джийн за добре свършената работа и затвори.

Мо запали цигара. Болт му предаде казаното от Джийн.

— Знаем ли нещо за този Мерън? — попита Мо.

— Засега нищо.

— Смятате ли, че трябва да го проверим?

Болт си погледна часовника. Беше шест и петнайсет и вече захладняваше. На хоризонта се трупаха тъмни облаци, май отново щеше да вали. В този момент единственото му желание беше да се прибере вкъщи.

— Разбира се — отвърна той, поддавайки се на любопитството.
— Защо не?

10.

Вратата се отвори и влязоха двама мъже с тъмни костюми. Движеха се бавно, като актьори, които искат да постигнат максимален ефект от присъствието си. По-възрастният се представи като детектив Рори Каплън. Беше около четиридесети пет годишен, с червеникавосива коса и червен мустак. Колегата му, детектив Бен Съливан, беше по-висок и добре сложен, трийсетинагодишен, с късо подстригана черна коса и преднамерено високомерно държане. Погледна ме с едва прикрита неприязън, която идеално пасваше на студеното му, гладко избръснато лице. Разбира се, никой от двамата не се ръкува с мен.

Адвокатът ми, Дъглас Макфий, вече седеше до мен и ги погледна с благата бащинска усмивка, която цяла вечер не слизаше от лицето му. Това май не беше добър знак. Всички адвокати по телевизията се държаха грубо и агресивно с представителите на закона, а не им се хилеха благо и любезно. Но предвид късмета ми до момента би трябвало да съм благодарен, че поне не се поздравиха като първи приятели. Детектив Каплън кимна отривисто на Макфий и насочи дистанционното към вграденото в стената записващо устройство. Червеният индикатор светна и машината заработи.

— Разпит на Томас Дейвид Мерън, заподозрян в убийството на Ванеса Шарлот Блейк — каза детектив Каплън с изненадващо мек северноирландски акцент, — започнат в осемнайсет часа и дваайсет и една минути на двадесет и първи май, събота.

После назова по име останалите присъстващи и ме изгледа едновременно със съчувствие и недоверие. Потресаваща комбинация. Накрая попита:

— Защо бяхте в университета?

Не отговорих веднага. Все още размишлявах върху онова, което Макфий ми беше казал само преди минути — че отпечатъците на жена ми са били открити по дръжката на ножа, с който е убита колежката й. Дори не знаех, че отпечатъците й фигурират в полицейската база данни. Поредният обезпокоителен факт за днес. Ставаха твърде много.

Макфий кимна, за да ми покаже, че мога да отговоря, и аз казах истината — че съм отишъл в университета, за да потърся жена си.

— Често ли посещавате съпругата си на работното ѝ място? — попита детектив Съливан и леко се наведе напред; ненавистта по лицето му сега беше смесена с лека озадаченост.

— Не — отвърнах.

— Кога за последен път я посетихте там?

Погледнах Макфий и той отново кимна.

— Не помня точно — отвърнах. — Преди месеци.

— Тази година ли?

— Не знам. Може би не.

Съзнавах, че изглеждам притеснен, но това беше самата истина. Не бях спокоен. Не бях и глупав обаче. Знаех накъде бият с тези въпроси.

— Днес имах основателна причина да отида в университета — казах.

— А имате ли основателна причина за порезните рани по лицето и тялото си, Том? — попита детектив Каплън.

— Да — отвърнах, като си наложих да запазя самообладание. — Имам.

После им разказах как ме нападнаха. По лицето на Каплън ясно се четеше съмнение, а изражението на Съливан беше открито враждебно, сякаш им казвах, че ме е нападнала орда гноми, предвождана от Хари Потър. Честно казано, с всяко повторение историята изглеждаше все по-невероятна, дори за моите уши, а и Макфий не изглеждаше много убеден, когато му я бях разказал преди малко.

Каплън бавно кимна и каза:

— Значи единственият човек, когото сте видели, е маскираният мъж, който ви е нападнал? Не сте видели жертвата, госпожица Блейк, нито съпругата си, докато сте били в университета?

— Не.

— Според вас къде е съпругата ви сега?

Въпрос за джакпота.

— Нямам представа — отвърнах. — Няколко пъти се опитах да се свържа с нея по мобилния, но не отговаря.

Знаех, че това не е в полза на Кати, но за полицията нямаше да е трудно да разбере, че съм я търсил.

— Но едно знам със сигурност. Тя е невинна. Мъжът, който ме нападна, държеше кухненски нож с жълта дръжка. Сигурно той е убил Ванеса.

Не оспориха твърдението ми. Започнаха да ме разпитват за Ванеса. Какви са били отношенията ми с нея. И на жена ми. Отговарях уклончиво. Казах, че всъщност не съм я познавал много добре, което си беше самата истина. Допълних, че доколкото знам, жена ми се разбираше добре с нея. Забелязах схема в поведението им. Каплън се опитваше да извлече информацията от мен бавно и сравнително внимателно, докато Съливан стоеше настрана и само от време на време се намесваше с някой груб и остър въпрос. Класическият шаблон на доброто и лошото ченге. Дори се изненадах, че наистина го прилагат. Досега смятах, че го има само по филмите и криминалните телевизионни формати. Освен това не даваше голям резултат, най-вече защото казвах истината.

От време навреме се опитваха да ме подведат, като ми задаваха един и същ въпрос, но по различни начини. Но тъй като аз не лъжех, не ми беше трудно да парирам тези опити да ме хванат в измама. Макфий рядко се намесваше и по държането му усещах, че ентусиазмът му се изпарява по-бързо от вода на огън.

— Вместо да си губите времето с мен, би трябвало да сте по петите на човека, който ме нападна и който е убил Ванеса — казах в една пауза между въпросите. — И да ми помогнете да открия жена си.

— Опитваме се да намерим съпругата ви — отвърна Съливан укорително.

— Тя не е направила нищо. Гарантирам за нея.

— Тогава защо отпечатъците ѝ са върху оръжието на престъплението?

И аз това се питах. Както и да го погледнех, а се стараех да огледам случая от всички възможни страни, не можех да обясня този неоспорим факт.

— Не знам — казах накрая, мъчех се да прикрия чувството за поражение, което изпитвах.

Погледнах Макфий, но той беше твърде зает да зяпа нещо на тавана. Изведнъж се почувствах съвсем сам и изоставен.

— Защо не ни кажете истината? — рече Съливан и отново се наведе напред и заби присвитите си очи в моите.

Не отместих поглед. Нямах друг избор.

— Истината ви казвам. Кълна се.

— Опитайте се да погледнете ситуацията през нашите очи, Том — каза Каплън тихо, скръсти ръце и бавно се облегна на стола, досущ стар добронамерен чичо. — Никой друг не е видял мъжа, когото описвате, докато в същото време няколко свидетели твърдят, че са видели човек, отговарящ на вашия външен вид, да бяга от местопрестъплението.

— Клиентът ми не отрича, че е бил там, нито пък че е избягал, детектив Каплън — намеси се Макфий.

— Така е, не отричам. Бях там.

Каплън небрежно вдигна ръка, за да предотврати евентуална полемика.

— Знаем, че сте били там, както знаем, че и жертвата е била там — рече той. — Знаем също, от вас, че раните ви са от оръжието на престъплението, но единственият човек, видял въпросния маскиран мъж, сте вие.

— С две думи, господин Мерън — намеси се Съливан, — според нас този маскиран мъж не съществува.

— А аз твърдя обратното. Как според вас съм получил тези рани, за бога?

Съливан се подсмихна.

— Според нас има само един начин да сте се наранили, господин Мерън. В ожесточена борба със съпругата ви. Или защото сте я изненадали, докато напада Ванеса Блейк, или по-вероятно, защото тя ви е изненадала.

— Това е нелепо, господа — намеси се Макфий, като натърти на думата „нелепо“ със своя приятен баритон. — Клиентът ми вече ви разказа какво се е случило.

— Но проблемът е, че не му вярваме, Дъги — рече Каплън. — Тази история изглежда доста скалъпена.

— Не по-скалъпена от вашата — възразих. — Почти не познавах Ванеса Блейк. Виждам съм я сигурно пет пъти за последните пет години, а може и по-малко. И ако съм се борил с жена си, тогава защо не я намерихте?

Бях доволен от прозорливостта си. Този въпрос разбиваше на пух и прах тяхната версия, но за мое най-голямо учудване и двамата не реагираха. Просто го пропуснаха покрай ушите си.

— Но това с маскирания мъж... — продължи Каплън и махна пренебрежително с ръка. — Ще трябва да измислите нещо по-убедително. Така излиза, че криете нещо. За всички ще е най-добре, ако просто ни кажете истината.

Съливан погледна Макфий с малките си кръгли очи и каза:

— Направи услуга на клиента си, Дъги, и го накарай да говори.

— Клиентът ми вече ви каза какво се е случило, господин Съливан — повтори Макфий не особено енергично, очевидно отегчен от целия случай.

Беше очевидно, че никой от тримата не ми вярва, и за пореден път усетих как ме изпълва гняв. Съливан пак ме попита къде според мен е жена ми и вече не издържах. Назидателният му тон ме изкара от нерви.

— По дяволите! — троснах се. — Писна ми! Казах ви каквото знам, а е повече от ясно, че нямате неопровержими доказателства, които да ме свържат с това престъпление. Освен това жена ми не е убила никого. Точка. Познавам я повече от десет години и никога не съм я виждал да проявява агресия. Тя е добросърдечен човек от добро семейство, не понася да гледа кръв и никога не е имала проблеми нито с Ванеса Блейк, нито с полицията. Задържахте ме като заподозрян в убийството на Ванеса, нали?

— Разпитваме ви във връзка с това убийство, да — отвърна Каплън.

— И какви доказателства имате срещу мен? Щом съм убил Ванеса Блейк, защо по ножа няма мои отпечатъци?

— Защото сте носили ръкавици — отвърна Съливан и от тона му ставаше ясно, че съм задал абсолютно тъп въпрос.

— Предполагам, че камерите в университета са ме записали. Нося ли ръкавици на записа?

— Може да са били в джоба ви и да сте си ги сложили по-късно.

— Но не съм. Днес въобще не съм бил с ръкавици. От месеци не съм слагал ръкавици.

Бях се развихрил. Вече изобщо не ме плашеха предубедените им въпроси, а и гневът, че ме обвиняват несправедливо, бушуваше в

гърдите ми.

— Е, щом не съм бил с ръкавици и по ножа няма мои отпечатъци, бихте ли ми казали на какво основание сте ме задържали? — попитах.

После се обърнах към Макфий:

— Обяснете на тези хора, че няма да кажа и дума повече, ако не ме осведомят точно защо ме държат тук. И ако нямат основателна причина, искам веднага да ме пуснат.

Погледнах двамата детективи и забелязах в ръцете на Капльн някакъв найлонов плик.

— Познавате ли ги? — попита той. — Намерени са на местопрестъплението.

През прозрачната материя видях, че в плика има черни кожени ръкавици. Погледнах ги по-отблизо макар да нямаше нужда. Не ги бях носил от години, но веднага ги познах по диагоналните шевове на пръстите. Сърцето ми спря.

Ръкавиците бяха мои.

11.

Докато приближаваха управлението, мобилният телефон на Болт звънна пак. Той го извади от джоба си и погледна екрана. Не познаваше номера, затова вдигна с едно рязко „Ало?“.

— Майк Болт? — попита женски глас.

— Кой се обажда?

— Тина Бойд. Бивш полицай съм.

Болт веднага се сети. Тина Бойд беше добре известна в малкия затворен свят на лондонската полиция. Дори я бяха снимали за корицата на „Полицейски новости“ като олицетворение на младата красива пробивна полицайка, която шефовете умират да лансират. Преди всичко да се обърка тогава. Сега я наричаха Черната вдовица.

— Онази същата Тина Бойд? — каза Болт и хвърли многозначителен поглед на Мо. — От корицата на „Полицейски новости“?

— Да, същата.

— Съжалявам за случилото се с вас.

Знаеше, че рано или късно ще трябва да зачекне тази тема, и реши да е сега, за да не го мисли по-нататък.

— Чух, че сте били отличен полицай.

— Стараех се — отвърна тя, очевидно безразлична към размяната на любезности. — Обаждам се, защото разбрах, че работите по самоубийството на главния съдия.

— Точно така — отвърна Болт предпазливо, изненадан, че е научила за това.

Намесата на НСБОП не се пазеше в строга тайна, но пък не беше и обществено достояние.

— Разполагам с информация — каза тя.

Болт веднага наостри уши.

— Каква по-точно?

— По-добре да не говорим за това по телефона. Но съм сигурна, че ще искате да го чуете. Щях да ви се обадя по-рано, но ми отне време

да открия телефона ви, а и исках първо да ви проверя, преди да ви кажа каквото знам.

— Значи съм издържал теста?

— Да — отвърна тя без следа от закачливост. — Точно затова ви се обаждам.

— Извинете за въпроса, но как попаднахте на тази информация?

— Ще ви кажа всичко, когато се видим, но ви уверявам, че не ви губя времето.

— Е, вече ме заинтригувахте. Кажете къде и кога да се срещнем.

— Довечера в Лондон ли сте?

— Мога да бъда.

Мо тъкмо спираше пред сградата на управлението. На паркинга нямаше коли, а и вътре изглеждаше безлюдно. Явно Джийн си беше тръгнала.

— Живея в Хай гейт — каза Тина Бойд. — Има една кръчма — „Грифон“. Точно до главната улица. Можем да се видим там. В осем удобно ли ви е?

Болт си погледна часовника. Беше малко преди седем. Умът му заработи трескаво.

— Нека е в девет — каза той. — Имам да свърша някои неща.

— Добре, в девет. И още нещо. Това, което ще ви кажа, не бива да излиза като официална информация. Просто ви давам следа. Няма да споменавате името ми, нито че сме се срещали. Поне засега. Трябва да ми дадете думата си. Иначе уговорката отпада и можете да забравите, че съм се обаждала.

Болт малко се изненада. Тази молба не подходеше много на полицай, дори бивш.

— Добре, имате думата ми — каза той. Много добре знаеше, че ако се наложи, ще се отметне от обещанието си. — Но може да доведе мой колега, напълно надежден човек.

И намигна на Мо, който се усмихна и направи гримаса, ясно показваща, че не се е трогнал от ласкателството.

— Имате ли нещо против?

— Ами... добре — отвърна тя неохотно. — Значи в девет.

— Последен въпрос — каза той, преди тя да затвори. — Току-що се връщаме от местопрестъпление. Доста брутално убийство, извършено само преди няколко часа. Просто за ваша информация —

жертвата е адвокатът на главния съдия. Възможно ли е това да има връзка с информацията, която искате да споделите с нас?

Ясно чу как тя си пое дъх, след което отново последва тишина.

— Възможно е — каза най-сетне Тина Бойд и затвори.

— Е? — рече Мо, когато Болт прибра телефона в джоба си. — Какво искаше небезизвестната Тина Бойд?

— Да се срещнем. Имала следа. Изглежда ми сериозно.

— И всичко това днес, а? Леле, дори Черната вдовица иска да се включи в действието!

— Не си длъжен да идваш, ако не искаш. Днес достатъчно работи по случая.

— И да ви оставя да оберете цялата слава? Не, шефе, за нищо на света. Няма да ви оставя да се блъскате сам, а ако следата наистина е сериозна, искам да участвам и аз. В кръчма ли ще се срещнем?

— Да.

— И разговорът е неофициален, нали? Значи мога да изпия една бира?

— Можеш.

— Значи идвам. Само да се обадя на другия шеф. Да й кажа, че ще закъснея.

Болт остана в колата, а Мо излезе да се обади на жена си. Болт я беше виждал само веднъж, когато отиде да вземе Мо от дома му за една задача. Нисичка, добре сложена, с красиво кръгло лице, което засилваше при всяка усмивка. Мила и любезна, със спокойно ведро държане, което го наведе на мисълта, че е идеална майка. Мо очевидно я обожаваше. Целуна я по челото и разроши косата ѝ с изненадваща топлота и привързаност, а после целуна всичките си деца поред. По погледа ѝ Болт разбра, че и тя обожаваше съпруга си.

А сега по негова вина тази вечер двамата нямаше да са заедно. Болт знаеше, че Мо се бе съгласил да го придружи отчасти защото го съжалява. Всички, които знаеха за случилото се преди три години, го съжаляваха и това неизбежно личеше в отношението им към него. Случилото се бе променило живота му изцяло и го бе оставило с неизлечими физически и психически рани. Но от всичките му колеги единствено Мо Кан успяваше да се държи естествено и това беше една от причините Болт да го харесва толкова много. Понякога обаче дори Мо не успяваше да се държи безпристрастно, както тази вечер.

Странното беше, че Болт не би имал нищо против да отиде сам на срещата. Беше саможив и никога не се чувстваше неловко в собствената си компания. Именно затова не беше рухнал психически — и щеше да продължи да се справя и занапред.

Слезе от колата. Искаше да провери дали в базата данни има нещо за Том или Кати Мерън. В същия момент Мо, който крачеше напред-назад пред сградата, приключи разговора си.

— Имаше ли проблем със Сайра? — попита Болт.

— Не, всичко е наред — отвърна Мо. — Доволна е, че няма да съм вкъщи да ѝ се пречкам в краката. Казах ѝ да не ме чака.

Болт знаеше, че не е искрен. По лицето на Мо се четеше разочарование, което той напразно се опитваше да скрие. Беше ясно, че Сайра му се е карала. Болт не я упрекваше.

Надяваше се само следата, която им създаваше тези проблеми, да си заслужава жертвите.

12.

След четвърт час вече караха към дома на семейство Мерън, който се намираше на петнайсетина минути с кола в източна посока от мястото на убийството на Джак Кели. Проверката в полицейската база данни показва, че Томас Дейвид Мерън никога не е имал проблеми със закона. Съпругата му обаче, Катрин Синтия, бе съдена преди години за нарушаване на обществения ред. На осемнайсет години участвала в незаконна студентска демонстрация и я осъдили да плати дваисет и пет лири глоба. Е, това едва ли я правеше закоравяла престъпничка.

Времето на обаждането на Кели до дома на семейство Мерън обаче безпокоеше Болт. Според съдебния медик Кели беше умрял не по-късно от 16:30 часа този следобед. Следователно убийците му го бяха нападнали известно време преди това. Влезли бяха в къщата, качили го бяха на горния етаж, вързали го бяха за леглото и го бяха изтезавали. Всичко това бе отнело поне десет минути, а може би и повече, тъй като в един момент бе успял да се освободи, което означаваше, че вероятно са го оставили сам. После го бяха гонили, значи поне още пет минути, след което го бяха настигнали на пътеката и го бяха убили. Според изчисленията на Болт убийците бяха дошли най-късно в 15:10, девет минути след обаждането му до дома на Мерън. Но това беше в случай, че е умрял точно в 15:30, което беше малко вероятно предвид факта, че съдебният медик даваше около час толеранс за времето на смъртта. Следователно не беше изключено Кели да се е обадил, след като е бил нападнат. Което означаваше, че семейство Мерън са замесени по някакъв начин.

В осем без десет спряха пред дома на Том и Катрин Мерън. Къщата беше скрита зад редица високи кипариси. Алеята за коли водеше до двоен гараж. На пръв поглед не беше много ясно къде точно е входът.

Слязоха от колата. Подухваше хладен ветреца, чуваха се виковете на деца и вой на косачки. Насъбралите се по-рано облаци се бяха разкъсали тук-там и през процежите се процеждаха лазурно розовите отблясъци на залязващото слънце.

В края на алеята имаше дървена врата с интерком — не се виждаше веднага сред кипарисите. Къщите в предградията обикновено нямаха такива охранителни системи. Слагаха си ги само богатшите и параноиците. Болт се замисли дали този факт означава нещо. Натисна бутона. Не последва отговор. Натисна пак.

— Дали да не прескочим оградата да поогледаме, шефе? — попита Мо.

Преди Болт да успее да отговори, чува стъпки зад себе си и един уверен женски глас попита:

— Каква работа имате тук, господа?

Обърнаха се и видяха красива униформена полицайка на около двайсет и пет, средна на ръст и с крехко телосложение. Как ли щеше да се справи това момиче, ако двамата бяха бандити? В същия момент обаче от отсрещната къща към тях тръгна още един униформен полицай, мъж на средна възраст. Явно държаха дома на Мерън под наблюдение.

Болт се усмихна възможно най-любезно и показва служебната си карта. Мо го последва. Двамата се представиха и Болт попита полицайката как се казва.

— Полицай Ники Левърет — отвърна тя, докато внимателно разглеждаше документите им.

Погледна ги няколко пъти, за да се увери, че снимките отговарят на лицата пред нея.

„Престъпността в тази страна ще падне поне с двайсет процента — помисли Болт, — ако всички полицаи са така старателни“.

— А това — добави тя, когато другият полицай дойде при тях, — е колегата ми Фил Кумбс. Фил, тези господа са от НСБОП. Търсят семейство Мерън.

Кумбс кимна и изръмжа някакъв поздрав. Личеше му, че страда от комплекс за малоценност, а също и от несподелена страст към колежката си.

— Трябва да говорим с тях във връзка с разследване на убийство — обясни Болт.

— Имате предвид жертвата в университета? — попита Левърет. — Не знаех, че НСБОП разследва този случай.

Болт я погледна изненадано.

— Не. Не знаем нищо за този случай.

— Една жена е убита в университета днес — обясни Левърет. — Господин Мерън е арестуван за това, а съпругата му все още се издирва. Работела с жертвата. Наредиха ни да наблюдаваме къщата в случай, че госпожа Мерън се появи.

— Знаете ли как се казва жертвата в университета?

Полицайката му каза, но името не му говореше нищо.

— Откога сте тук, Ники? — попита Мо.

— От пет и половина. Вие сте първите, проявили интерес към къщата.

— Всъщност за втори път сме тук — намеси се полицай Кумбс. — По-рано следобед получихме сигнал за кражба с взлом на този адрес. Анонимно обаждане. По думите на обадилия се крадецът бил все още в къщата. Дойдохме и огледахме, но се оказа фалшива тревога. Пристигнахме по-малко от петнайсет минути след обаждането и никъде нямаше следи от взлом. Всички врати и прозорци бяха затворени и заключени.

— А някой от съседите да е видял нещо подозрително?

Кумбс поклати глава.

— Разпитахме всички. Никой не е видял нищо.

Болт и Мо се спогледаха. Един господ знаеше какво означаваша всички тези събития и какво общо имаха със самоубийството на съдията. Но имаше една тънка обща нишка между тях и тази нишка беше семейство Мерън. Съпругата я нямаше, но мъжът беше задържан. Трябваше да говорят с него.

Полицай Левърет им даде номера на участъка, в който се намираще Том Мерън, и Мо се дръпна настрана, за да се обади на дежурния и да се увери, че задържаният все още е там.

След по-малко от минута, докато Кумбс обясняваше на Болт как искал да влезе в специалния отдел и да преследва терористи, Мо се върна и каза навъсено:

— Лошо, шефе. Току-що са пуснали нашия човек.

13.

Когато стана ясно, че няма да кажа нищо повече, полицаите неохотно приключиха разпита. Дадох ми десет минути насаме с Дъглас Макфий и той ме увери, че ще направи всичко възможно да ме освободят, защото явно нямат неоспорими доказателства, уличаващи ме в убийството на Ванеса Блейк. Стори ми се искрен — ако не друго, така поне най-сетне щеше да се прибере вкъщи. После двамата детективи се върнаха и ме отведоха в друга килия в дъното на някакъв коридор.

— Имате малко време да размислите — каза Каплън. Държеше металната врата отворена със същото уморено и съчувствено изражение. — Използвайте го, за да решите дали не сте забравили да ни кажете някоя подробност по случая, защото ако криете нещо, по-добре да го разберем от вас, отколкото да го открием сами. Разбирате ли какво имам предвид?

— Казах ви всичко, което знам — отвърнах и му обърнах гръб.

Металната врата зад мен се затвори и ключът щракна в ключалката.

Килията беше тясна, три на три, с малък прозорец с решетки високо на сивата стена и луминесцентна лампа на тавана. Единствената мебел беше желязна койка, забита в пода. Матракът беше застлан с жълт полиетиленов чаршаф, който изскърца неприятно, когато легнах. Забих поглед в тавана и започнах да прехвърлям в съзнанието си досегашните събития с надеждата да открия някакво логично обяснение на случващото се. Знаех, че не е възможно Кати да има нещо общо с убийството, най-малкото защото сам се бях натъкнал на евентуалния убиец и той беше доста по-едър и по-силен от жена ми. Но и без това не смятах, че Кати е способна на подобно нещо. Тя беше много добър човек. Всеки месец даряваше пари на една детска болница; купуваше списанието на бездомните; просълзяваше се, когато гледаше репортажи за гладуващи райони в Африка; и като човек със силни политически убеждения, искрено негодуваше срещу корупцията сред управляващите и двойния стандарт на западните общества. Бих се

заклел в живота си, че жена ми не е убиец. Но тогава защо отпечатъците ѝ бяха върху оръжието на престъплението? И къде беше сега и защо не вдигаше мобилния си телефон вече четири часа?

Изведнъж ми хрумна, че лесно мога да разбера дали Джак е мъртъв. Трябваше само да попитам Каплън и Съливан; те можеха да проучат въпроса. Но ако Джак беше мъртъв и полицаите разберяха, че ми се е обаждал, щях да загазя още повече. Май беше най-добре да си държа устата затворена и кротко да чакам да ме пуснат. Тогава вероятно щях да мога да разбера какво става и защо мои ръкавици, които не съм носил поне две зими, изведнъж се оказват на местопрестъплението. Още един факт, който по никакъв начин не можех да обясня.

Излъгах за ръкавиците. Казах на полицаите, че никога не съм ги виждал, и докато сега лежах в килията, се питах как са се озовали там. Започнах да се питам и дали наистина познавам Кати. Винаги бях смятал, че я познавам, но след всичко случило се този следобед вече не бях толкова сигурен. Може би имаше някакъв таен живот. Може би в крайна сметка Ванеса бе успяла да я спечели за лесбийството и двете имаха връзка. Кати често оставаше до късно на работа и отсъстваше от къщи почти колкото мен, така че възможности не липсваха. Но това пак не обясняваше защо някакъв маскиран мъж ще ме причаква в библиотеката, нито защо Джак ще ми се обажда след толкова години, още по-малко пък защо го убиха, докато говорехме.

Цялата ситуация беше толкова абсурдна, че за малко да се разсмея, но пулсиращите рани по лицето и ръката ми веднага ми напомниха колко сериозно е всъщност положението. Някакъв мъж се бе опитал да ме убие. Двама души, които познавах, бяха умрели по насилствен начин, а аз или Кати, а може би и двамата, бяхме накиснати поне за едното убийство.

Осъзнах, че всъщност не съм оценявал живота си подобаващо, защото всичко ми беше вървяло като по вода. Имах две прекрасни здрави деца, хубава мила жена, удобна къща и добре платена работа, която — честно казано — не беше чак свръхнатоварваща. И въпреки това не си спомнях кога за последен път съм се събудил с мисълта, че съм доволен и щастлив от постигнатото. Винаги има какво още да се желае от живота — това беше мотото ми. Можех да изкарвам повече пари; можех да имам повече свободно време; можех да съм по-слаб,

по-красив и по-желан от нежния пол. Никога не ми беше минавало през ума, че освен по-добър, животът може да стане и много по-лош. А сега, докато лежах в тази килия, без да имам представа къде е жена ми нито защо някакви типове се мотаят из къщата ми или пък от къде на къде полицията ще ме обвинява за убийство, което не съм извършил, изведнъж започнах да ценя всичко, което имам. За жалост малко късно.

Чух ключа в ключалката и рязко седнах в леглото. Дъглас Макфий влезе с очуканото си куфарче и с широка усмивка.

— Имам добри новини, Том — каза ведро.

— Открили сте Кати?

Бях го помолил да я търси по мобилния ѝ, защото на мен не ми разрешаваха, и той се бе съгласил, макар и неохотно.

Той се приближи към леглото, вече не се усмихваше.

— За жалост не. Но все пак е нещо хубаво. Полицията реши да прояви разум и да ви пусне под гаранция. Може да се наложи отново да ви разпитат, така че държат да не променят местоживеенето си. Освен това трябва да им съобщите, ако съпругата ви се свърже с вас. Знам, че не ви е много приятно, но така ще е най-добре за всички. Ако е невинна, в което аз лично не се съмнявам, ще е най-добре да се яви пред властите и да изчисти името си.

— Колко е часът? — попитах, без да си правя труда да продължавам да го уверявам в невинността на Кати.

Ясно беше, че дори не се е опитал да ѝ се обади, мръсникът му с мръсник.

Той си погледна часовника.

— Осем без пет.

Къде можех да отида? Кати бе потънала вдън земя, децата ми бяха при тъщата, а определено не можех да се върна вкъщи. Не ми оставаше голям избор. Имах нужда от едно питие. Може би две. При криза няма по-добро лекарство от алкохола.

Станах и последвах Макфий. Минахме по няколко коридора и стигнахме до главното фоайе на участъка — тясно неугледно помещение с плакати, предупреждаващи евентуалните бъдещи престъпници за тежките последици от злодеянията им. До едната стена имаше гишета с бронирани прегради, зад които полицейските служители обслужваха клиентите. На едно стоеше същият дежурен полицай, който ме бе приел преди близо три часа, само че сега

регистрираше двама пъпчиви тийнейджъри, облечени със стандартната униформа: торбести панталони, огромни маратонки и суичъри с качулки. По лицата им се четеше нагла досада. За разлика от мен, когато ме доведоха, те явно не изпитваха никакъв страх от това, което ги чакаше.

Изад преградата се появи млад полицаи и ме заведе до друго гише, където ми оформиха документите, за да изляза. Някъде в помещението иззвъня телефон. Никой не помръдна да го вдигне.

— Благодарим за съдействието, господине — каза младият полицаи и ми посочи къде да се подпиша, за да си взема вещите.

Тонът му беше толкова ведър, сякаш всеки момент щеше да каже: „Пак заповядайте“, но някак си се сдържа.

Измънках някакъв отговор и попитах дали някой ще ме закара до университета, за да си взема колата.

— Нямаме достатъчно хора за това, господине. Но мога да ви извикам такси, ако желаете.

Значи е вярна максимата, че когато ти трябва полицаи, никога го няма.

— Оставете — казах. — Ще се разходя.

Взех си нещата, включих си мобилния телефон и излязох през двойната врата на участъка, последван от Дъглас Макфий. На стъпалата отвън той ми подаде визитката си и каза да му се обадя, ако полицията реши да ме разпитва пак.

— Бих ви закарал, но... — добави.

— Но какво?

— Трябва да се прибирам. Греъм, приятелят ми, е приготвил специална вечеря. Ципура, печена в морска сол, яде се топла, а университетът е в обратната посока. Всичко добро, господин Мерън.

После ме потупа дружески по ръката и забърза надолу по стълбите, сякаш искаше да се отърве от мен час по-скоро, като че ли бях прокажен.

Тръгнах след него през паркинга. Представях си как двамата с Греъм мляскат някаква сочна риба в уютния си хол. Не знам защо, но си представях Макфий по домашни пантофи и жилетка.

Освен питие реших да си купя и цигари и да запаля за пръв път от почти десет години. Страхът и объркването, които изпитвах досега, постепенно отстъпваха място на по-непукистко настроение. Но като

стигнах края на паркинга някой ме извика. Обърнах се и видях Макфий: стоеше до колата си и ми махаше. Явно искаше да спра. Но не защото беше размислил или пък искаше да ме покани навечеря, а защото двама униформени полицаи бързаха надолу по стълбите към мен с очевидното намерение да ми кажат нещо.

Първата ми мисъл беше, че най-сетне са открили Кати, и за малко да се върна, но после ми хрумна друго. Ами ако онзи, който се опитваше да ни натопи, беше подхвърлил още улики и вече имаха нужните доказателства, за да ме обвинят в убийството, с което нямах нищо общо?

Деляха ме двайсет метра от тях и бързо взех решение.

Побягнах.

Изхвърчах през отворения портал на паркинга и се озовах на главната улица, където вече се събираха компаниите, излезли за нощен живот. Смрачаваше се, което беше добре дошло за мен. Нямаше нужда да се оглеждам: знаех, че полицаите са по петите ми. Профучах покрай група младежи пред една кръчма и те се развикаха одобрително. Хората по тротоара се отдръпваха, за да ми направят път. Свих рязко и ненадейно пресякох улицата. Една кола наби спирачки. Не ме удари, слава богу. Продължих да бягам по някаква странична уличка, после по друга, докато не се озовах в заможен жилищен квартал с огромни боядисани в бяло къщи. Дробовете ме боляха; раните ме боляха; цялото тяло ме болеше. Днес определено не ми вървеше.

След двеста-триста метра най-сетне намалих темпото и погледнах назад. Улицата беше пуста. Изтощен до припадък, спрях и се подпрях на една ниска ограда. В трапезарията на къщата зад нея вечеряха две двойки на средна възраст. Единият от мъжете наливаше червено вино. И се смееше. Останалите също се смееха. Щастливи, безгрижни хора. Бях само на пет метра от тях, а те дори не поглеждаха към мен.

Потънал в самосъжаление, почти не чух как някаква кола спря до мен. Замислих се дали отново да не хукна, но знаех, че не мога да им избягам, дори да имах някакви останали сили. Бях тичал предостатъчно за днес, а тези хора явно бяха решени на всяка цена да говорят с мен.

Затова се обърнах, готов да заявя, че няма да кажа нито дума повече, ако не ми намерят по-свестен адвокат. Но, разбира се, нямах

тази възможност. Някакъв мъж с шапка на главата вървеше право към мен и преди да успея да реагирам или дори да видя лицето му, ме удари силно в корема. Превих се на две, а той ме сграбчи за яката, набута ме на задната седалка, намърда се до мен и тресна вратата. Шофьорът, също с шапка, включи на скорост, без да каже и дума, и потегли.

Извърнах поглед към мъжа до мен и забелязах, че е с ръкавици и че държи черен пистолет с къса цев. Натисна дулото в слепоочието ми — главата ми се залепи за стъклото — и за миг си помислих, че ще дръпне спусъка. Но той не го направи, а каза съвсем спокойно:

— Когато махна пистолета, ще се наведеш напред и ще сложиш главата си между коленете. Ако се опиташ да погледнеш мен или колегата ми, ще умреш, преди нощта да е свършила. Ясен ли съм?

Потвърдих, че съм разбрал.

— Хубаво.

Той свали пистолета и аз изпълних указанията му, като инстинктивно затворих очи. Усетих, че мята отгоре ми някакво одеяло.

— Ако ни кажеш всичко, което ни интересува, след няколко часа ще си свободен.

Явно искаше да ме окуражи, но тъй като няхах никаква представа какво искат от мен тези хора, изобщо не се почувствах по-спокоен.

14.

Щом чу, че са пуснали Мерън, Болт изруга.

— Нали уж го бяха задържали по обвинение в убийство?

Мо сви рамене.

— Казаха, че нямало достатъчно доказателства, за да го оставят в ареста.

— Кога са го пуснали?

Мо зададе въпроса по телефона и отвърна:

— Току-що. Буквално преди минути.

— Кажете им да проверят дали все още не е наблизо. И ако го намерят, пак да го арестуват. Много е важно да говорим с този човек.

Мо спокойно предаде указанията по телефона и изчака да чуе реакцията на полицаите отсреща. След няколко секунди и той изруга.

— Сигурен ли сте? — попита. — Значи изпратете хора да го търсят. Да, знам, че не ви достигат човешки ресурси. Всички имаме този проблем.

После направи многозначителна гримаса към Болт и красноречив жест, показващ какво мисли за събеседника си.

— Добре, вижте какво можете да направите — продължи по телефона. — Да... да, разбира се. Благодаря.

Затвори телефона и го прибра в джоба на дънките си.

— Значи го няма?

Мо въздъхна.

— Няма го. Опитали да го върнат, но той побягнал, а в момента нямало достатъчно дежурни, за да пратят хора да го търсят.

Все още стояха на алеята пред дома на семейство Мерън заедно с полицаите Кумбс и Левърет.

— Ако господин Мерън се появи, моля да ни се обадите на този телефон — каза Болт и им даде визитката си. — Разполагате ли с негова снимка?

— Хората отсреща имат — отвърна полицаи Левърет.

— Да видим дали ще ни дадат.

Съседите бяха семейство Хендерсън — млада двойка с леко уморен вид: двете им момчета търчаха из къщата като луди и отказваха да си легнат. Мартин и Сюзет Хендерсън описаха семейство Мерън като съвсем обикновени дружелюбни хора, които според тях не можело да са замесени в никакво престъпление. Мартин издири една снимка на двамата, направена миналото лято на барбекю партито по повод рождения ден на малкия им син.

Снимката потвърждаваше думите им. Семейство Мерън наистина изглеждаха съвсем обикновени, но и доста фотогенични. Бяха малко над трийсетте и широко се усмихваха към камерата на фона на надуваем замък в яркожълто и оранжево. Той я беше прегърнал през раменете и държеше кутия бира, а тя — чаша червено вино. Не приличаха на хора, способни да убиват, но това не означаваше, че не са го направили. Като млад полицаи Болт беше арестувал една мила беловласа старица на седемдесет и две, която редовно ходела на църква и била като баба за всички деца в квартала. Когато Болт и колегите му отидоха да я приберат, защото бе забила кухненски сатър в тила на мъжа си, тя любезно им предложи чай. За малко да убие горкия човечец. Впоследствие се оказа, че имала необичайно силно либидо, а съпругът ѝ отказвал да задоволи потребностите ѝ. Ситуацията ставала все по-тежка и тя просто си изпуснала нервите, което се дължало, както сама обясни при разпита, на натрупаното сексуално напрежение поради незадоволеност. „Има ги всякакви“ — помисли си също като тогава Болт.

Мартин Хендерсън излезе да ги изпрати.

— Не искам да правя от мухата слон — почна тихо и те спряха, за да го изслушат, — защото сигурно не е важно, а и не искам да създавам неприятности на никого, но...

— Продължете — насърчи го Болт.

Хендерсън въздъхна.

— Ами, исках само да кажа, че напоследък Том и Кати се държат малко странно. Виждам съм го да тръгва с колата нанякъде късно вечер и го чувам да се прибира чак призори, а и тя отсъства от къщи повече от обикновено.

И след кратка пауза добави:

— Освен това започнаха да се карат. Крещят си, а това не се бе случвало досега. Дори веднъж видях Том с насинено око.

— И откога е така?

— Ами... може би от няколко месеца.

Понечи да каже още нещо, но чу, че жена му слиза по стълбите, явно най-после беше успяла да укроти децата и да ги сложи да спят.

— Както ви казах, не искам да създавам неприятности на никого, но... — И без да довърши, се сбoguва с двамата детективи и се прибра.

Болт си погледна часовника. Осем и двайсет. На хоризонта се трупаха черни облаци. Някъде в далечината се чу слабият грохот на гръмотевица.

15.

Минахме по множество задни улички. Стигнах до това заключение, защото шофьорът не вдигаше над петдесет и често правеше завои. През цялото време останах в същото неудобно положение с глава между коленете, без да смея да помръдна. Колкото пъти понечех да заговоря, за да ги питам къде ме водят и къде е жена ми, този до мен ми казваше да си затварям устата.

— Ще говорим по-късно — обеща ми злокобно.

Устата и гърлото ми бяха страшно пресъхнали. От три часа бях изпил единствено чаша вода — дадох ми по време на разпита. През последните пет часа бях нападнат с нож, блъснат от полицейска кола, обвинен в убийство, преследван от закона, а сега и отвлечен. Имах право да съм жаден.

След около половин час колата намали и спря. За мое най-голямо учудване не бях толкова изплашен. Поне тези типове не се опитаха да ме убият веднага, което означаваше, че наистина искат да поговорим. А това ми даваше възможност да им изложя моята позиция по случая и евентуално да успея да ги убедя, че нямам нищо общо с цялата тази каша. Не бях видял лицата им, значи бях в безопасност. Поне на теория.

Шофьорът изгаси двигателя и в колата изведнъж стана много тихо. Онзи отпред изсумтя нещо и след миг този до мен махна одеялото и ми каза, че вече мога да гледам. Вдигнах глава и видях, че и двамата са с черни маски. Този до мен все още държеше пистолета, сега насочен към гърдите ми. Вече се беше смрачило и леко ръмеше.

Двамата слязоха от колата. Онзи с оръжието се наведе към мен и ми каза да ги последвам. Изтътрих се по седалките и излязох. Намирахме се в задния двор на мръсна ниска индустриална сграда без прозорци, заграден със стена. Имаше място най-много за три коли. Няколко метални стъпала водеха до очукана метална врата. Отнякъде се носеше слаба миризма на пържено. До стената имаше препълнени с боклук контейнери.

Шофьорът тръгна нагоре по стъпалата. Другият ме побутна с пистолета, за да ме подтикне да го последвам. Не се възпротивих. Шофьорът отключи вратата, влезе и светна. Приклещен между двамата, тръгнах по някакъв коридор. Миризмата на пържено се усещаше по-силно. До една врата вдясно имаше черен чувал за отпадъци, пълен с хартиени кутии за храна. На друга врата имаше знак за мъжка тоалетна, в долната ѝ част имаше дупки, сякаш някой я бе разбивал с ритници. Не се чуваше никакъв шум и ако се изключеше миризмата на храна, мястото изглеждаше запуснато и изоставено.

Спряхме пред една врата в дъното на коридора и шофьорът зарови из ключовете си. Когато намери нужния и го пъкна в ключалката, най-сетне се престраших да заговоря.

— Нищо не знам — казах. — Нямам представа защо разни хора ме преследват.

Шофьорът отвори вратата и отвътре ни лъхна вълна топъл застоял въздух. После се обърна и докато разбере какво става, ме хвана с една ръка за рамото, а с другата бързо ме фрасна два пъти в лицето. Два кратки яки удара, които ми се сториха по-болезнени от всичко преживяно този ден, най-вече защото бяха наистина неочаквани. Залитнах и краката ми се подкосиха, но той ме държеше здраво. Завъртя ме и буквално ме хвърли в полутъмната стая.

Паднах болезнено, претърколих се на студения циментен под и накрая спрях с лице към тавана. Луминесцентните лампи над мен светнаха и видях, че се намирам в голяма стая без прозорци. Стените бяха опасани със стари стелажи, стигащи до тавана. Повечето лавици бяха празни, но на една имаше стек петлитрови туби олио и няколко чувала ориз. Един се беше скъсал и почти всичкият ориз се беше изсипал на мръсния под.

Двамата влязоха в стаята: шофьорът с уверена крачка, другият — малко по-бавно — след него. Опитах да се изправя, но шофьорът ме ритна в лицето и паднах по гръб. От носа ми потече кръв, причерня ми. Свих се на кълбо. Той отново ме ритна, но уцели ръцете ми, с които бях закрил лицето си. Най-обезпокояващото беше, че ме биеха в пълно мълчание, без дори да ми кажат защо. Искаха да ме пречупят, да ми покажат, че не се шегуват, и знаех, че няма смисъл да моля за милост. Затова се свих още повече, стиснах очи и продължих да понасям ударите.

След известно време ме вдигнаха и ме повлякоха през помещението. Озовах се пред солиден дървен стол, закрепен неподвижно за пода, с висока облегалка и метални белезници, прикрепени за краката и подлакътниците. Започнах да се дърпам, но веднага получих силен професионален удар в бъбреците, който мигом сломи всякакво желание за съпротива. Шофьорът ме блъсна на стола, при което главата ми се удари в дървената облегалка, и стисна лицето ми с ръка. Болката беше ужасна. После, без да каже нито дума, щракна белезниците около китките ми.

Пусна лицето ми, отстъпи крачка назад и ме зашлеви здраво с опакото на ръката си. Пресните шевове на раната ми не издържаха и тя се отвори. По пода пръсна кръв.

— Къде е? — изрева той.

— Кое? — едва успях да изрека.

— Не ми се прави на невинен. Много добре знаеш за какво говоря.

— Не знам. Наистина. Представа нямам какво искате от мен!

— Пръсни му капачката — обърна се той към колегата си, който стоеше няколко крачки зад него и наблюдаваше с безразличие развоя на събитията.

Въоръженият направи крачка напред, извади пистолета и го насочи към коляното ми. Започнах да се гърча на стола, абсолютно безпомощен, обладан от неистов див страх. Дулото приближаваше все повече и повече, накрая спря само на педя от крака ми. Чувах дишането на мъжа. Очите му бяха сиви и безизразни. Нямаше и следа от съчувствие в тях. Извърнах се, за да не ги гледам.

— Давам ти последна възможност да ни кажеш къде е — каза шофьорът. — Иначе приятелят ми ще натисне спусъка.

— Не се съмнявай, че ще го направя — потвърди другият спокойно. — Без изобщо да ми пука.

— Моля ви! Тук има някаква грешка!

— Ще броя до пет — каза шофьорът. — Едно. Две.

Какво можеш да кажеш в такава ситуация? Някакви типове заплашват да те осакатят за цял живот. А най-вероятно после ще те убият и ще се отърват от тялото ти. Повече никога няма да видиш жена си и децата си. Жаден си, гладен си. Всичко те боли, но най-вече си

адски объркан. Защото тези мъже искат да им кажеш къде се намира нещо, за което нямаш ни най-малка представа дори какво може да е.

— Три. Четири.

Гърчех се, въртях се, дърпах се от белезниците и стисках зъби. Накрая извих глава, за да съм възможно по-далеч от пистолета, макар и готов за куршума, който щеше да ми причини непоносима болка и да ме осакати до края на дните ми, ако въобще имах още дни живот.

— Пет.

— Не, моля ви! — изпищях. Гласът ми отекна в празното помещение. — Недейте, за бога!

— Ще говориш ли? — попита шофьорът безразлично.

Извърнах умолителен поглед към него. Усещах как кръвта се стича по лицето ми.

— Само ми кажете какво търсите и ще опитам да ви помогна — изпъшках. — Честно.

Шофьорът поклати глава.

— Ебаваш се с нас, а?

Обърна се към колегата си.

— Стреляй.

Онзи обра спусъка и този път го погледнах в очите. Клатех глава и безмълвно го молах да ме пощади. Той не отместваше очи от моите. Дали се колебаеше? Възможно ли бе да виждам сянка на съмнение в погледа му?

Иззвъня мобилен телефон. Мелодията не беше същата като на убиеца в университета.

Шофьорът бръкна в джоба на черното си яке и вдигна, като в същото време даде знак на другия да задържи стрелбата. После се обърна, за да говори. Макар да не чувах какво казва, тонът му беше почиттелен, от което заключих, че сигурно се обажда някой от шефовете.

Въоръженият отстъпи крачка назад и свали пистолета. Избягваше погледа ми. Сърцето ми биеше лудо. Бях адски жаден. Трудно е за обяснение, но някак си жаждата ми беше по-силна дори от страха. В този момент бих дал всичко, абсолютно всичко, за чаша вода.

Шофьорът приключи разговора и прибра телефона в джоба си.

— Ленч — каза на колегата си с нещо като страхопочитание. — На пет минути е от тук. Каза да не се занимаваме с този, докато не

дойде.

После се приближи до мен и отново замахна да ме удари. Инстинктивно се свих, но той спря ръката си на сантиметри от лицето ми, за да се наслади на реакцията ми, и само леко ме потупа по бузата. Лицето му беше толкова близо до моето, че усещах топлия му вонящ дъх.

— Е, сега вече ще проговориш, приятел — каза заплашително. — Когато дойде Ленч, ще говориш, ще пициш и ще скимтиш като куче. Ленч е спец по развързване на езици. Ще си кажеш и майчиното мляко. Никой не издържа на методите му.

— Не мога да ви кажа нещо, което не знам — отвърнах уморено.

Но дори докато изричах тези думи, знаех, че няма смисъл. Щяха да ме измъчват, докато не получат онова, което искат, или докато не предам богу дух. За жалост знаех, че ще е второто.

16.

Всички го познаваха единствено като Ленч, както и трябваше да бъде. Никой не знаеше нищо нито за него, нито за миналото му, а и не се осмеляваха да питат. Хората се страхуваха от него, а той се зареждаше от страха им. Харесваше усещането за власт, което му даваше този страх, и напълно съзнаваше, че е естествен хищник в свят, пренаселен с плячка.

Реакцията на околните не се дължеше единствено на огромното му туловище, макар че и то беше фактор. Висок метър и деветдесет, с мускулесто и добре оформено благодарение на маниакалните тренировки във фитнес залата тяло, Ленч стърчеше с една глава над повечето мъже, а широкият му гръб и яките му ръце с изпъкнали вени му придаваха леко примитивен, дори маймуноподобен вид. Всичко това бледнееше обаче пред жестоките му пронизателни очи. Когато погледнеше някого с твърдия си пронизващ поглед, човек имаше усещането, че Ленч гледа право в душата му и разкрива най-съкровениите му тайни. „Змийски очи“ ги беше нарекъл някой зад гърба му и това определение не беше далеч от истината. Вяха много тесни и много тъмни, клепачите се спускаха тежко над тях като клепачите на кобра.

Ленч облиза устни с дългия си месест език. Върхът му докосна долната част на носа му и остави влажна лигава следа.

Ленч не обръщаше внимание на хората в другите коли и на минувачите по тротоарите. За него те не съществуваха. Дори да ги погледнеше, виждаше само размазани силуети, осветени от уличните лампи. Реални измерения придобиваха само онези, които преследваше, само те ставаха от плът и кръв. А тази вечер беше по петите на един.

През своите трийсет и осем години на тази земя Ленч беше убивал много пъти. Мъченията и убийствата бяха нещо като хоби за него, начин да си достави удоволствие. Знаеше, че това го различава драстично от останалите хора, но никога не се замисляше за причините, защото не виждаше смисъл да го прави. Просто си беше такъв и нищо не можеше да го промени. Вместо да тъне в угризения и

да се измъчва с въпроси, Ленч се чувстваше късметлия, че получава пари за престъпленията си — тоест вършеше работа, която обожаваше. И на него можеше да се разчита. Именно затова шефът му му имаше пълно доверие. Работеше с въображение и най-важното — никога не допускаше грешки. Ако някой трябваше да умре, шефът се обръщаше към Ленч. Даваше му необходимите инструкции и знаеше, че поръчката ще бъде изпълнена. От там нататък Ленч поемаше нещата в свои ръце. Правеше необходимите проучвания и организираше успешното провеждане на операцията, като изпълняваше задачата или сам, или с помощта на някои от своите хора. Най-голямо удоволствие му доставяше да гледа как жертвите му умират, така че предпочиташе да удължава мъките им. Знаеше обаче, че това невинаги е възможно. Според него ключът към успешното убийство беше да се възползваш най-добре от предоставените ти възможности.

Някакъв стар форд „Ескорт“ се включи в движението пред него, без да даде мигач, и Ленч трябваше да натисне спирачките. От колата дънеше непоносим хип-хоп, на задната седалка се бяха натъпкали няколко младежи с качулки на главите, подаваха си цигара. Тъпанари, рече си наум той, и за миг си представи как прерязва гърлото на шофьора и го увесва да му изтече кръвта, но реши, че не си заслужава усилието. Никога не поемаше безсмислени рискове. Като повечето психопати, той беше преди всичко прагматик, и тъй като вече го бяха опандизвали веднъж, нямаше никакво желание да се върне в затвора.

А и тази вечер залогът беше много по-голям. Шефът му имаше сериозен проблем, който трябваше да се реши бързо и кардинално. Нещата бяха започнали да се сговняват. Наложило се беше да убият Кели преждевременно, при това на открито, а сега новата цел, някой си Мерън, за малко да им се изплъзне, което в никакъв случай не биваше да става. Не и докато не изкопчат необходимата информация.

Приключи разговора си с Мантани, единия от хората му, които в момента пазеха Мерън, и затвори. Каза му да не малтретират повече заложника. Мантани беше надежден тип, но също като Ленч обичаше да причинява болка и понякога се увличаше. А сега беше много важно Мерън да остане жив, в съзнание и с нормален разсъдък, за да могат, ако крие нещо, да му го измъкнат. В багажника на лексуса на Ленч имаше цял набор инструменти за тази цел. Сред тях електрошоков колан с дистанционно управление, който парализираше тялото за осем

секунди с 50 000 волта; електрошокова палка с по-нисък волтаж за пъхане в ануса; зъболекарска бормашина; и комплект от шест изключително остри скалпела (любимите му инструменти), които използваше за работа върху най-чувствителните нервни окончания под очите и зад ушите.

Ленч беше експерт в мъченията и имаше богат опит. Никой не издържаше в ръцете му повече от няколко минути. Всички проговаряха. Гордееше се с това. Нямаше и случайно умрели, макар че няколко пъти се наложи да довърши жертвите си, както щеше да стане и с Мерън тази вечер.

Сви от главния път към мястото, където държаха заложника. Погледна си часовника. Девет без двайсет. Валеше като из ведро. Още три минути и щеше да е там. След час цялата работа щеше да е приключила.

17.

— На твое място вече щях да съм се разприказвал — каза въоръженият с тон на благоразумен човек.

Главата ме болеше и думите ми трудно излизаха от устата, но за пореден път заявих, че нищо не крия и нищо не знам.

Той бавно кимна и каза:

— Добре. Вярвам ти.

— Ако премълчава нещо, ще си получи заслуженото — каза шофьорът. — На Ленч ще си каже и майчиното мляко.

Изглеждаше доволен от тази перспектива и се запитах какво ли съм му направил, че толкова ме мрази.

Докато седях, прикован на стола, се сетих за една фраза, която майка ми винаги изричаше, щом чуеше по новините, че някъде злото е надделяло над доброто. „Няма по-големи нещастници от онези, които нехаят за другите“, така казваше. Има известна истина в това. Сега виждах колко жалък е този боклук: животът му беше толкова празен и безсмислен, че най-голямата му радост беше да пребие и изплаши до смърт един напълно непознат за него човек. Но не можех да го съжалявам. По-скоро ми се щеше да му кажа нещо предизвикателно, да му покажа, че не ме е страх. За жалост бях не само изплашен, а направо ужасен.

— Ей, Мантани, ела да ти кажа нещо — рече въоръженият.

— Защо ме наричаш по име, по дяволите? — викна ядосано шофьорът.

— Спокойно. Тоя и без това е пътник. Очевидно не знае нищо, но видя и чу много, така че Ленч няма да го остави жив.

После му направи знак да приближи.

— Ела, важно е.

Мантани поклати глава и измърмори нещо, но въпреки това тръгна към него.

И изведнъж мъжът с пистолета направи крачка встрани и го удари с дръжката в тила.

Ударът отекна в тишината. Мантани се строполи на колене. Другият го срита в бърбреците, плавно и грациозно като каратист. Шофьорът изви от болка и се килна на една страна, свит на кълбо, точно като мен преди минути. Въръженият го гледа замислено няколко секунди, после го ритна в тила с такава сила, че той се изпружи върху мръсния под и повече не помръдна. Другият мъж затъкна пистолета под колана си, клекна до колегата си и затършува из джобовете му. Извади връзка ключове, изправи се и тръгна към мен.

Опитах се да седна възможно най-назад на стола. Тоя беше опасен тип. Дори за лаик като мен бързината и ефективността на нападението му бяха впечатляващи. Дори не ми се мислеше на какво още е способен.

Веднага обаче стана ясно, че няма намерение да ме удря. Поне за момента.

— Стой мирно, ще те освободя — рече той и отключи дясната ми китка. — Нямаме време: Ленч идва.

— Имаш ли вода? Моля те, дай ми вода.

— Ще ти дам в колата. Спри да мърдаш.

— Кой е Ленч? — успях да попитам.

— Един тип, който е по-добре да не познаваш — отвърна той и освободи и лявата ми китка.

Наведе се, отключи и белезниците на глезените ми и ме изправи. Едва стоях на крака и ми се виеше свят, но вместо да ми остави време да се съвзема, той припряно ме бутна към вратата.

— Ако Ленч ни завари тук, и с двама ни е свършено — обясни ми бързо с учудваща за мен тревога в гласа.

Мантани стенеше на пода. Ако имах малко повече сила, щях да го ритна това копеле, докато минавах покрай него. От друга страна, спасителят ми беше направил достатъчно.

Минахме бързо по коридора и излязохме навън. Валеше проливен дъжд и аз блажено заоблизвах капките, които падаха по лицето ми. Металните стъпала обаче бяха хлъзгави и докато слизахме, паднах по задник и се свлякох по тях, точно както обичаше да прави Макс по стълбите вкъщи. Мъжът ме вдигна за яката и почти ме блъсна напред по асфалта.

Отключи дистанционно черния „Нисан“ 4×4, с който бяхме дошли, спря и се послуша. Чух, че се приближава кола.

Ленч.

— Качвай се! Бързо! — нареди той и изтича да се вмъкне зад волана.

Нямах нужда от повторна подкана. Светкавично се мушнах в колата, като се молах наум да не ме е излъгал за водата. Още не се бях качил, когато той включи на задна и колата с рев излезе от паркинга. Хванах се за таблото и хлопнах вратата миг преди да се тресне в оградата. След секунди вече летяхме по дълга слабо осветена улица със складове, автосервиси и празни бетонни постройки от двете страни, покрай високи огради с бодлива тел и табели „Влизането забранено“.

На петдесетина метра зад нас светнаха фарове, приближаваха се бързо. Спътникът ми изруга. Включи на първа, сви рязко в първата пресечка вляво и за малко да излетим от пътя. Задницата на колата поднесе по мокрия асфалт, дясната гума остърга бордюра и аз подскочих на седалката. Той овладя автомобила и натисна газта до дупка. В този момент другата кола изведнъж изскочи зад нас и фаровете ѝ за миг ме заслепиха. Деляха ни само десет метра.

Нисанът ускори ход и двигателят започна да вие. Колата зад нас приближаваше все повече, вече беше на сантиметри от задната броня.

— Ще ни блъсне! — изпищях.

Пътят правеше ляв завой. Оставаха трийсет метра, двајсет метра... Двигателят продължаваше да вие, но спътникът ми не пускаше газта. Дори онзи отзад да не ни блъснеше, със сигурност щяхме да се разбием в бетонната стена пред нас. Стиснах зъби, стиснах и главата си с ръце и се замолих колата да има въздушни възглавници.

Изведнъж политнах напред и ударих с гърди таблото, въпреки че бях с колан. Спътникът ми беше натиснал спирачките и гумите диво изсвистяха. Той се опитваше да овладее колата, за да не се завъртим. И тъкмо когато се люшнах назад, като се мъчех да не обръщам внимание на пронизващата болка в гърдите, колата зад нас ни блъсна. Последва истинска какофония от трошаци се стъкла и скърцане на метал. Отново полетях напред и блъснах с глава предното стъкло. Пак се люшнах назад и отворих очи. Единственото, което виждах, беше бетонната стена пред нас. Пет метра, четири, три, два... Нисанът се беше завъртял от удара и щяхме да се блъснем в стената странично.

Стегнах се в очакване на удара. Питях се кога най-сетне ще свърши този кошмар.

И изведнъж спряхме. Само на педя от стената. По цялата улица цареше мъртва тишина. Колата зад нас също не помръдваше. Беше на десетина метра и също завъртяна странично. Докато наблюдавах цялата сцена, шофьорската врата се отвори и отвътре излезе огромен мъж, облечен в черно. В мрака не можех да го видя много ясно, но не се и опитвах. Вниманието ми беше приковано от пистолета в ръката му — беше насочен право към мен.

Понечих да кажа нещо, но преди да успея да отворя уста, рязко потеглихме и взехме завой, досущ като в компютърна игра. Пътят пред нас беше прав. Погледнах назад и видях, че никой не ни преследва. И тъкмо да си отдъхна облекчено, шофьорът пак наби спирачки, направи десен завой, който аз лично видях в последния момент, стигна до едно Т-образно кръстовище и отново сви надясно. Все още нямаше никой зад нас, но той продължи да кара бързо. Стигнахме до кръстовище с червен светофар, но префучахме, без да спираме. След още няколкостотин метра той най-сетне намали и се вля във вечерния поток коли по някаква широка улица, която ми изглеждаше позната.

— Браво бе, Шумахер — изпышках. — Къде е водата, дете ми я обеща?

— В жабката. Освен, че си жаден, няма ли да ми благодариш, че ти спасих живота?

Извадих почти пълната бутилка минерална вода и не проговорих, докато не я пресуших до дъно.

— Благодаря.

И чак тогава му зададох въпроса, който вече наистина ме притесняваше:

— Кой си ти, по дяволите?

Той се извърна към мен, докато намаляваше на поредния светофар, и ме изгледа хладно.

— Полицай съм.

18.

Ленч остана няколко секунди под дъжда, загледан след изчезналия зад завоя нисан. Знаеше, че нещо не е наред. Прибра пистолета, качи се в лексуса и завъртя ключа. Двигателят издаде несвойствен шум, чу се някакво тропане. Това го подразни. Той си обичаше лексуса. Удобна и надеждна кола, а и идеално пасваше на огромното му туловище. А сега трябваше да я кара на сервиз. Ами ако не можеха да я поправят? Някой щеше да си плати за това. Скъпо. Първо обаче трябваше да разбере какво става и защо колата на хората му бе побягнала от мястото, където трябваше да държат Том Мерън, докато той не дойде.

Подкара обратно към склада и с всеки километър се ядосваше все повече. Освен че колата не беше наред, не можеше да понесе факта, че някак си се е издънил.

Спря на паркинга и слезе. Видя, че металната врата е отворена, и извади пистолета — късоцевен „Хеклер и Кох“, зареден с мощните 45-калиброви патрони, които използваше само за спешни случаи. Иначе предпочиташе автоматичния нож с петнайсетсантиметрово острие, прикрепен към вътрешната част на ръката му: можеше да го отвори само с едно движение на китката. Беше го използвал само веднъж в схватка на един кораб в Ирландско море. Тъкмо закачаха тежести на жертвата, за да потъне, като я изхвърлят през борда, когато кучият му син изведнъж го хвана за гърлото в отчаян опит да се бори за живота си. Нароченият да умре беше изявен активист по опазване на околната среда с полезни връзки в юридическите и политическите среди. Беше и красавец, което привличаше вниманието на медиите към него. Въпросният активист твърдо беше решил да спре един проект на шефа на Ленч за построяване на хотел и пристанище върху девствена брегова ивица южно от Дъблин. И затова се налагаше да изчезне. Беше млад и в добра спортна форма, но въпреки това Ленч се учуди на яростта, с която го сграбчи. Беше един срещу четирима, при това с вързани крака. Със сигурност съзнаваше, че усилията му са напразни,

но може би искаше, като по филмите, да завлече със себе си поне един от убийците си.

Разбира се, беше обречен на неуспех. Докато стискаше здраво Ленч за гърлото, той само му се усмихна, протегна напред лявата си ръка, сякаш да погали ухото на младежа, скрито под гъстите златни къдрици, и рязко тръсна китката си. Острието се заби в меката плът точно зад ухото и моментално проби мозъка. Очите на жертвата се оцъклиха ужасено, хватката му отслабна и той се свлече безжизнен на мръсната палуба. Жалко, че не успяха да го хвърлят жив и безпомощен в ледените дълбини. Шефът на Ленч искаше младежът да страда и да му е напълно ясно защо ще умре, но за жалост това вече не беше възможно. Ленч обаче беше доволен, че има на разположение такова добро и ефективно оръжие и оттогава винаги си го носеше.

Изкачи се по стълбите. Вратата на складовото помещение беше открената и отвътре се процеждаше светлина. Продължи напред, без да се стареа да стъпва тихо. Добре познаваше тактиките при засада и нападение и знаеше много добре за какво да внимава. Тук имаше няколко подходящи за засада места, но той реши, че е малко вероятно някой да го причаква.

Единият от хората му лежеше на пода, все още с маската на главата. Мърдаше и от време на време простенваше. Мантани.

От много време Ленч за първи път изпита нещо подобно на страх. Не точно страх, а по-скоро някаква смесица от разочарование и безпокойство. Не беше изпълнил поръчката на единствения човек, когото се боеше да не разочарова.

А после дойде и гневът. Студен, силен гняв, който изопна чертите му, но остана напълно под контрол. Ленч знаеше как и накъде да насочи енергията, която отприщваше гневът.

Бързо огледа помещението, за да се увери, че наистина никой не го причаква. После тръгна към Мантани, който застана по-силно и се опита да седне. Ленч беше наясно, че цялото това шоу е заради него — жалък опит да му покаже колко зле е ударен и може би да отърве наказанието. От една страна, трябваше да знае, че това няма да му помогне, но пък повечето хора биха опитали какво ли не, когато са ужасени.

Ленч се наведе, хвана Мантани за гърлото и го изправи на крака. Държеше го с ръката с ножа. Под маската кафявите очи на Мантани

бяха изцъклени от ужас, както и се очакваше. Ленч не беше човек, който прощаваше провалите.

— Какво стана? — попита Ленч с учудващо тънък глас, който изобщо не подходдаше на туловището му.

— Даниълс — изпъшка Мантани. — Удари ме по главата с дръжката на пистолета си... Изчезна със заложника... Малко след като говорих с вас... Съжалявам...

Ако Ленч беше склонен да се поддава на първичните си инстинкти, още на мига щеше да използва ножа върху Мантани. Личеше, че подчиненият му не изключва тази възможност — все пак той бе на кораба, когато Ленч закла онова екологче. Но Ленч знаеше, че не е разумно да се поддава на емоциите си. Мантани беше допуснал грешка, но и той самият беше сбъркал. Не биваше да наема Даниълс. Този тип беше твърде умен за наема бияч и определено не можеше да му се вярва. Но Ленч не разполагаше с много хора, готови да убият по заповед. Не всеки човек можеше да убие друго човешко същество без съмнения или угризения, като същевременно е готов да изпълнява нареждания и да се подчинява на заповеди. Такива хора се срещаха рядко, а Мантани беше именно такъв. Да се отърве от него сега щеше да е загуба.

— Оплескал си я — каза тихо Ленч.

И стисна още по-здраво гърлото му. Мантани изхърка.

— Моля ви... не мога да дишам...

— Плащам ти добре, Мантани. Много по-добре, отколкото заслужава бивш затворник без никакви перспективи. В замяна на това очаквам резултати. А днес ти ме разочарова. Още една такава грешка и ще си имаш работа с мен. Така ще те подхвана, че ще плюеш кръв. Ясен ли съм?

Мантани успя да кимне. Ленч пусна гърлото му и той падна на пода. Подпря се на една ръка и започна да разтрива шията си. Ленч се извърна настрана и нареди:

— Върви в колата и ме чакай. Трябва да проведем важен разговор.

Мантани излезе. Ленч го чу да трополи по стълбите и извади мобилния си телефон. Изсумтя. Разговорът нямаше да е особено приятен.

Телефонът звъня почти минута и най-сетне някой вдигна. Чуваше се глъчка, пронизвана от висок женски смях. Сигурно

съпругата на шефа. Явно пак беше пила. Шефът каза само три думи:

— Намери ли го?

— Има проблем.

— Изчакай малко да изляза.

Последва кратка пауза. Фоновият шум изчезна и шефът попита:

— Сериозен ли е проблемът?

— Поправим. Изпуснахме първия обект.

Съгласно оперативната процедура Ленч не споменаваше имена по телефона.

— Сигурен ли си, че е поправим?

— Взел е една от колите ни — обясни Ленч, без да уточнява, че му е помогнал един от собствените му хора, — но ще го хванем.

— Как?

— Колата има проследяващо устройство. Ако имаме късмет, ще ни заведе направо до обект номер две.

— Не искам да разчитам на късмета — отвърна шефът и в гласа му за първи път се долови нещо като укор.

Този човек винаги се държеше с Ленч едва ли не с обич, сякаш той беше синът, когото не бе успял да има. Затова и Ленч му беше така безусловно верен. И пак затова и укорът го жегна.

— Не се безпокойте. Ще го хванем. Имате думата ми.

— И като го хванете, погрижи се да проговори. Трябва да приключим с тази работа възможно най-скоро.

— Не се тревожете, ще проговори — отвърна Ленч и погледна огромната си облечена в ръкавица ръка: представяше си как чупи пръсти, един по един. — Първо ще пици. А после ще говори.

19.

— Между другото — обърнах се към спътника си, докато минавахме по една тиха уличка — все още си с маската.

— О, вярно — отвърна той и с едно рязко движение я свали и я пъкна между седалките.

Беше тъмнокос, някъде на трийсет, със стегнатите черти на атлет, може би бивш командос.

— Е — продължих и го погледнах, — ако си полицай, как така за малко да ме простреляш?

— Нямах да те прострелям. Блъфирах. В никакъв случай не бих натиснал спусъка. Тук съм, за да те защитя.

После отново погледна страничното огледало, явно все още притеснен, че преследвачът ни може да не се е отказал.

Попитах го как се казва.

— Даниълс — отвърна той. — Работех под прикритие за човека, който идваше да те изтезава. Ленч. Не знам как е истинското му име, но със сигурност знам, че е коравосърдечен убиец. Затова те измъкнах.

— Удари ме в корема, когато бяхме на улицата — казах възмутено и си спомних как ме вкара в колата при първата ни среща.

— Нали ти казах, че съм под прикритие. Играех си ролята. За мен знаеха, че съм бивш спец по въоръжените обири, прострелял навремето свой колега в коляното. Не можех да проявя мекушавост, когато играта загрубее.

— Заболя ме.

— Съжалявам — каза той, но изобщо не му личеше да се разкайва.

Всъщност изглеждаше доста спокоен, предвид всичко случило се, сякаш среднощните отвличания и изтезания бяха нещо обичайно. А може би в работата му под прикритие наистина беше така.

Още не бях сигурен в искреността му. Можеше да е ченге, но може и да лъжеше. Днес бях видял предостатъчно такива типове и вече бях почти сигурен, че светът е пълен с престъпници.

— Знаеш ли — каза той, без да ме поглежда, — месеци наред подготвихме тази операция, а сега всичко отиде по дяволите. Шефовете ми изобщо няма да са доволни.

Каза го така, сякаш вината е моя.

— Извинявай, че не мога да проявя съчувствие — отвърнах. — Преди шест часа бях обикновен човек и си живеех тихо и кротко. А сега, по все още неясна за мен причина, разни хора искат да ме убият, а жена ми изчезна.

— Добре дошъл в истинския свят, господин Мерън.

— Откъде знаеш името ми?

Той глухо се изсмя.

— Май имаш доста да наваксваш.

Така си беше, но се питах дали тъкмо той е човекът, който ще попълни пропуските ми. Даниълс отново зави и вляво от нас се ширна някакво поле. Започнах да се притеснявам.

— Къде отиваме? — попитах.

Той бръкна в джоба на коженото си яке, извади пакет „Марлборо Лайтс“ и каза:

— Приемам, че казваш истината за това, че не знаеш какво търсим.

Лапна една цигара и натисна запалката в колата.

— Да, истината казвам. Може ли една цигара?

Той ми подаде пакета, аз си извадих и я лапнах.

— Е, би ли ми казал все пак какво е това, дето го търсим?

Запалката щракна, той запали цигарата си и ми я подаде. Запалих първата си цигара от десет години и дръпнах силно. Усетих как главата ми се замайва, но пък и без това си бях замаян. Повторих въпроса.

— Там е проблемът. И аз не знам какво точно търсим. Мантани също. От нас се искаше само да те закараме в склада, та Ленч да те разпита. Предполагам, че той знае какво търсим.

Поклатих глава, напълно объркан, и отново дръпнах от цигарата. Имаше странен вкус.

— И какво ще правим сега?

— Ще намерим жена ти — отвърна той спокойно. — Защото ако ти не знаеш какво търсим или пък къде е, уверявам те, че тя знае.

20.

Болт и Мо стигнаха в кръчмата в девет без пет. „Грифон“ се оказа малко уютно заведение в стар стил на един ъгъл встрани от главната улица. Вече нямаше много такива, защото огромните лъскави вериги с барове като самолетни хангари постепенно поглъщаха всичко. Мебелите бяха поовехтели, а по износения тъмночервен килим ясно личаха множество прегаряния от цигари. Някога кремавите стени сега бяха в неопределен опушен нюанс на кафяво-жълтото. Масите бяха наредени около малък бар с множество ръчки за наливна бира, зад който стоеше възстар слаб като върлина барман със засукаан мустак и кожа с цвета на стените. Дори по това време в събота вечер заведението беше тихо. Група старци, които очевидно се познаваха, седяха на бара и си бърбеха с бармана, а няколко от масите бяха заети от други възрастни хора, на двойки или компании.

В едно широко сепаре в ъгъла пред чаша вино седеше жената, заради която бяха дошли. Тя ги видя, кимна им и изчака да си вземат питиетата — портокалов сок и лимонада за Болт и бира за Мо. Болт би предпочел нещо по-силно, но реши, че ако и двамата пият алкохол, няма да изглежда много добре. Мо все пак можеше да си го позволи, нали беше тук неофициално.

Тина Бойд беше привлекателна млада жена някъде около трийсетте, но събитията от последните няколко месеца видимо ѝ се бяха отразили. Тъмната ѝ коса, която на корицата на списанието беше в кокетна модна прическа, сега беше пусната свободно и някак безжизнена, а очите ѝ бяха подпухнали и уморени. Когато стана, за да се ръкува с тях, изглеждаше някак прегърбена, сякаш тялото ѝ е трябвало да понесе твърде много удари напоследък. Беше облечена семпло с бяла блуза, тъмносиня жилетка и дънки, без грим или бижута. Усмивката ѝ не беше точно пресилена, но някак си не идваше отвътре, заключи Болт.

Болт и Мо се представиха и седнаха. Мо извади цигарите си и като видя отворения пакет пред Тина, ѝ предложи.

Тя запали. Болт се наведе напред и мина по същество:

— Е, каква информация имате за нас?

Тина вдигна чашата си и отпи стабилна глътка. Ноктите ѝ бяха олющени и изгрязани. Болт си спомни с какъв идеален маникюр беше на снимката на списанието.

— Докъде сте стигнали със случая? — попита тя също толкова прямо. — Прилича ли на самоубийство?

— За момента това е официалната версия, но както ви казах и по телефона, убит е човек от обкръжението му, което буди подозрение.

— Има за какво — каза тя.

— Познавахте ли жертвата? — попита Мо. — Главният съдия?

— Не, не го познавах, но знам за него нещо, което не знае никой друг.

Дръпна от цигарата и продължи:

— Но да започна от началото. Знаете за бившия ми приятел Джон Гелън, нали?

И двамата кимнаха.

— Миналата година, точно след Коледа, Джон започна да се държи странно. Личеше, че нещо го тревожи. По това време отношенията ни вече бяха сериозни и го попитах какво има, но той ми каза, че всичко е наред. Явно не желаше да говори за това, но аз се тревожех. С Джон нямахме тайни един от друг, или поне така си мислех, но с времето започнах да се безпокоя все повече. Той продължаваше да се държи странно, а аз не можех да разбера защо. Дори стигнах до там, че влязох в апартамента му, докато го нямаше, и прерових нещата му.

Погледна ги гузно.

— Обикновено не съм такава параноичка, но дави кажа честно, мислех, че има друга жена.

— Както и да е — продължи с въздишка, — една вечер в края на януари излязохме на вечеря и му се обади по мобилния. Той се извини и излезе да говори навън, а когато се върна, беше видимо развълнуван. Тогава вече не издържах. Бях сигурна, че става дума за жена, и му поставих въпроса ребром. Реакцията му ме изненада. Много тихо и съвсем сериозно той ми каза, че преди няколко седмици получил поверителна информация от анонимен източник относно някакъв криминален случай, но не можел да говори за това, защото първо трябвало да получи разрешение от шефовете си. Бил провел

множество срещи на най-високо ниво в Скотланд Ярд и съответните лица обещаха да проучат въпроса. Именно един от тях му се беше обадил, за да му каже, че по въпросния случай няма да има разследване. Джон направо не беше на себе си. Човекът от Скотланд Ярд му казал да не обсъжда случая с никого, защото ако го направел, това щяло да е нарушение на закона за поверителност на информацията. Естествено Джон беше разстроен и ми се извини, че не е споделил с мен по-рано. Типично за него. Аз го обвиних несправедливо в изневяра, а накрая той ми се извини.

Дръпна от цигарата и издуха дима към една картина на стената — изобразяваше кучета, играещи билиард. На лицето ѝ бе изписана такава дълбока тъга, че на Болт му стана мъчно. За миг дори си помисли, че ще се разплаче, но тя се овладя и лицето ѝ отново стана безизразно. Пак отпи от виното и продължи:

— Дори и тогава не пожела да ми каже. Не защото се притесняваше, че ще го съдят, това не би го изплашило, а защото беше много честен човек. Бяха му казали да мълчи и той не можеше да наруши заповедта. Вечерта ни се провали, но като се върнахме в апартамента му, отворихме бутилка вино и... и после той ми каза всичко.

Тина дръпна за последно от цигарата си и я изгаси в пепелника.

— Да си призная... направо не повярвах.

Вдигна глава. Очите ѝ бяха тъмни и помръкнали, тъгата в тях бе почти осезаема.

— Ще ми се изобщо да не ми го беше казвал.

За няколко секунди се възцари тишина. Откъм бара се чуваше дрезгав смях, сякаш от безкрайно далече, макар да ги делиха само няколко метра. Болт инстинктивно усещаше, че това, което предстои да чуе, ще е свързано с техния случай и ще е лошо. Но нито той, нито Мо подтикнаха Тина. Изчакаха я сама да продължи.

— Каза ми, че някакъв мъж, така и не го назова по име, му дал папка с документи относно педофилски кръг, действал в района на югоизточна Англия в края на деветдесетте. Сред членовете му имало и няколко високопоставени личности. Според информацията в папката през 1998 година тези мъже убили младо момиче и хвърлили тялото му в някакво езеро в Дорсет. Смятало се също, че техни приближени са отговорни за няколко убийства, извършени в Лондон в края на

миналата година, за да се прикрие убийството на това момиче. Едната жертва е тогавашният ми партньор, детектив Саймън Барън.

Именно след този случай започнаха да наричат Тина Черната вдовица. Хората около нея все умираха.

— Но преди да убият детектив Барън, сте работили с него по някакъв случай, нали? — попита Бойд. — Не открихте ли нещо за този педофилски кръг?

— Не. Смъртта на детектив Барън и до днес остава неразрешен случай, а и не попаднахме на никакви доказателства за съществуването на такава група. Но в папката на Джон се споменаваха имената на няколко души, част от които умряха при странни обстоятелства миналата година. Сред тях беше и името на вашата жертва, Тристрам Парнъм-Джоунс.

Болт беше потресен. Погледна Мо, който явно се чувстваше по същия начин.

— Имате предвид главния съдия Парнъм-Джоунс? — попита Болт, макар да знаеше, че става въпрос за същия човек.

Искаше да се увери, че няма недоразумение, защото разкритието беше твърде потресаващо.

— Да — отвърна тя студено, сякаш подлагаха думите ѝ на съмнение. — Вашият самоубиец. Очевидно е взел участие в убийството на момичето през 1998 година.

— Имали някакви веществени доказателства, уличаващи го в това престъпление? — попита Мо.

— В папката е упоменато точното място, където е изхвърлено тялото на момичето, както и самоличността му. Името съвпада с това на изчезнало момиче по онова време, но човекът от Скотланд Ярд казал на Джон, че при претърсването на езерото не са открили нищо.

Болт се наведе напред.

— Значи е възможно — не казвам, че е така, — но просто има вероятност тази папка да съдържа подправена информация?

— И аз си помислих същото. Обвинението беше просто немислимо. Освен това Скотланд Ярд явно са проверили някои неща, претърсили са езерото например, но като не са намерили нищо, са решили, че няма да губят повече време и средства за доказване или опровергаване на случая. Вероятно и те са сметнали, че е скалъпено.

Но Джон беше убеден в автентичността на информацията, а той не беше наивник, повярвайте ми.

— Запознат съм отчасти с работата му — каза Болт — и съм сигурен, че е знаел какво прави.

Тя се насили да се усмихне, но лицето ѝ си остана посърнало.

— Така е, знаеше.

— Вие виждали ли сте папката? — попита Мо.

Тя поклати глава.

— Поисках да я видя, но Джон не ми позволи. Каза, че няма какво повече да се направи, затова нямало смисъл. Мисля, че го болеше, задето Скотланд Ярд отказаха да разследват случая. Смятам също, че според него те искаха да потулят нещата, защото Парнъм-Джоунс беше доста високопоставена личност.

— Да, определено беше — рече Болт с въздишка. — Смятате ли, че Джон е предприел някакво свое разследване?

— Не съм сигурна. Случаят определено го тревожеше и не можеше да го забрави просто ей така, но дали е предприел нещо... не знам. Едно обаче знам: връзката ни пострада заради това и през февруари вече се виждахме много по-рядко. Не исках да приема, че е възможно най-висшият съдия в страната да е замесен в убийството на младо момиче или пък на един от колегите ми, нито исках приятелят ми да се вманиачава на тази тема. Аз съм реалистка. Не искам престъпниците да остават ненаказани. Но от друга страна, не искам и да ги заклеймявам, ако няма достатъчно доказателства. А в конкретния случай те бяха доста оскъдни.

Замълча за миг и добави:

— Сега обаче реших, че просто трябва да направя нещо.

— И какво? — попита Болт. Искаше му се по някакъв начин да ѝ вдъхне увереност.

Болката в гласа ѝ и в изражението ѝ го трогваше до дън душа.

— Не знам точно, но ще ви кажа едно: месец след онова телефонно обаждане в ресторанта Джон беше мъртъв.

— Но той се самоуби, нали?

— Такава е официалната версия, да.

— Но вие не смятате така?

— Джон не беше такъв тип, Майк. Обожаваше дъщеря си. Никога не би я изоставил. Беше твърде отговорен, за да го направи.

Освен това нямаше склонност към самоубийство. Знам, че всички твърдят така, но аз бях полицай достатъчно дълго, за да се науча да познавам хората. Щях да разпозная признаците.

— Но казахте, че случаят го е тревожел — отбеляза Мо. — Не е ли възможно да сте... — Замисли се как точно да изрази мисълта си. Винаги беше много тактичен, когато се налагаше. — Да сте забелязали симптомите, но да не сте разбрали колко са сериозни?

— Джон не се държеше като човек, който се кани да се самоубие. Беше обсебен от този случай и се ядосваше, че ръцете му са вързани и не може да направи нищо, но никога не би се самоубил заради това. Абсолютно съм убедена.

Отново отпи от виното и Мо забеляза, че ръката ѝ трепери. Хрумна му нещо.

— Каква казаха, че е причината за смъртта? — попита я.

— Свърхдоза приспивателни — отвърна тя. — Това е другото, което не се връзва. Той не пиеше приспивателни.

Мо и Болт се спогледаха. Тина схвана за какво става въпрос и веднага попита как е умрял Парнъм-Джоунс.

— Неофициално, повтарям, съвсем неофициално — каза Болт — Тина кимна, за да покаже, че разбира, — е умрял от приспивателни. Дилантин по-точно.

Тя пое дълбоко дъх.

— Бинго.

— Искате да кажете, че и при Гелон приспивателното е било дилантин?

— Да — отвърна тя. — Точно това искам да кажа.

Този път идеята осени Болт и той попита:

— А оставил ли е предсмъртно писмо?

За пръв път по лицето ѝ пробяга съмнение.

— Да. Два реда.

— Напечатани или на ръка?

— Напечатани.

— А подписани ли бяха?

Тя кимна. Писмото на Парнъм-Джоунс не беше подписано и Болт усети как първоначалното му въодушевление угасва.

— Да не би подписът да е бил подправен?

— Не — отвърна тя неохотно. — Видях го. Неговият беше. Но имаше нещо странно в самото писмо. В подбора на думите. Някак си не бяха...

Опита се да намери най-точната фраза.

— ... не бяха в негов стил. Той никога не би се изразил така: „Съжалявам, но не издържам да живея повече“ или нещо подобно. А и би написал повече. Да обясни постъпката си и със сигурност на Рейчъл, дъщеря си, или пък да ѝ напише отделно...

Изведнъж спря излиянията си и ги погледна напрегнато.

— Какво има? — попита. — Защо ме гледате така?

Въодушевлението вече изгаряше Болт като огън.

— Можете ли да си спомните точните думи на писмото? — попита той. Полагаше неимоверни усилия да запази тона си безстрастен.

Тина запали цигара и сведе поглед към масата. Очевидно се опитваше да се успокои.

— Четох го много пъти — каза накрая. — Така че мога да ви го цитирам съвсем точно. Както казах, не беше дълго. Гласеше следното: „Това писмо е за всички, които обичам. Съжалявам, но не издържам да живея повече. Понякога проблемите ни надвигат. С обич...“ И се беше подписал с официалния си подпис, което също не беше обичайно за него. Той винаги подписваше бележките си „Джон“.

И двамата детективи шумно си поеха дъх. Съдържанието на писмото беше идентично с това, което Парнъм-Джоунс беше оставил на нощното си шкафче в спалнята, преди да умре.

21.

Спряхме на светофар. Валеше като из ведро. Гледах го тоя тип Даниълс и не можех да го разбера.

— Защо да ти помагам да открием жена ми?

— Защото — отвърна той и се обърна, за да ме погледне, — засега единствено аз ти вярвам, че не знаеш нищо. Сума хора те преследват. Имаш нужда от помощ, а в момента ти я предлагам само аз.

Въздъгнах и дръпнах от цигарата. Светна зелено и потеглихме. Вкусът ѝ вече ми се струваше по-приятен, но не чак толкова, за да обясни къде ми е бил акълът на младини да пуша по кутия на ден. Не познавах района, през който минавахме, и въобще цялото пътуване ми изглеждаше като някакъв кошмар.

— Кой е Ленч? — попитах. — И защо си мисли, че онова, което търси, е у мен? Та аз продавам софтуер, за бога!

— Ленч е главорез, наемен убиец. На съвестта му лежат четири убийства и две отвлечения, и това е само, за което сме сигурни. Иначе може да има пръст в над двацет убийства.

— Господи! Как така не сте го арестували досега?

— Трогателна е вярата ти в полицията, мой човек — отвърна Даниълс със саркастична усмивка.

— Смешно ли ти се струва? Да де, естествено.

Явно днес ми беше ден за разбиване на илюзиите.

— Знаем всичко това — продължи той, без да обръща внимание на язвителната ми забележка, — но Ленч е внимателен. Не оставя следи, най-често дори трупове липсват, и винаги използва хора, на които има пълно доверие. Самите те също са загазили, така че няма шанс да свидетелстват срещу него в съда. Всъщност и до днес не знаем истинската му самоличност. Точно затова се наложи да ме внедрят при него — за да открия улики като вътрешен човек.

— Каза, че е наемник. За кого работи?

— За един много богат бизнесмен, който се занимава с различни проекти, вече повечето легални. Не мога да ти кажа името му, защото е

много известен, но е започнал с търговия на наркотици. Само че вместо да си профука парите, както правят повечето, ги е вложил в недвижими имоти и е завъртял бизнес. Понатрупал пари и станал предприемач. Вместо само да изкупува имоти, започнал и да строи. Лека-полека империята му се разраснала. Успехът му се дължи главно на факта, че работи по същата схема, както навремето с наркотиците. Ако някой реши да пречи на плановете му, го подкупва, а ако не стане, вика Ленч и проблемът изчезва. Следим този тип от години, но той се пази много умело и стои настрана от мръсната работа. Затова решихме, че единственият начин да го уличим, е да хванем Ленч и да го принудим да свидетелства срещу него. Но сега всичко отиде по дяволите.

Въпреки тези обяснения, ситуацията не ми ставаше по-ясна.

— А за мен какво ви казаха? Как така изведнъж станах обект за вас?

— Вече половин година работя за Ленч, но не съм от най-вътрешните му хора, върша дребни неща. Сплашвания, побои, дреболии. Доверените му хора са само няколко, трима-четирима. Мантани е един от тях и аз работех основно за него. Напоследък ме приеха малко по-навътре в организацията. Няколко пъти лично видях Ленч и той, изглежда, ме одобряваше, но пак си оставах аутсайдер. Или поне до тази сутрин. Извикаха ни с Мантани за среща с Ленч. Той каза, че изникнало нещо спешно и че трябва да сме в готовност. Щял да ни даде инструкции по телефона. Забрани ни дори да пикаем без телефони. После ме отпрати и остана насаме с Мантани, но впоследствие той се изпусна и разбрах, че нарежданията идват от шефа на Ленч и че именно той е загазил. Търси нещо. Никой не знае какво е, нито аз, нито Мантани, но е ясно, че някой го е скрил и трябва да го намерим на всяка цена.

— Затова ли ме преследват? Мислят, че е у мен?

— Да. Ленч и шефът му смятат, че въпросното нещо е у теб. От нас се искаше да те намерим и да те заведем на място, където Ленч да те разпита. Но Мантани май искаше да блесне и да изкопчи информацията от теб, преди да дойде Ленч. Трупа червени точки.

Спомних си как ме бе разпитвал Мантани. Изобщо не каза какво точно иска от мен. Вероятно Даниълс казваше истината. Но това ме

наведе на една доста мрачна мисъл. Щом аз не знаех къде е онова, което търсят, дали пък Кати знаеше?

— Дадоха ни много точни инструкции — продължи Даниълс. — Трябваше да открием именно теб. Том Мерън. Живееш на Сейнт Мерис Клоуз номер две нали?

— Да.

Помислих за онзи мъж вкъщи и за обаждането на Джак в 15:01. Попитах го какво знае за смъртта на Джак Кели.

— Нищо — отвърна той някак небрежно. — Не съм го чувал дори.

— Значи Ленч ще ме преследва, докато не ме открие? — попитах.

— Теб и жена ти.

— Дали вече не се е добрал до нея?

— Съмнявам се. Щяхме да разберем. Но едно ще ти кажа, Том. Щом той я търси, по-добре ние да я намерим първи.

— И после какво?

— Ще ви сложим под полицейска закрила.

— Полицията ме подозира в убийство, станало в университета днес следобед. Убитата е Ванеса Блейк, колежка на жена ми. И за това ли нищо не знаеш?

— Казах ти каквото знам. Но ти нямаш пръст в това убийство, нали?

— Не, разбира се. Аз продавам софтуер.

— Значи няма за какво да се притесняваш.

— Пуснаха ме от ареста, но май решиха, че са сбъркали, защото докато излизах от участъка, едни полицаи тръгнаха след мен. Това беше малко преди да ме приберете вие.

— Къде е жена ти, Том?

Побиха ме ледени тръпки. Нещо не беше наред.

— Щом не си знаел, че са ме арестували, откъде разбра къде да ме търсиш?

Имаше готов отговор.

— Обадиха се на Мантани към седем и половина. Бяха те проследили до участъка. Казаха ни да чакаме наблизко. После му се обадиха пак и му казаха, че ще те освободят.

— Господи! Значи имат вътрешен човек!

— Въпросният бизнесмен работи в северната част на Лондон. Там е роден и там развива дейността си вече двайсет и пет години. Отдавна си е изградил мрежа от контакти, някои в полицията. С две думи, тук не си в безопасност. Трябва да ви закараме с Кати на сигурно място, а после моите хора ще се погрижат за вас.

— Кои по-точно?

— НСБОП. Националната служба за борба с организираната престъпност. И по-точно, един секретен отдел за специални операции, наречен „Охрана“. Няма да ни намериш в интернет. Работата ни е строго секретна.

— Джеймс Бонд значи? И трябва да ти вярвам? Защото работиш в някакъв отдел, дето никой не е чувал за него?

Той ме погледна студено.

— Какво искаш? Да си тръгнеш ли? Добре, ей сега ще спра и можеш да си вървиш. Но пак ще ти повторя, защото явно не си ме чул добре: преследват те главорези и нямаш никакъв шанс срещу тях.

И наистина отби и спря. Продължаваше да вали. Намирахме се в някакъв жилищен квартал от модерни ниски блокове, изглеждаха като сглобени от части на пластмасов конструктор. Улицата беше пуста.

— Искам просто да се уверя, че си този, за когото се представяш — казах твърдо.

— И аз така си помислих — отвърна той с усмивка.

Изгаси двигателя и слезе от колата.

— Трябва да свърша една работа за няколко минути. Ако ще бягаш, сега е моментът. Най-близката станция на метрото е на две преки. Но помни, че оставащ сам.

После изчезна във входа на близкия блок. Останах сам в мрака, заслушан в ромоленето на дъжда. Знаех, че е прав. Сам няхах шанс да оцелея. Преследваха ме убийци, които умееха да се изплъзват на закона и дори не привличаха вниманието на медиите. Направо не беше за вярване. Но пък днес ми се бяха случили доста невероятни неща, което не ги правеше по-малко истински. Преследваха ме някакви недосегаеми типове, които разполагаха с наемни убийци и вътрешни хора в полицията. А в момента, както правилно бе отбелязал Даниълс, нямаше към кого да се обърна за помощ. Така че останах в колата. А и да си бях тръгнал, къде щях да отида? Тази мисъл ме притесняваше дори повече от факта, че ме преследват.

Изведнъж се сетих, че от цял час не съм се опитвал да се свържа с Кати. Едва ли щях да успея, но все пак набрах номера ѝ. Веднага се включи гласовата поща и затворих. Замислих се дали да не се обадя на тъщата да видя как са децата, но се отказах. Нямаше смисъл да я тревожа. При нея бяха в безопасност.

Вдигнах глава и видях Даниълс. Идваше уверено към колата, говореше по телефона. Гледаше право към мен, по лицето му се четеше задоволство. Дали пък постъпвах правилно, като оставах с него?

Той влезе в колата, светна лампичката и размаха пред лицето ми служебна карта. Определено беше той на снимката, с уверен поглед и леко извърната глава. Картата беше наистина от НСБОП. Пръстът му закриваше името, според мен нарочно. Не го помолих да го премести, но внимателно разгледах документа и заключих, че или е истински, или е много добър фалшификат.

— Доволен ли си? — попита той, прибра картата във вътрешния джоб на якето си и посегна към цигарите.

— Изглежда истинска.

— Истинска е.

— С кого разговаря?

— С шефа. Оставих му съобщение. Сега кажи къде според теб може да е жена ти?

Настъпи мигът на истината. Трийсет и пет години животът ми течеше плавно и спокойно, докато не настъпи днешният внезапен и рязък обрат. Накъде щеше да тръгне отсега нататък зависеше от това как щях да постъпя в този момент.

— Сещам се само за едно място, където може да е — казах накрая. — Ако знае, че е в беда, а според мен знае, може да е отишла само там.

22.

Болт и Мо останаха с Тина още двайсет минути. Не ѝ казаха за идентичните предсмъртни писма, макар че очевидно тя се досети и сама. Въпреки че ги попита, не ѝ казаха доста неща под претекст, че информацията е поверителна. Вместо това внимателно слушаха, докато тя им излагаше каквото знае. Докато прибирала вещите на Гелън, не намерила нищо, което да потвърждава подозренията му.

— Не намерих обаче лаптопа му — каза тя. — Питях бившата му жена и дъщеря му, но не беше у тях.

Болт я попита дали смята, че някой го е откраднал, и тя каза, че Джон обикновено запазвал всичко в компютъра и унищожавал хартиения носител, така че ако някой го е убил, определено е взел и лаптопа.

— Което означава, че който го е направил, е взел и доказателствата — добави.

Но нещо в историята на Тина не се връзваше. Джон Гелън явно не бе имал неоспорими доказателства срещу Парнъм-Джоунс. Тогава защо да го убиват и да рискуват цял куп усложнения? Освен ако не бе разполагал с още нещо, нещо наистина уличаващо.

— След предполагаемото самоубийство на Джон полицията не се ли интересува върху какво е работел? — попита Болт.

— Разпитаха ме и казах, каквото знам, но ми се струва, че ме помислиха за луда с тези мои конспиративни теории. Опитах да се свържа с хората в Скотланд Ярд, с които работеше Джон, но не им знаех имената, а всички, с които говорих, заявиха, че не знаят нищо за случая. После дори спряха да ми се обаждат, защото ги излагах.

Запали цигара, въздъхна и продължи:

— Станах черната овца, вече не бях момичето от списанието. Разочаровах се много и напуснах. Последната капка беше миналия месец, когато окончателно обявиха случая за самоубийство. Дори не ме призоваха да дам показания. Просто поредният разрешен случай. Нашите съболезнования.

Каза последното доста язвително и Болт осъзна колко е съкрушена. Искрено ѝ съчувстваше, защото много добре знаеше какво е целият ти свят да рухне изведнъж. Сякаш в един миг душата ти пресъхва. Секва желанието за живот, не виждаш смисъл да ставаш сутрин и да поемеш ежедневните си задължения и се налага да се бориш зверски, както никога досега, за да върнеш нещата в старото им русло, защото иначе... Дори не искаше да мисли за алтернативата.

Мо усети, че Болт иска да разговаря с Тина насаме, и каза, че отива до тоалетната. Щом останаха само двамата, Болт се наведе напред.

— Благодаря, че споделихте с нас какво сте преживели — каза той и сложи ръка върху нейната. — Знам какво е да загубиш близък.

Не мислеше да е толкова интимен, стана някак от само себе си. Тина сведе поглед към ръката си, той се почувства неловко и веднага дръпна своята.

— Четох какво ви се е случило — каза тя. — Добре се справяте, намерили сте сили да продължите.

После допи виното си.

— Предполагам, че сте много ядосана на полицията за начина, по който са се отнесли към вас, и напълно ви разбирам.

— Не е само това. Много ми се събра. Убийството на Саймън Барън, похищението миналата година... Просто реших, че вече не си заслужава.

— С какво се занимавате сега?

— С нищо — усмихна се тя. — Харча си парите и се опитвам да реша какво да правя с остатъка от живота си.

— Когато бях във вашето положение, аз също много се замислих дали да не напусна. Бях на прага да го направя. Смятах да попътувам, да видя дали екзотичните плажове и красивите гледки по света ще ми помогнат да забравя, но в крайна сметка останах. Защото знаех, че колкото и да пътувам, един ден все ще се върна и тогава отново ще трябва да се изправя лице в лице с миналото.

Мо се появи откъм тоалетните.

— Чух, че сте били много добър полицай, Тина — каза Болт. — Независимо как се чувствате сега, полицията има нужда от хора като вас.

— Мисля, че със същите думи примамиха и Саймън Барън да се върне на работа. Не му се отрази добре.

Болт не се обиди от студената прямота на думите ѝ. Очакваше такава реакция. Но искрено вярваше в това, което ѝ бе казал.

Мо се върна на масата. Болт стана и протегна ръка.

— Трябва да тръгваме, Тина. Благодаря за информацията. Мисля, че ще ни свърши добра работа.

Тя също стана и стисна ръката му. Беше сломена, но определено още не се беше предала.

— Знаете, че и двамата не са се самоубили, нали?

— Смятам го за малко вероятно — отвърна Болт уклончиво.

— Тогава открийте кой уби Джон. Моля ви. — Гледаше го право в очите. — Той го заслужава.

— Ще направим всичко по силите си.

23.

Излязоха и докато минаваха покрай витрината на заведението, видяха, че Тина е на бара и си поръчва още едно питие. Възрастните клиенти ѝ хвърляха одобрителни погледи, но те или не я интересуваха, или просто не ги забелязваше. Болт с изненада установи, че му се иска това момиче, вместо да кисне в бара, да се прибере вкъщи и да премисли живота си на трезва глава. Не ѝ подхождаше да виси по баровете.

— Доста шокиращи неща ни каза, а, шефе? — отбеляза Мо, докато вървяха към колата по тихата мокра улица. — Смятате ли, че последните събития са свързани с прословутата папка?

— Смятам, че или Парнъм-Джоунс е имал изключителни телепатични способности, или е бил убит. А ако той е убит, значи и Джон Гелън е жертва на убийство. Не виждам друго обяснение на факта, че двете предсмъртни писма са еднакви.

— Е, не са съвсем еднакви. Нашият човек не е подписал своето.

— И все пак съвпадението е твърде голямо.

— Не е за вярване, че човек като главния съдия може да е замесен в такава гадост — рече Мо и уморено поклати глава. — Как да вярваш в системата при това положение?

Опита се да запали цигара, но валеше твърде силно, така че се отказа и прибра пакета в джоба си.

— Ами адвокатът, Джак Кели? Или пък нашият човек, Мерън? Те каква роля имат във всичко това?

— Представа нямам, Мо — отвърна Болт, свил рамене под поройния дъжд.

Помисли за Тина и добави:

— Но рано или късно ще разбере.

Качиха се в колата. Мо запали двигателя, а Болт включи мобилния си телефон — беше го изключил за срещата с Тина. Обади се на детектив Мат Търнър — човека от екипа му, който беше взел домашния компютър на Парнъм-Джоунс за анализ. Търнър не вдигаше, така че Болт му остави съобщение да провери всички файлове в

компютъра на Парнъм-Джоунс, да види дали има някои криптирани или по-особени и незабавно да му се обади.

— Накъде сме, шефе?

Щеше му се да каже към къщи. Нямахше да е зле да се прибере и да обмисли на спокойствие всичко случило се днес. Да види на кого да се обади и къде да започне да рови. Случаят определено изискваше обмисляне, за предпочитане на сухо у дома, със студена бира и тайландска храна, но за жалост първо трябваше да свърши още нещо.

Затова каза на Мо, че трябва да се отбият на още едно място.

24.

Купихме вилата в Ню Форест като на шега, без да мислим много–много за последиците. Обикновено умея да преценявам коя инвестиция си заслужава, но в този случай, също като Кати, се поддадох на емоцията. А и тогава изглеждаше добра покупка.

Вечеряхме с едни познати и някаква друга двойка, Уорън и Мидж. Глупави имена, но всъщност хората бяха доста приятни. След като изпихме порядъчно количество вино и разговорът се въртеше все около работата, Мидж изведнъж вметна, че с Уорън ще купуват дял от някаква вила. И то не каква да е вила, а прекрасна стара къща насред гората, само на два часа път от Лондон.

— Там е истински рай — възкликна Уорън, сякаш цитираше рекламна брошура. — Убежище от шумотевицата на града. Децата ще са във възторг.

Имаше нещо заразително в ентузиазма на Мидж и Уорън. Тогава децата ни бяха на три и на една, така че не беше много удобно да пътуваме в чужбина, затова идеята за почивка толкова близо до дома изглеждаше доста примамлива. Плюс, че бяхме изпили много вино. И видите ли, търсели още едно семейство, което да купи оставащата четвърт от имота. Само 55 000 лири, и то в този бум на цените. В замяна сме щели да получим право да ползваме вилата една четвърт от годината, тоест по една седмица всеки месец и за Коледа или Нова година през година. Уорън дори носеше снимки. Къщата наистина изглеждаше привлекателна. Красива и усамотена, при това на такава добра цена. Не че разполагахме с тези пари, но до месец успяхме да ги съберем и станахме гордите собственици на една четвърт от Сандфийлд Котидж заедно с Уорън и Мидж, брата на Уорън и семейството му и една колежка на Мидж.

Това беше преди две години и половина и всъщност чиста загуба на пари. Когато успеехме да отидем там, си прекарвахме добре, но използвахме вилата много по-рядко, отколкото бяхме мислили. Миналата година бяхме ходили само веднъж. Все не ни оставаше време. Сигурно затова не се сетих веднага да търся Кати там. Но сега

ми изглеждаше много вероятно да е във вилата, просто защото не се сещах къде другаде би могла да отиде — при положение, разбира се, че се е скрила някъде, а не е хваната от неизвестните. Кати харесваше спокойствието и тишината на Сандфийлд Котидж и когато веднъж ѝ предложих да продадем нашия дял, беше твърдо против.

— Искам да имам къде да се усамотявам понякога — каза ми.

А вероятно сега това уютно усамотено кътче ѝ беше нужно повече от всякога. Освен това тази седмица беше наш ред да ползваме вилата, така че ми се струваше още по-логично да е отишла там. Замислих се дали да не ѝ се обадя, но подозирах, че ако я предупредя, че идвам, може да не ме изчака, за да обсъдим неизяснените въпроси. А и така по-дълго щях да се надявам, че е там. Не исках да разбия и последната си надежда да я открия.

Докато пътувахме натам, разпитах Даниълс за работата му под прикритие. Исках да разбера колкото се може повече за този Ленч, но Даниълс не беше много словоохотлив и ми отговаряше уклончиво. Извън Лондон нямаше много движение и Даниълс караше доста бързо, макар че асфалтът беше мокър и продължаваше да вали. В един момент го помолих за още една цигара и той ми каза да си взема. През цялото пътуване продължих да се самообслужвам от цигарите му, така че накрая се наложи да спрем на една бензиностанция, за да купя нов пакет, вода и няколко шоколадови десертчета. Предложих да платя, като си мислех, че ще откаже, но той каза, че пет лири ще стигнат, и ги взе дори без да ми благодари. Стори ми се малко нагло.

— Така е в живота, трябва да си плащаш половината — отбеляза той, като видя реакцията ми.

Странен тип беше тоя Даниълс. От една страна, беше спокоен и сдържан и когато благоволяше да каже нещо, говореше със спокоен и уверен тон, като човек, който винаги държи нещата под контрол. От време на време философстваше, като например затова всеки да си плаща половината, и май се изживяваше като някакъв загадъчен източен боец — раздаваше правосъдие, справедливи наказания и полезни житейски съвети. Но имаше и някакво напрежение у него, сякаш криеше нещо и жестоко се бореше със себе си тайните му да не излязат наяве. Като го гледах как кара — със стиснати зъби и забит напред поглед, — бях сигурен, че има доста грижи и кахъри.

Нямах му доверие. Беше доста сложен, а от опит знам, че сложните хора винаги крият нещо.

Когато тръгнахме от бензиностанцията, го попитах защо е позволил на колегата си да ме пребие и защо беше цялото това шоу с пистолета.

— Изплаши ме до смърт — казах, докато дъвчех един „Марс“.

— Съжалявам, бях се замислил.

— И за какво, ако не е тайна?

— Знаеш ли, Мерън, проблемът ти е, че бъркаш сарказма с хумора. Не си прави труда да остроумничиш. Не съм в настроение. Не те спасих веднага, защото трябваше да помисля какво да направя и как да го направя. Половин година си пробивах път в тази организация и още нямам никакви доказателства срещу никого от тях. Знаех, че ако те измъкна, половин година работа отива по дяволите. Но понеже беше много загазил, се реших на тази стъпка. Така че трябва да си ми благодарен. Защото ако Ленч те беше пипнал, досега щеше да си на парчета.

Каза цялата тази тирада, без да откъсва очи от пътя.

— Добре, добре, разбрах.

— Не — поклати глава той. — Нищо не си разбрал. Изобщо не можеш да разбереш какво е всеки божи ден да играеш роля и да знаеш, че ако допуснеш само една грешка и хората, с които работиш, те разкрият, с теб е свършено, край, умираш. Проблемът при вас, цивилните, е, че си живеете спокойно живота, без да виждате всичката помия, която ежедневно се лее по улиците: насилието, убийствата, наркоманчетата, готови да направят всичко за една доза: Защото ние ви защитаваме от това. Ние вършим черната работа, освобождаваме ви от проблемите, които са точно под носа ви, но вие просто нехаете за тях и продължавате да си живеете спокойно. И какво се получава в крайна сметка? Дори нямате представа какъв късмет сте извадили.

Странно, но наистина се разпали на тази тема. Сякаш това отдавна му тежеше и сега изведнъж бе намерил отдушник за напрежението си.

— Та така, Мерън — добави той. — Днес видя как изглежда истинският живот и вече ще цениш това, което имаш.

Замълчах. Навярно беше прав, но не исках да му го казвам. Взех си цигара. Десет години не бях пушил, но сега за нула време си

възстанових навиците. Когато всичко това свършеше, щях да целуна Кати, да прегърна децата си, да отворя бутилка шампанско — и щях да се закълна никога повече да не докосвам цигара. Фактът, че се возех с някакъв корав тип, който не се опитваше да ме убие, ми даваше някаква надежда, че ще имам шанс да изпълня клетвата си.

А междувременно нямаше да се тревожа за дреболии като например дългосрочната вреда от тютюнопушенето. Първо трябваше да се погрижа да оцелея.

25.

След четиридесет минути свихме от магистралата и навлязохме в националния парк Ню Форест. Сандфийлд Котидж се намираше встрани от пътя, зад широк пояс борове, насред гората, недалеч от селцето Болдъруд. До вилата се стигаше по труднозабележим разбит път, дълъг трийсетина метра. Казах на Даниълс къде да свие и като приближихме вилата, видях светлина през дърветата.

Имаше някого.

Стигнахме до къщата и веднага видях новия хюндай на Кати, паркиран до оградата. Нямахме други коли. Въздъгнах облекчено.

— Това е колата на жена ти, нали? — попита Даниълс и паркира зад нея.

Кимнах.

— Значи е жива и здрава — добави той и изгаси двигателя.

Погледнах къщата. Светеше единствено прозорецът на спалнята на горния етаж. Долният етаж тънеше в мрак и завесите не бяха спуснати. Не личеше Кати да ни е чула. Стомахът ми се сви.

— Остави ме да вляза пръв. Не искам да я изплашим.

— Добре — съгласи се Даниълс.

Слязох от колата, извадих ключовете и забързах към вратата. Продължаваше да вали и нямах никакво желание да стоя излишно на открито.

Докато минавах покрай огромния прозорец на дневната, надникнах вътре. Нямахме никого, но възглавничките на дивана бяха поомачкани, а на масичката имаше празна стъклена чаша и чашка за кафе.

Стигнах до входната врата, клекнах и надникнах през процепа на пощенската кутия. Цареше мъртва тишина, чуваше се само плющенето на дъжда. Понечих да извикам, но нещо ме спря. Отключих и тихо се вмъкнах вътре. Вляво от мен в антрето имаше няколко чифта туристически обувки. Обувките на Кати не бяха сред тях. Погледнах към закачалката, но не видях и палтото й.

Но колата й беше отвън, значи и тя трябваше да е някъде тук.

Тръгнах бавно напред. Вдясно беше дневната. Право напред през нея беше вратата към новата трапезария с кухня, която предишните собственици бяха пристроили в задната част на къщата. Вляво от тази врата беше стълбището към двете спални на горния етаж. Тръгнах към него, послушах се внимателно.

— Кати?

Гласът ми беше по-скоро шепот, но ми се стори, че отеква в мъртвата тишина на тази стара къща с ниски тавани и дървен под, който скърцаше под стъпките ми.

Изведнъж чух писък вляво от мен и някой изскочи иззад парапета на стълбите с нож в ръка. Острието проблесна в сумрака.

Инстинктивно вдигнах ръце да се защитя. Нападателят връхлетя върху мен и ме повали на един стол. Столът падна и се озовах по гръб на пода, с една ръка хванал китката с ножа, а с другата — нападателя си за гърлото. Стисках здраво и щях да стисна още по-силно, ако не осъзнах, че съм се втрещил в присвитите, изпълнени с ярост очи на жена ми.

— Кати, аз съм! Какво правиш, за бога?!

Тя се гърчеше, пъхтеше и не спираше да ме удря с другата си ръка. Ножът продължаваше да блести над главата ми — тя го стискаше толкова силно, че кокалчетата ѝ бяха побелели. После изведнъж чертите ѝ омекнаха, тялото ѝ се отпусна и ножът изтрака на пода до рамото ми. Сякаш едва сега ме позна. Пуснах я, но вместо радостно да се прегърнем, тя седна на пода и стисна главата си с ръце. Беше със същите дрехи, с които бе излязла сутринта от къщи: дънки, велурено сако и боти с износени токове.

— Господи — промълви най-сетне. — Не издържам повече.

— Спокойно, тук съм — казах и я прегърнах.

Притиснах я силно до себе си и ѝ казах да не се притеснява и че всичко ще се оправи. Наистина го вярвах. Отново бяхме заедно и не бяхме извършили нищо нередно. Можехме да се измъкнем от тази каша.

С периферното си зрение забелязах, че Даниълс е влязъл и стои неловко до закачалката в антрето.

Кати пое дълбоко дъх и се поокопити. Погледна ме обаче доста странно. Беше разстроена, но в очите ѝ нямаше сълзи. Само някаква

суровост, сякаш ми е сърдита за нещо. Нямахте и следа от облекчение или някакво подобно чувство.

— Добре съм — каза студено. — А ти?

— И аз — излъгах. — Звънях ти на мобилния часове наред, но не успях да те откроя.

— Тук не работи, знаеш. Няма обхват, а аз съм тук от следобед. Децата добре ли са?

— Да. Закарах ги при майка ти.

Запитах се доколко е наясно със ситуацията. Нямахте как да знае, че Джак ми се е обадил, или пък че са го убили, но сигурно знаеше за смъртта на Ванеса, нали бяха работили заедно в университета. Имаше още много въпроси, на които очаквах отговор.

Преди да реша откъде да започна, тя посочи вратата и каза:

— Кой е този?

— Даниълс. Помага ми. Даниълс, това е жена ми, Кати.

Кати кимна за поздрав, той влезе в стаята и запали лампите. Заля ни ярка светлина. Даниълс приближи и ѝ протегна ръка.

— Радвам се да се запознаем — каза със студена усмивка.

Кати рязко дръпна ръката си и на лицето ѝ се изписа... страх.

26.

В десет без десет Болт и Мо спряха пред къщата на Джак Кели. Няколко полицейски коли все още бяха паркирани на пътя, а зад дърветата се виждаше светлината на прожекторите — криминалистите продължаваха да обработват мястото на престъплението. Условията за работа бяха изключително тежки, но уликите не можеха да чакат. „Подобре те, отколкото аз“ — помисли Болт. Слязоха от колата. Наоколо не се виждаше жива душа, което беше добре дошло за Болт. Не му се щеше да обяснява на Ламдън защо отново е тук. Знаеше, че Ламдън няма да е много доволен, можеше дори да се опита да му попречи.

Бързо притичаха под дъжда до съседната къща, където бяха видели възрастната двойка. Боядисаната в бяло двуетажна постройка с вид на средиземноморска вила беше по-голяма от къщата на Кели, с капаци на прозорците и обрасли с бръшлян стени. На приземния етаж имаше покрита веранда, осеяна със саксии цветя, над входната врата висяха две кръгли лампи. Болт не би се отказал да живее в такава къща, макар че сигурно би я пренесъл в Италия или Гърция — някъде, където престъпниците са по-изискани.

Стигнаха до площадката и извадиха служебните си карти. Болт натисна звънеца. След порядъчно чакане чуха стъпки и вратата бавно се откряна. В процепа зад веригата се появи лицето на беловласия мъж, когото бяха видели по-рано. Гледаше ги подозрително.

— Какво има? — попита старецът.

Болт се представи и каза, че работят по случай, свързан с убийството.

— Знаем, че е късно, и молим да ни извините, но дали ще е възможно да влезем и да поговорим?

Старецът бавно кимна. Отвътре се чу гласът на жена му: питаше кой е.

— От полицията — отвърна той, откачи веригата и се дръпна, за да им направи път.

Минаха по коридора и влязоха в просторна уютна дневна. Стените бяха отрупани с всевъзможни сувенири. Имаше порцеланови

чини с карти на гръцки острови; винени бутилки в плетени поставки; средиземноморски пейзажи; дори няколко плюшени магаренца. Но въпреки цялата шарения не изглеждаше кичозно.

Домакинът се представи като Бърнард Краб, а жена си като Деби. Тя беше дребна закръглена дама приблизително на същата възраст като съпруга си. Засуети се около тях като квачка около пиленцата си.

— Искаме да ви зададем няколко въпроса за Джак Кели — каза Болт.

— Разбира се. Заповядайте, седнете — каза господин Краб.

— Не, благодаря. Не искаме да ви бавим. Все пак вече е късно.

— И без това ще е трудно да заспим при цялата тази суматоха.

— Джак беше много добър съсед — каза госпожа Краб. — Никога не отказваше да храни котките ни, когато ни няма. Каква трагедия да си отиде толкова млад.

Болт и Мо също изразиха съжаление за случилото се.

— Знаете ли, че Джак беше адвокат на главния съдия Парнъм-Джоунс? — попита госпожа Краб, видимо развълнувана от този факт.

— Да, известно ни е — отвърна Мо, загледан в красивата дантелена покривка на телевизора.

— Веднъж дойде при Джак — каза господин Краб.

— Не беше много отдавна. Преди две-три седмици. Когато го попитах, Джак каза, че се занимавал с личните правни дела на съдията.

— Колко жалко и за него — отбеляза госпожа Краб.

— Беше толкова хуманен човек, не робуваше на популизма. Толкова честен и всеотдаен.

Болт се питаше дали би казала същото, ако беше чула обвиненията, отправени към съдията тази вечер.

— Основната причина да сме тук е да разберем дали сте виждали някога този човек с Джак Кели — каза той и им показа снимката на Том и Кати Мерън.

— Чакайте да си взема очилата — рече госпожа Краб и припряно се огледа. — Да си ми виждал очилата, Бърнард?

Съпругът ѝ отвърна, че не бил. Неговите висяха на врата му. Сложи си ги, взе снимката и внимателно я заразглежда.

— Изглежда ли ви познат? — попита Болт.

— Не — отвърна господин Краб. — Но жената ми е позната. Няколко пъти сме я виждали да идва у Джак, но не знаем коя е. Знам

обаче, че полицаите, които ни разпитваха преди вас, искат да я открият.

— Тя ли е? — попита госпожа Краб, надвесена над ръката на мъжа си, все още без очила.

— Да, тя е — отвърна господин Краб и потупа с дебелия си пръст лицето на Кати Мерън. — Тази жена беше днес при Джак.

Двамата детективи се спогледаха и Болт попита:

— В колко часа?

— Ами... точно преди да се случи всичко. Затова и другите полицаи проявиха такъв интерес. Бях в градината и я видях да идва с колата си. Беше малко след пладне, към един и половина.

„Значи Кати Мерън може да се окаже една от последните, видяла Джак Кели жив“ — помисли Болт. Което означаваше, че може да е видяла и убийците.

Или, по-лошо, да е в комбина с тях.

27.

— Какво има, Кати? — попитах, изненадан от поведението ѝ.

Тя погледна ножа на земята, клекна и го грабна. Насочи го към Даниълс. Ръката ѝ леко трепереше, но в очите ѝ се четеше твърдост, която хич не ми хареса.

— Ти беше там, нали, мръсноко? — изсъска тя на Даниълс.

— Къде? — попита учудено той.

— У Джак. Днес. Ти беше един от типовете, които дойдоха да го убият.

— Не знам за какво говорите.

— Напротив, знаеш.

— Мисля, че ме бъркате с някого.

— Не ми се прави на света вода ненапита!

— Какво става, Кати? Откъде знаеш, че е бил у Джак?

— Искаш ли да ти кажа? — отвърна тя по-скоро на Даниълс, отколкото на мен.

Ножът сочеше право към гърлото му.

— За щастие не успях да ви видя, защото тогава и аз щях да съм мъртва, нали? Но ви чух. И сега познах гласа ти.

По лицето ѝ плъзна ехидна усмивка, но изражението ѝ стана още по-сериозно. Изобщо не приличаше на жената, която познавах. И каквото съм си наивник, още не можех да направя връзката, вероятно защото ми се бяха събрали твърде много стресови ситуации този ден.

— Какво си правила при Джак, Кати? Та ние не сме го виждали от четири години.

— Добре, добре — рече Даниълс, вдигна ръце и отстъпи примирено назад. — Трябва да оправим това недоразумение.

После светкавично бръкна в якето си, измъкна пистолет и го насочи към Кати.

— За бога, Даниълс, какво ти става? Това е жена ми!

Без да обръща внимание на думите ми, той освободи предпазителя.

— Да започнем отначало. Оставете ножа, госпожо Мерън.

Кати не помръдна.

— Ти уби Джак, мръсно! И ще си платиш за това.

Едва сега разбрах какво става. Малко късно може би. Аз не бях виждал Джак от години, но явно Кати се бе срещала с него доста често. От известно време наистина подозирах, че има любовник. Започна да работи до късно, да ходи на разни конференции през уикендите, отново да си слага парфюм и да си купува скъпо бельо. Но когато симптомите са под носа ти, просто не искаш да ги видиш. Все си намираш някакво друго обяснение и отказваш да погледнеш истината в очите. Затова като чух сега признанието да излиза от собствените ѝ уста, сякаш някой ме удари с чук.

Джак? Прималя ми. Проклето копеле!

— Не е каквото си мислите, госпожо Мерън. Оставете ножа и да поговорим.

— Какво значи, че не е каквото си мисля? Та аз ви чух да го измъчвате!

— Не съм го докосвал. Бях там, но не съм го докосвал. Кълна се.

— Излъга ме — казах.

Имах предвид Даниълс, но ми отговори Кати, без да сваля очи от него.

— Съжалявам, Том. Не исках да разбереш по този начин.

— Защо? — попитах я, макар този въпрос да предполагаше множество отговори.

— Не искам да обсъждаме това сега.

— Оставете ножа, госпожо Мерън.

Кати едва доловимо поклати глава, изражението ѝ стана още по-твърдо.

— Не.

Даниълс се стрелна към нея, сграбчи китката ѝ и я изви. После я удари с пистолета, тя изпищя и пусна ножа. Той я блъсна назад, вдигна ножа и го захвърли в ъгъла, твърде далеч и от двама ни. И всичко това преди изобщо да успея да реагирам.

За миг Кати сякаш щеше да се разплаче, но бързо се овладя. Прегърнах я, макар все още да ме болеше от факта, че вече не ме обича така, както аз нея. Тя се сгуши до гърдите ми и усетих познатата близост и топлина на тялото ѝ.

— Значи все пак си бил в дома на Джак — казах и изгледах свирепо Даниълс.

— Да, бях — отвърна той. — Но не можех да ти го кажа, защото нямаше да ми се довериш.

Погледнах пистолета, все още насочен към нас.

— Значи не си ченге?

— Ченге съм. За това не те излъгах.

Кати се дръпна от мен и възкликна:

— Не е възможно! Полицаяте не постъпват така.

— Работя под прикритие — осведоми я той.

После накратко ѝ каза онова, което беше казал и на мен, а тя го изслуша, без да го прекъсва. Докато говореше, той свали пистолета.

— Ленч ни се обади днес следобед — каза ни. — Двамата с Мантани трябвало да го придружим до дома на някой си Джак Кели. Каза ни да сме с костюми и непременно да носим ръкавици. Докато пътувахме натам, Ленч ни каза, че трябвало да изкопчим някаква информация от Кели. Не каза каква. Когато пристигнахме, Мантани го попита какво ще правим с Кели, след като получим нужната информация, и той каза, че трябва да го убием, но така, че да изглежда като самоубийство. Това е любимият способ на Ленч.

— Двамата с Мантани позвънихме на вратата, а Ленч чакаше зад ъгъла — продължи Даниълс. — Бяхме с костюми и не будехме подозрение. Кели отвори и Мантани го напръска със сълзотворен газ. После го вкарахме вътре, качихме го горе и го вързахме за леглото. Той кашляше и се давеше, но успя да ни каже да вземем каквото искаме, само да го оставим на мира. Беше много изплашен. Ленч натика в устата му топка за голф, седна на краката му и започна да му гори слабините със запалка. После извади топката и го попита: „Къде е? Знаем, че е у теб“. Кели пицеше и повтаряше, че не знае за какво става въпрос, затова Ленч отново почна да го гори, този път по-дълго. После го попита кой още знае. Не му каза какво, но имах чувството, че Кели е наясно. Но той пак мълчеше, затова Ленч отново пхна топката в устата му и му каза, че има пет минути да реши дали да говори, след което ще се заемем с него сериозно. После слезе долу и аз слязох с него. Оставихме Мантани да го пази. В кухнята Ленч сложи чайника да заври, погледна ме в очите и каза, че за да се докажа пред него, трябва да заляя лицето и тялото на Кели с врялата вода. И че после

отново ще се опитаме да го накараме да говори. Така щял да разбере, че не се шегуваме. А Ленч щял да ме заснеме с телефона си, за да е ясно на всички, че вече съм техен човек.

— Знаех, че трябва да намеря начин да се махна, но преди да измисля как да го направя, от горния етаж се чува крясъци — продължи Даниълс. — Онзи идиот Мантани отишъл да пикае и докато го нямало, Кели успял да се освободи. В следващата секунда видяхме как Кели излита през страничната врата, а Мантани го гони по петите. Ленч ми извика да запаля колата, за да сме готови бързо да изчезнем, а после хукна след тях.

— Не го чух да вика подобно нещо — каза Кати.

— Значи наистина си била там? — промълвих едва чуто.

Тя се обърна към мен и леко кимна. Изглеждаше прекрасно — въпреки сълзите кожата и беше все така гладка и нежна, а очите — топли и мили. Как да приема, че ми е изменила? Тази прекрасна жена. Тя беше добър човек, страхотна майка. Още не можех да повярвам, че наистина ми е изневерила.

— Виж, Том, аз...

Не успя да довърши. Знаех, че ѝ е жал за мен, но изглежда, не се разкайваше за стореното, нямаше желание да поправи нещата. Болеше я, но не за мен.

— И откога?

— Ще поговорим по-късно, Том — въздъхна тя. — Става ли? Сега искам да знам кой е този, защото версията му не ми изглежда правдоподобна.

— Казвам ви истината — рече спокойно Даниълс. — Ленч и Мантани тръгнаха след Кели. Аз се върнах при колата, защото бяхме паркирали далеч от къщата, за да не ни види някой. Те дойдоха след пет минути и казаха, че Кели е мъртъв, но преди да умре, им казал, че онова, което търсят, вече не е у него. Дал го бил на Том Мерън.

— Но аз не съм го виждал от четири години!

Даниълс сви рамене.

— Така казаха. Казаха още, че докато се опитвал да избяга, Кели се обадил у вас. Ленч също се обади на някого и само след няколко минути вече знаеше коя е жена ти и къде работите и двамата. Изпрати кола у вас, за да е сигурен, че ще си там, когато се появи, и отиде

някъде. Каза ни да разкараме колата, но да останем заедно и да чакаме по-нататъшни указания. Останалото го знаеш.

— Това е нелепо — казах. Бях напълно объркан. — Джак Кели не ми е давал нищо.

— Колко удобно, че всъщност нямаш нищо общо с убийството на Джак, нали? — каза Кати злъчно на Даниълс. — Видя ли какво му направиха? Защото аз видях. Отидох в горичката. Бяха го обесили на едно дърво... Никой не заслужава такава смърт.

— А вие къде бяхте през цялото време? — попита я Даниълс, без да обръща внимание на думите ѝ. — Предполагам в спалнята. В гардероба най-вероятно?

— С Джак бяхме горе, когато позвънихте — каза тя. — Той отиде да отвори и чух трополене и викове на долния етаж. Изплаших се и се скрих в гардероба. Сврях се в ъгъла, зад всичките му костюми, като мишка. После ви чух да влизате. Чух как го блъснахте на леглото, как го вързахте и как... как го измъчвахте.

Гласът ѝ трепереше.

— Толкова го болеше — изхлипа тя. — А на вас... на вас ви беше все едно.

Даниълс не каза нищо и тя продължи:

— Когато ти слезе долу, а онзи другият излезе, знаех, че това е единственият ми шанс да помогна на Джак. Излязох от гардероба и го видях проснат на леглото. Лицето му беше изкривено от болка, но все още беше в съзнание. Направи ми знак да се скрия. Знаеше, че ако ме видите, ще ме убие. Но аз не можех да го оставя така. Толкова безпомощен. Чувах другия в тоалетната и знаех, че нямам много време. Успях да освободя едната му ръка, а той си развърза другата. Чухме, че вратата на тоалетната се отваря, Джак ме отблъсна от себе си и побягна. Скрих се. Чух някаква суматоха в коридора и как тича надолу по стълбите. Така се сбогувах с него.

Пое дълбоко дъх, изгледа студено Даниълс и добави:

— И не чух никой да вика на никого да отиде да запали колата.

— Казах ви как стана — рече той безразлично и сви рамене.

Кати поклати глава.

— Знам, че и ти участва в убийството му, сигурна съм.

— Даниълс ме спаси, Кати. Мисля, че не лъже, че е ченге под прикритие.

— Ти не беше там, Том. Аз бях. И той участва. Няма значение, че е ченге.

— Джак ми се обади, докато го преследваха — казах. — Искаше да му помогна. А последните му думи бяха адресът ни. Каза го на преследвачите си. Защо?

Даниълс погледна Кати.

— Може би Кели е дал онова, което търси Ленч, на вас, но не е казал нищо, за да ви защити.

Тя поклати глава.

— Не, не ми даде нищо.

— Сигурна ли сте?

— Не съм длъжна да ти давам обяснение, който и да си — отвърна тя и го изгледа кръвнишки. — Дори да държиш пистолет.

После се обърна към мен.

— Мисля, че трябва да се обадим в полицията, Том. Това не може да продължава така.

— Не ви съветвам да го правите, госпожо Мерън — каза Даниълс и отново вдигна пистолета.

— Ванеса също е мъртва — казах отчаяно. — Убита е в университета днес следобед.

Кати ме погледна с разширени от ужас очи. Изглеждаше искрено потресена.

— Не!

— Виж, длъжен съм да те попитам. Имаш ли нещо общо с нейната смърт?

— Разбира се, че не — отвърна тя. — Как е станало?

— Полицията не ми даде подробности, но мисля, че е намушкана с нож.

— Ти знаеш ли нещо по случая? — обърна се тя към Даниълс.

Той поклати глава.

— Не знам защо са я убили. Вие сецате ли се за някаква причина?

— Не, никаква. Та тя беше лектор в университета, за бога! Защо да я убиват? Горката Ванеса.

— Трябва да знаеш още нещо — казах.

Тя ме погледна стреснато.

— Какво?

— Върху ножа, с който е убита, са открити твоите отпечатащи.

— Не — отсече твърдо тя. — Не е възможно. Станала е някаква грешка.

Внимателно наблюдавах реакцията ѝ. Много е гадно да не можеш да вярваш на жена си.

— Освен това още не мога да си обясня защо Джак ми се обади вкъщи и защо искаше да му помогна — добавих.

— Не знам — отвърна тя, но видях в очите ѝ несигурност.

Лъжеше.

Изглежда, и Даниълс смяташе така.

— Вие знаете нещо, госпожо Мерън, и за всички ще е най-добре, ако го кажете.

— Какво? На теб? Дето уби човека, когото обичах, а сега стоиш тук с насочен към мен пистолет? Не, ще се обадя в полицията. С тях ще разговарям.

На малката масичка в ъгъла имаше телефон и Кати тръгна към него.

— Недейте, госпожо Мерън — каза Даниълс напрегнато.

Пистолетът му сочеше право в главата на Кати.

Застанах пред него.

— За бога, Даниълс! Не насочвай това нещо към жена ми!

Той изсъска едно „Млък“, избута ме настрани и отново се обърна към нея:

— В тази история са замесени и полицаи, госпожо Мерън. Ще попаднете на някой от тях и сама ще подпишете смъртната си присъда. Не се обаждайте.

— Или какво? Какво ще направиш? Ще ме застреляш ли?

— Ако се наложи, да — отвърна той сурово.

— Ще се обадя и ще извикам полицията. Ако наистина си полицай, това не бива да те притеснява, нали?

Двамата се гледаха студено. Ръката на Кати беше върху слушалката. На лицето ѝ се четеше решителност. На лицето на Даниълс също, но той изглеждаше под по-голямо напрежение, макар пистолетът да беше у него. Знаех, че не иска да я убие, но не бях сигурен дали няма да го направи, ако се наложи.

— Не ме предизвиквайте, госпожо Мерън. Ако ми кажете къде е, всички ще си отидем по живо по здраво.

И тогава ме осени една мисъл. Нещо толкова очевидно, че се зачудих защо се сещам чак сега.

— Знаеш какво е, нали? — попитах Даниълс. — Знаеш какво търсят Ленч и шефът му и го искаш за себе си.

Но неговото внимание беше изцяло насочено към Кати.

Умът ми работеше трескаво. Дали да не се спусна към него и да се опитам да му взема пистолета? Заслужаваше ли жена ми да ѝ помагам? Целият треперех. Тишината беше адски напрегната, сякаш не бяхме прекарвали толкова спокойни вечери тук. Следващата ми мисъл, съвсем неподходяща за момента, беше, че ще трябва да продадем дела си от вилата. Не можех да се върна тук, не и след всичко това.

— Моля ви, госпожо Мерън, оставете слушалката и елате да поговорим.

Скочих напред, сграбчих ръката на Даниълс и отместих пистолета от Кати. С другата си ръка опитах да го хвана за гърлото, но той отскочи, блъсна ме в парапета и ме удари в тила.

— Дяволите да те вземат, Мерън — каза, докато се свличах на пода.

Главата ми пулсираше от болка, но успях да се надигна и видях какво става. Даниълс отново държеше Кати на мушка. Слушалката висеше в ръката ѝ, лицето ѝ беше съвсем бледо.

— Правете каквото ви казвам, по дяволите! — изкрещя Даниълс.

— Не стреляй — примолих се.

— Няма нужда — обади се Кати. — Телефонът не работи.

Настъпи продължителна тишина. Чуваше се само ромоленето на дъжда.

А после Даниълс каза някак обречено:

— Дойдоха.

28.

Леко приведен, Даниълс отиде до ключа на стената и изгаси лампите.

— Клекнете — прошепна, отиде до прозореца и клекна под него.

От прозореца се виждаше алеята за паркиране пред къщата. Даниълс бавно вдигна глава и надникна.

Аз клекнах зад дивана, а Кати седна на пода с гръб, опрян в стената. За миг погледите ни се срещнаха и видях в очите ѝ страх. Но само това, не съжаление или разкаяние. Бързо отмести поглед.

— Виждаш ли нещо? — попитах Даниълс шепнешком.

— Не. Но знам, че са тук.

— Как са ни открили?

— Няма значение. По-добре помисли как да се измъкнем. Накъде се излиза през задния двор?

— Направо в гората, но оградата е от прецип. Храстите са доста гъсти и на практика непроходими.

— Значи не можем да минем отзад?

— Може да се стигне до гората през ателието — обади се Кати.

— То е отделна постройка в дъното на двора. През задния прозорец се излиза направо в гората.

Даниълс бавно въртеше глава и оглеждаше пространството пред къщата. Изведнъж спря. Гледаше наляво към колата на Кати.

— Видя ли нещо? — попита тя с треперещ глас.

Дъждът продължаваше да шиба безмилостно.

— Не съм сигурен — прошепна той, без да отмества поглед. — Но май да.

Трябваше да се въоръжа, да имам нещо в ръцете си в случай на нужда. Колежката на Мидж беше запалена кулинарка и в кухнята имаше комплект японски ножове. Реших, че някой от тях ще ми свърши работа, макар че не си представях как ще намушкам човек с такъв нож. Всъщност не си представях как въобще мога да намушкам човек, но ми бе писнало да съм беззащитна жертва. Запромъквах се към кухнята.

Комплектът от шест ножа, всеки в отделен калъф, беше на плата, точно до печката. Пресегнах се и взех най-големия, с дълго и широко острие. Беше тънко, но остро като бръснач. Няколко пъти бях рязал месо и зеленчуци с него и знаех, че върши работа. Представих си колко лесно ще промуши плътта на онзи садист Мантани и дори се зарадвах на тази мисъл. Не съм жесток човек и смятам, че имам добро чувство за справедливост, но не бих се поколебал да отмъстя на хора, които са се отнесли лошо с мен, а Мантани определено беше такъв. Той и старият ми приятел Джак Кели, но с Джак вече нямаше как да се разправям.

Стиснах ножа в лявата си ръка, изправих се и погледнах отражението си в кухненския прозорец. По стъклото се стичаха ручейчета дъждовна вода. Лицето ми все още изглеждаше отвратително, а Кати изобщо не бе ме попитала как съм. Явно не й пукаше. И не й пукаше от доста време, но аз, глупакът, така и не бях забелязал.

Изведнъж, като някакъв призрак, зад стъклото се появи лице с черна маска. После ръка в ръкавица, хванала дълъг пистолет. Преди да успея да реагирам, чух силен гръм. Стъклото на прозореца се напука като паяжина и видях дупка в средата. Кучият му син стреляше по мен! Последва втори изстрел и този път прозорецът се строши. По пода се посипа градушка остри стъкълца.

Едва сега успях да помръдна. Проснах се на земята, доволен, че не съм ранен, макар нападателят ми да беше само на крачка от мен. След миг разбрах защо не ме е уцелил. Докато се влачех по пода към вратата, а стъкълцата бодяха тялото ми, нещо влетя в кухнята. Чух силно тупване и изведнъж стаята се изпълни с топлина и светлина. Извих врат и видях, че плотът и шкафчетата горят. Този мръсник не искаше да ме убие, а само да ме изкара на открито.

Гъст задушлив дим изпълни кухнята. Прикрит от него, се изправих и хукнах към дневната. В същия момент големият прозорец се пръсна и се посипа градушка от стъкла. Видях, че Даниълс вече се е изправил и е далеч от сипеците се отломки. Бе вдигнал пистолета и бавно го движеше в полукръг. Кати също се беше изправила и стоеше замръзнала на място, като сърна, заслепена от фарове.

— Хвърлят запалителни бутилки! — изкрещях. — Кухнята гори!

След частица от секундата, преди те изобщо да могат да реагират, изтрещя нещо като картечен откос и във входната врата зейна огромна дупка. Даниълс приклепна и стреля три пъти нагам.

Отново затрещяха изстрели и дупката на вратата се уголеми. Даниълс извика и се хвана за ръката. Изкрещя ни да се качим горе, аз сграбчих Кати за ръката и я повлякох към стълбите. Той се посъвзе малко и хвана пистолета с другата си ръка.

Изведнъж входната врата се отвори с трясък и буквално се залепи за шкафчето за обувки в антрето. Но не нахълта никой. Виждаше се само как дъждът плющи по асфалта. Зад нас се стелеше димът от кухнята, черен и задушлив. Даниълс стоеше приклепнал и чакаше с протегнат напред пистолет.

През вратата се появи ръка, хванала бутилка със запален фитил. Даниълс стреля, бутилката падна и се търкулнало пода към него. Той скочи, стреля напосоки към вратата и се втурна към стълбите.

— Качвайте се горе! — изкрещя.

Бутнах Кати напред и тя бързо залази нагоре, двамата с Даниълс я последвахме. След секунда бутилката избухна, дървеният под пламна и диванът лумна.

— Горе има ли прозорец, през който можем да излезем? — изкрещя Даниълс.

— В спалнята — изкрещях и аз и се спънах, забързан да избягам от гъстия задушлив дим. — Гледа към задния двор и към пристройката.

— Води!

Изкачихме стълбите и Кати сви надясно. Лампата на площадката светеше и примижах от ярката светлина. Кати изтича до вратата на спалнята и я отвори. Бях точно зад нея, затова когато тя влетя вътре и изпищя, бях там на секундата. Не че можех да направя нещо.

В сумрака на стаята някакъв маскиран мъж — вероятно същият, който бе хвърлил първата запалителна бутилка — беше хванал Кати с ръка през гърлото. В другата си ръка държеше рязана пушка, бея опрял в бузата ѝ. И двамата ме гледаха. На лицето на Кати се четеше неописуем ужас.

Мъжът бавно тръгна назад и повлече Кати. Прозорецът зад тях беше отворен. Миг по-късно от покрива на пристройката, който се намираще точно под прозореца на спалнята, се появи още един мъж,

също облечен в черно и с маска на лицето. Май не беше въоръжен. Подхлъзна се на мокрите плочки на покрива и падна по задник.

Даниълс се появи зад мен и аз инстинктивно се дръпнах встрани. Той изруга и вдигна пистолета.

— Не прави глупости, Даниълс — каза въоръженият.

Веднага познах гласа.

Беше онзи мръсник Мантани.

— Хвърли пистолета или ще я убия.

— Пусни я, Мантани — отвърна спокойно Даниълс.

И защо да не е спокоен? Не ставаше въпрос за неговата жена, нали?

— Пусни я или ще те убия — добави Даниълс. — Знаеш, че не се шегувам.

— Моля те, Даниълс, направи каквото ти казва — викнах — Той ще я убие!

Мантани продължаваше да отстъпва към прозореца с Кати. Беше само на метър и половина от него. Вторият маскиран вече беше успял да се изправи.

— Ако не се месиш, ще те оставим жив — каза Мантани на Даниълс. — Макар че имам да ти връщам за одева. Искаме само Мерън и жена му. Не се бъркай.

Даниълс направи крачка напред, после още една. В стаята вече влизаха кълба черен задушлив дим, пращенето на пламъците долу се чуваше все по-ясно.

— Още една крачка и ще я гръмна — каза Мантани, озъби се и натисна още по-силно дулото в бузата на Кати. — Ще я убия. Знаеш, че ще го направя. Една крачка и ще я убия.

Даниълс пристъпи напред.

— Спри! — извиках ужасено. — Та той ще я убие!

— Няма да я убие. Нали, Мантани? Защото тогава аз ще убия теб, а ти не искаш да умреш, нали?

Аз също пристъпих крачка напред, все още с ножа в ръка. Питам се какво да правя.

— Даниълс, спри! Това е жена ми!

— Ще я убия, Даниълс. Знаеш го. За мен тя не означава нищо.

Вторият маскиран вече бе стигнал до прозореца. Видя, че Даниълс е с пистолет, и веднага се приведе.

Кати не издаваше нито звук. Устните ѝ трепереха, очите ѝ шареха ужасено. Никога не я бях виждал толкова изплашена. Притеснена, разтревожена, да, но никога така ужасена. А бях безпомощен. Този мръсник щеше да убие жена ми пред очите ми. Сигурен бях. А Даниълс само го предизвикваше да го направи. Димът в стаята ставаше все по-гъст, някой трополеше нагоре по стълбите. Бяхме в капан. Краката ми се подкосиха. Помислих за децата ни. Спомних си деня, когато се роди Клои, първото ни дете. Радостта на лицето на Кати; и на моето... Как я държахме, заедно, след като я претеглиха... Истинско семейство. А сега всичко това щеше да свърши в една горяща вила и то без дори да знам защо.

— Последна възможност, Мантани. Пусни пистолета. Веднага.

Даниълс направи още една крачка напред. Вече беше само на метър от Мантани. Тонът му беше спокоен, но и напрегнат. Мантани продължаваше да стиска здраво пистолета.

— По дяволите, Даниълс! Ти пусни пистолета. Обкръжен си.

Изстрелът ме оглуши и инстинктивно подскочих.

Главата на Мантани се удари в прозореца, по стъклото плисна кръв. Той успя да натисне спусъка, но куршумите се забиха в тавана. Тялото му се отпусна и се свлече на една страна. Кати се отскубна от него и се хвърли в ръцете на Даниълс. Мъжът до прозореца се надигна. Държеше пистолет, но вместо да стреля, хукна по покрива, пак се подхлъзна изчезна от поглед. Даниълс блъсна Кати настрана и стреля след него. Най-вероятно не уцели, защото чух как мъжът откърти водосточната тръба, докато се спускаше по нея от покрива.

— Бягайте! — извика Даниълс.

Хукнах към прозореца. Кати също не чака втора подкана и вече почти се беше измъкнала през него.

— Някой се качва по стълбите — викнах на Даниълс, докато минавах покрай него.

Давех се от дима.

В този момент на вратата се появи още една черна фигура с автоматична пушка в ръце. Този мъж не беше като останалите. Беше по-едър. Много по-едър и дори сред кълбата гъст дим от него струеше някакво мрачно спокойствие. Сякаш не забелязваше какво става наоколо, нито пък се притесняваше, че току-що е загубил един от

хората си. Веднага разбрах, че това е Ленч и че ако ни хване, с нас наистина е свършено.

Даниълс ме блъсна настрани, хвана тялото на Мантани като щит и натисна спусъка. Ленч отвърна на стрелбата и се скри зад вратата. Даниълс залитна, но не беше ранен. Без да пуска трупа, клекна до леглото и отново ми извика да бягам.

Хвърлих се през прозореца, без да пускам ножа. В същия момент Ленч отново се появи и стреля. Паднах върху покрива по корем и се хлъзнах надолу. Точно под мен беше кухнята и усетих топлината от пожара вътре. Покривът скоро щеше да рухне и щях да падна директно в пламъците.

Кати беше почти до мен, беше се вкопчила в хлъзгавите плочки. Гледаше към земята вдясно: вторият маскиран тъкмо се изправяше до останките от счупената водосточна тръба. Появи се и четвърти мъж, също с пистолет. Насочи го към нас. От спалнята проехтяха още изстрели — и от пушката, и от пистолета на Даниълс.

— Насам! — извика Кати и преди да успея да отворя уста, се плъзна по дупе от другата страна на покрива.

Хвърлих ножа и я последвах, като се стараех да не гледам надолу. Скочихме на земята едновременно, един до друг. До ателието в дъното на двора имаше още петнайсет метра. Стигнахме ли до там, щяхме да сме в безопасност. Относителна, разбира се.

— Бързо! — прошепнах и бръкнах в джоба си за ключовете.

Хукнахме като обезумели към ателието. Нямахме време за губене, убийците бяха по петите ни.

В тъмното не можех да видя кой ключ кой е и като стигнахме до вратата, изпаднах в паника. Спомнях си, че беше по-малък от останалите. Тънък. Опипах ги един по един възможно най-бързо. Стрелбата в спалнята беше спряла и се чуваше само шибането на дъжда и пукотът на пожара в къщата.

— Побързай! — изпищя Кати. — Идват!

Най-после напипах ключа и се опитах да уцеля ключалката. Ръцете ми трепереха. Чувах стъпки. Приближаваха. Някой извика: „Горе ръцете!“.

Най-после успях да пъкна ключа в ключалката, завъртях го и отворих. Бутнах Кати пред мен и влязох след нея в тъмнината. Дори не си направих труда да извадя ключа. Тръшнах вратата и заопипвах да

намеря резето. Миришеше на лак и ароматни пръчици. Знаех, че докато работи тук, Мидж пуши трева, не само защото абстрактните ѝ картини можеха да са продукт единствено на замъглен от наркотици мозък, но и защото бях намирал останки от марихуана, скрити тук-там из помещението.

Някой отвън блъсна с такава сила, че ножът изхвърча от ръката ми. Във вратата цъфна широка дупка и една ръка в ръкавица се провря и заопипва за дръжката.

— Направи нещо! — извика Кати ужасено.

Запънах вратата с цялата си тежест и извиках:

— Изпуснах ножа!

Тя светна. Онзи отвън продължаваше да натиска вратата и усетих как краката ми се плъзгат по дървения под. Нямах да издържа дълго. Видях ножа. Беше на два метра от крака ми, не можех да го стигна.

Кати се спусна към него, грабна го и с все сила го заби в ръката, малко над ръкавицата. Шурна кръв и опръска пода. Онзи отвън изрева от болка и отдръпна ръката си. Кати затръшна вратата, аз я блъснах с рамо и сложих резето.

Проехтя изстрел и от вратата се разхвърчаха трески. Куршумът мина между двама ни, на височината на главите. Усетих пареща болка в лицето и инстинктивно се извърнах.

— Господи! — изпищя Кати.

Сграбчих я за ръката и я повлякох през стаята. По стените висяха абстрактни картини — абсолютен миш-маш от безформени цветове, които изразяваха едно голямо нищо. В средата на стаята имаше стол и статив, на който стоеше все още незавършен шедьовър в синьо, рисуван сякаш от кривогледео шимпанзе.

Проехтя втори изстрел. Куршумът мина през картината и се заби в стената. Побягнахме към задния прозорец, който излизаше в гората. Хванах дръжката и я завъртях. Беше заключен. Проклетият прозорец беше заключен, а нямах ключ! На по-малко от пет метра зад нас онези типове блъскаха яростно по вратата. Нямах да се забавят дълго. Бяхме в капан и трябваше бързо да взема решение.

— Счупи го, по дяволите! — извика Кати и се огледа за нещо тежко.

Грабна една порцеланова ваза и я запрати към прозореца. Никакъв резултат. Прозорецът беше нов и сигурно беше от бронирано

стъкло.

Проехтя трети изстрел, една панта поддаде.

Извърнах се, грабнах стола и с все сила ударих прозореца. Стъклото се напука — една-единствена линия по средата. Засилих се и ударих отново, този път още по-силно. Пукнатината се разшири. Едва дишах от изтощение. Тъкмо се канех да ударя трети път, когато видях, че вратата виси на едната си панта и всеки момент ще се откачи. Вече виждах двама мъже през процепа, единият държеше пистолет.

Събрах всичката си сила и замахнах към прозореца. Този път стъклото се счупи на две и падна с трясък навън. Едно парче остана да стърчи нагоре, отново замахнах със стола и почти успях да го дочупя.

Зад нас вратата се стовари с трясък на земята. Вече нямаше какво да ги спре. Бяхме идеални мишени. Но нямаше да се предадем.

Пуснах стола, вдигнах Кати и я метнах през прозореца. Слава богу, че е слабичка. Чувах стъпките на двамата мъже зад мен и виковете им да вдигна ръце. Въпреки това отстъпих леко назад, засилих се и се хвърлих през прозореца с главата напред. Усетих остра пареща болка — стъклото раздра дрехите и корема ми.

Паднах на земята, претърколих се, скочих, хванах Кати за ръка и хукнахме през прогизналите храсти. Тя се препъна. Дръпнах я. Минахме през някакви къпини, прескочихме един паднал дънер. Най-после свободни. Изплъзнахме им се на тези типове. Наистина се бяхме измъкнали. В този момент нищо друго нямаше значение.

29.

Ленч отскочи зад вратата на спалнята. Куршумите на Даниълс за малко да го уцелят. Знаеше, че капанът му се е провалил. Даниълс имаше оръжие и при една фронтална атака Ленч щеше да загуби хора, затова прати Мантани да влезе от покрива на пристройката. Пламъците от запалителните бутилки щяха да принудят тримата в къщата или да излязат на открито, или по-вероятно да се качат на горния етаж, където Мантани трябваше да очисти Даниълс, така че двамата Мерън да нямат друг шанс, освен да се предадат.

Предположи, че Даниълс ще е първи нагоре по стълбите и ще е лесна мишена, но не стана така. И сега Мантани беше мъртъв, а Ленч трябваше да оправя цялата каша. Щеше да е къде-къде по-добре, разсъждаваше Ленч, скрит зад вратата, просто да хвърлят бутилките и да изчакат тримата да излязат, полузадушени от дима. Преди години, по бойните полета на Хърватско и Босна, го бяха научили да се придържа към простите планове. Сложните схеми само губеха време. Хората, особено цивилните, бяха страхливи същества и лесно се поддаваха на паника. Трябва само да ги изненадаш и да покажеш надмощие и те се предават. Тази вечер той пренебрегна това правило, опита се да приложи по-хитър план и сега си плащаше. Но ситуацията все още беше поправима. Ако побързаше.

Приклепна и влезе в спалнята, без да изпуска от очи окървавения прозорец. Мерън тъкмо минаваше през него, а Даниълс беше приклепнал до леглото. С едната си ръка държеше пистолет, а с другата влачеше тялото на Мантани като щит.

Ленч натисна спусъка. Даниълс също, три пъти. И двамата не уцелиха. Ленч падна на една страна и отново стреля, този път инстинктивно. От тавана се посипа мазилка. Даниълс отвърна с два изстрела, които се забиха ниско в стената до Ленч. Настъпи тишина. Никой не виждаше другия. Ленч чуваше как Даниълс се промъква към прозореца, вероятно за да избяга през него. Беше изстрелял тринайсет патрона. Пистолетът му беше „Глок“, предоставен от Ленч, с петнайсет патрона в пълнителя плюс един в цевта. Което означаваше,

че Даниълс има още три патрона. Достатъчно, за да е опасен. А Ленч имаше само още два и не носеше резервни. Още един урок от югославския му период, който днес беше пренебрегнал: винаги бъди готов за най-лошия развой на събитията.

Ленч определено имаше недостатъци, но страхът от смъртта не беше сред тях. С изненадваща за масажа си ловкост той скочи и стреля към мястото, където според него се намираше Даниълс.

Даниълс залитна назад, но всъщност тялото на Мантани пое по-голямата сила на удара. Главата му се пръсна и струя кръв обля ченгето под прикритие. Даниълс пусна трупа и стреля два пъти, но никой от куршумите не попадна в целта. Ленч стреля за последен път.

Куршумът улучи Даниълс в гърдите. Той залитна към счупения прозорец и пистолетът изхвъркна от ръката му. Обезобразеният труп на Мантани се свлече на пода. Даниълс изстена от болка и Ленч усети приятната тръпка на задоволство, която винаги му носеше края на нечий живот. Даниълс едва се държеше на крака, но Ленч искаше да е в съзнание, за да се наслади на последните му мигове и да го види как умира. Пусна оръжието и с див вик се хвърли над леглото.

Макар и смъртно ранен, Даниълс все още имаше някакви останали сили, дръпна се настрана и успя да избегне туловището му. Ленч обаче го хвана с една ръка и го придърпа към себе си. Даниълс не смяташе да се даде без бой и го удари в лицето.

Сборичкаха се и Ленч насочи ръката си с прикрепения нож към корема на Даниълс. Но като понечи да го намушка, усети, че тялото на противника му е твърдо. Копелето беше с жилетка! Нищо чудно, че все още се бореше. Ленч насочи ножа към мишницата на Даниълс, но той изведнъж се оттласна от прозореца, хвана китката му и я изви.

Ленч го удари два пъти с юмрук в лицето, тръсна ръката си, та острието да излезе, и с един замах разпра палеца на Даниълс, на сантиметри от врата му. Замаян от болка, Даниълс залитна назад, все още хванал китката на противника си. Ленч знаеше, че няма смисъл да си играе повече. Трябваше да го довърши. И то бързо. Стаята се изпълваше с дим, а отвън се чуваха виковете на другите двама, които бяха тръгнали след Мерън и жена му. Нямахме време за губене, трябваше да овладее положението веднага.

Даниълс беше хванал и другата му китка, така че вече не можеше да го удари в лицето, затова той го блъсна назад през перваза на

прозореца. После се надвеси над него, затиснато с цялата си тежести се опита да му пререже гърлото. Даниълс се изви максимално назад в отчаян опит да избегне острието. Лицето му беше окървавено от ударите, очите му бяха изцъклени от напрежение. Силите го напускаха, ръката му, която отблъскваше ножа на Ленч, трепереше. Всеки момент щеше да поддаде и тогава смъртта беше неминуема. Върхът на ножа беше само на сантиметри от адамовата му ябълка и Ленч доволно му се усмихна.

— Време е да умреш, приятелю — прошепна той. — Време е да пролеем малко кръв.

Гласът му тръпнеше от задоволство.

И изведнъж изпъшка. Даниълс беше забил коляно в слабините му. Ленч усети как цялото му тяло се отпуска и преди да успее да се съвземе, Даниълс треска ръката с ножа в рамката на прозореца, надигна се и го натресе с глава в брадичката. Ленч изгуби равновесие и Даниълс го отблъсна. После се обърна и се прехвърли през прозореца върху покрива на пристройката. Въпреки болката Ленч понечи да го сграбчи за крака, но Даниълс го изрита и тръгна по покрива.

През плочките вече се просмукваха тънки струйки дим и Ленч разбра, че покривът ще се срути всеки момент. Но не можеше да остави плячката си да се измъкне. Качи се на перваза и се хвърли върху гърба на Даниълс. Покривът под тях изпука, но Ленч не спря. Дръпна Даниълс за косата и посегна да му пререже гърлото. Покривът отново изпука.

Но Даниълс не се предаваше лесно. Отърси Ленч от гърба си и двамата се изтърколиха по покрива и полетяха надолу.

Паднаха тежко на твърдата земя, Даниълс отгоре. Ленч изпъшка, останал без въздух, но все пак му бе останало достатъчно самообладание, за да замахне отново с ножа. Даниълс, вече на крака, отскочи встрани и избягна удара.

Хукна към храстите, но после изведнъж смени посоката. Двамата хора на Ленч се появиха откъм беседката пред него. Той затича към дървената ограда. Скочи, хвана се с две ръце за горния ѝ край, набра се на мускули и се прехвърли от другата страна.

Ленч разбра, че е напълно възможно не само двамата Мерън да са избягали, но и този кучи син, Даниълс, да се спаси. А той лично отговаряше за него. Не! Не можеше да се провали. Не и тази нощ.

Единият от мъжете му направи знак, че двамата Мерън са им се изплъзнали. Ленч изруга, прибра ножа, изтича до подчинените си, взе пистолета на единия и изрева:

— Къде отидоха, по дяволите?

— В гората — отвърна мъжът.

Като всички останали и той се страхуваше от Ленч, но пък знаеше, че в момента шефът му има нужда от тях.

— Нямаме шанс да ги хванем — допълни. — Имат поне петдесет метра преднина, а може и повече.

Ленч им каза да изчакаат, изтича до оградата и се качи на нея. Даниълс вече бе почти до джипа. Ленч вдигна пистолета и внимателно се прицели. Разстоянието беше петнайсет метра. Пистолетите даваха ужасни отклонения при големи разстояния, но пък той беше изключителен стрелец. Научил се беше да борава с пистолети в Хърватско през 1991 и оттогава редовно поддържаше форма, като често ходеше до едно стрелбище в Нормандия, където имаше цял арсенал законни огнестрелни оръжия. Пистолетът, който държеше сега — „Глок 17“ — беше от този арсенал, внесен незаконно във Великобритания преди няколко месеца с пратка компютърни чипове. Взе на мушка главата на Даниълс. Жертвата му, изглежда, не усещаше, че е на прицел. Ръката на Ленч беше абсолютно неподвижна. Даниълс приближаваше лексуса. Оставаха му осем метра. Седем. Ленч натисна спусъка. Даниълс политна напред и се просна по очи с разперени ръце.

Ленч се усмихна доволно. Още една бройка в списъка му с убити. Помнеше всичките си жертви — как изглеждаха и как бяха умрели. Понякога, ако обстоятелствата позволяваха, вземаше и трофеи. Пазеше в чекмеджето на нощното си шкафче кичур катраненочерна коса, увит около златен пръстен — спомен за най-прекрасното преживяване в живота му. Жертвата беше поразително красива мюсюлманка, едва навършила осемнайсет, току-що омъжена, с най-ясносините очи, които беше виждал. През зимата на 1992 нахлу в дома ѝ в едно босненско село и прекъсна живота ѝ сред кървав сексуален екстаз, който трая не повече от час, но беше толкова неповторимо изживяване, че щеше да го помни цял живот.

Даниълс не помръдваше. Несъмнено беше мъртъв. И безопасен. Но проблемът беше, че истински опасните хора — Том и Кати Мерън — бяха успели да избягат.

Ленч вдигна поглед към натежалото небе, сякаш душеше влажния нощен въздух. В далечината се чу вой на сирени, идваха насам. Вече цялата къща гореше и жегата от пламъците се усещаше на приятни топли вълни. Пожарът и пукотевицата със сигурност бяха привлекли вниманието на съседите, пък били те и на километър разстояние.

Ленч слезе от оградата и отиде при другите двама. За момента семейство Мерън бяха изгубена кауза.

Трябваше да вдигне залога. Налагаше се да се обади на Дориъл Грeъм.

30.

Майк Болт имаше своя теория за детективската работа: детективът никога не може да обясни всичко. Може да има добра обща идея за мотивите на престъпника, но рядко, ако въобще се случи, разполага с цялата картина. Същото важеше и за обстоятелствата около всяко престъпление. Понякога се случваха неща, противоречащи на логиката. Като например това жена да бъде убита с нож в университетската библиотека, а по дръжката му да са отпечатъците на нейна колежка, която няколко часа преди това е била на двайсет километра разстояние в дома на мъж, убит при съвсем други обстоятелства и най-вероятно от съвсем други хора. Двата случая можеха да имат или да нямат връзка. За да постигнеш някакъв напредък в подобна ситуация, трябваше не да седиш и да си блъскаш главата за възможни обяснения, а да се опиташ да намериш свидетели, които да попълнят празнотите. В конкретния случай това бяха семейство Мерън.

Малко преди единайсет Мо спря пред управлението, където беше паркирана колата на Болт.

— Съжалявам, че ти провалих вечерта — каза инспекторът и слезе.

— Не сте виновен вие — усмихна се Мо. — Ако разни хора не умираха при странни обстоятелства, скрили тайни от миналото си, сега щях да съм си на топло у дома пред телевизора с бира в ръка.

— Върви си у вас и си почини. Ще ти се обадя утре сутринта.

— Ще пуснете ли Мерън за издирване?

— Ще се обадя на дежурния на път за вкъщи.

Болт затвори вратата и Мо потегли. Вече не валеше, облаците се разкъсваха. Болт беше изтощен. Този случай не приличаше на никой от досегашните — непрекъснато изникваха нови парчета от мозайката, които изобщо не си пасваха, а всичко се развиваше страшно бързо. Болт беше свикнал със случаи, които се точеха с месеци, доказателствата се трупаха бавно и търпеливо — доказателства срещу хитри и умели престъпници. А сега беше изправен пред поредица

жестоки престъпления, вероятно свързани с хора от най-висшата власт, а жертвите и престъпниците, поне на пръв поглед, бяха обикновени хора.

Замисли се дали ключът към цялата тази загадка не е човекът, чието привидно самоубийство разследваха в момента. Едно беше сигурно: ако Парнъм-Джоунс наистина бе част от някаква жестока педофилска организация, то все някъде имаше доказателства за това му хоби. Най-вероятно в компютъра му.

Тръгна към колата си и позвъни на Мат Търнър. Отново се включи гласовата поща. Болт пак му остави съобщение да му се обади незабавно, независимо колко е часът.

Затвори телефона и запали двигателя. Стомахът му къркореше, но вече не беше гладен. Чувстваше се празен. Празен и уморен.

31.

Гората се простираше около два километра, оттатък нея имаше ниви. Въпреки дъжда и острите шубраци ние бягахме ли бягахме, сякаш часове наред. Бяхме мокри до кости, изтощени и потресени от случилото се през този ужасен ден, но не спирахме да тичаме, защото знаехме, че само така имаме шанс да оцелеем.

Най-сетне стигнахме края на гората и приклекнахме в сенките на дърветата. Пред нас се виеше тесен път, зад него се ширеше нива, после отново започваше гора. Бяхме идвали тук няколко пъти с децата и знаех, че оттатък нивата има хамбари, които не се виждат от пътя. В тишината на нощта се чуваше само тежкото ни дишане, ромонът на дъжда и слабият вой на сирени някъде в далечината.

След няколко секунди Кати се изправи и ме погледна. Уви, само със съжаление.

— О, Том, безкрайно съжалявам, че те забърках в това.

Тя беше в по-добра спортна форма от мен — аз все още клечах и се опитвах да си поема дъх. Не казах нищо, но сигурно по лицето ми си личеше как се чувствам.

— Не знаех, че искат да убият Джак — продължи тя. — Бях там, защото...

Представих си ги двамата с Джак на огромното легло в спалнята — трябваше да е огромно, няма начин — той отгоре. И я чука. Нея, жена ми. Вярно, че сексуалният ни живот не беше много редовен напоследък. Всъщност от доста време не беше редовен. Това значи била причината. Предателството ѝ ми тежеше като камък.

— И откога? — попитах, без да се изправам.

Изглеждаше ми уместно да съм на колене, предвид унижението, на което бях подложен.

— Ами... почти от две години.

Стреснах се. Странно, нали? Че въпреки всичко преживяно този ден все още имаше какво да ме стресне. Разбира се, имах известни подозрения, но цели две години? Беше по-лошо, отколкото си мислех.

Дъждът се стичаше по лицето и врата ми. Гневно избърсах капките.

— С най-добрия ми приятел.

— Просто се случи.

— Как?

— Срегнах го случайно в „О’Нийлс“. Бяхме там с колеги.

— Естествено.

— Не се дръж така, Том. Няма нужда от сарказъм. Да не говорим, че и ти не си цвете за мирисане.

Права беше. Преди пет години имах кратка авантюра с една колежка. Казваше се Бев, седем години по-млада от мен. Всичко започна като на шега, след няколко питиета на едно от онези безсмислени мероприятия за сплотяване на колектива, дето са толкова модни в наши дни. Ходиш там, губиш си времето и усвояваш умения като ориентиране или скално катерене, които е ясно, че никога няма да ти потрѣбват. След въпросния уикенд няколко пъти се натискахме в офиса след работа и прекарахме една нощ на хотел в Брайтън, но според мен и двамата знаехме, че връзката ни няма бъдеще. Аз лично все по-трудно понасях чувството за вина, че мамя Кати. Накрая тя сложи край, макар и доста нетактично — каза, че ѝ било скучно с мен, и дори не предложи да останем приятели. Изпитах страхотно облекчение. Или поне докато не стана ясно, че някой е подшушнал на Кати какво става. Така и не разбрах кой ме е издал. Отчуждихме се за няколко седмици, но после тя ми прости и отново заживяхме заедно. Сега обаче се замислих дали тъкмо моята постъпка не я е подтикнала към сходни действия. Каквато и да бе истината, тя никога нямаше да ми прости. И наистина беше права.

— Добре, добре, квит сме — казах. — И веднага ли започна връзка с него?

Тя ме погледна с такова презрение, че се омръзнах.

— Толкова ли е ниско мнението ти за мен? Естествено, че не. Поговорихме, той ме черпи едно питие, после се разделихме и дълго не го видях. Може би месеци. Но една събота се срещнахме случайно на улицата, бях без децата, и седнахме на кафе. Прекарахме добре и се разбрахме някой път да обядваме заедно. И така излязохме няколко пъти.

— Зад гърба ми.

— Точно така, Том. Зад гърба ти. Тогава нещата между нас не вървяха много добре. Както не вървят от доста време всъщност. Но ти може би не си забелязал.

Не казах нищо. И според мен нещата помежду ни вървяха по-добре, преди децата да се родят, но мислех, че това е нормално. Част от щастието да имаш деца. Но явно бях сбъркал. И не само затова. Оказваше се, че съм живял с доста илюзии, които сега една по една се разбиваха...

— С Джак ми беше хубаво, Том. Само това ще ти кажа. Дълго време връзката ни беше платонична, но после прерасна в нещо по-дълбоко.

Типично за Джак Кели. Той открай време си беше упорит. Затова успяваше във всичко. Не само с жените, а по принцип. Знаех какво си е мислил, докато е преследвал жена ми. „Спокойно. Бъди търпелив и тя ще ти кацне. Рано или късно всички кацат. Прави й комплименти. Казвай й колко е красива. Как мъжът й не я оценява“. На младини беше свалил десетки момичета тъкмо с тази тактика. Тогава дори му се възхищавах. Сега разбирах, че е бил просто самовлюбен мръсник. Жалко, че го разбрах едва след смъртта му. Щеше да е хубаво да можех да му кажа какъв негодник е. Още не можех да повярвам, че ме е предал. Да предпочете Кати пред мен и да пожертва дългогодишното ни приятелство, сякаш е нищо.

— Съжалявам — каза тя. — Наистина.

И май искрено се разкайваше.

— Някога щеше ли да ми кажеш?

— Обмисляхме го, но все не намирах подходящия момент. Освен това не исках децата да страдат. Това беше някак си... не знам точно... нещо като отделна връзка. Извън теб и децата.

— Доста дълга обаче.

— Да, доста дълга.

По пътя се зададе някаква кола. Движеше се бавно, фаровете осветяваха дърветата. И двамата замръзнахме, докато не отмина. Не успях да я огледам добре, но не се и опитах, защото не исках да рискувам шофьорът да ме забележи. Най-вероятно бяха случайни хора, но днес бях препатил достатъчно и не исках да рискувам излишно.

— Какво ще правим сега? — прошепна Кати и се изправи.

— Първо трябва да отидем някъде на сухо. А после да се обадим в полицията. Имаш да обясняваш доста неща.

Аз също станах и извадих телефона си. Все още нямаше сигнал.

— И още нещо.

— Какво? — попита тя.

— Открили са мои ръкавици до тялото на Ванеса. С кръв по тях. Мисля, че някой се опитва да ме натопи.

— Как са попаднали там? — попита смаяно тя.

— Нямам представа. За щастие полицията не знае, че са мои, но сигурно могат да направят разни анализи и да разберат. Излишно е да ти казвам, че не искам да прекарам остатъка от живота си в затвора за нещо, което не съм извършил. Така че ако...

— Нямам нищо общо с убийството на Ванеса, Том. Кълна се. И не знам как моите отпечатъци са се озовали върху ножа. Вярваш ми, нали?

Каза го с такъв тон, сякаш имаше нужда да ѝ повярвам.

— Защо Джак ми се обади, Кати? Точно като го гонеха. И какво знаеш всъщност за цялата тази история?

Бях повишил глас и съзнавах, че сме на път да се скараме, а предвид обстоятелствата нямаше да е много уместно.

— Нямам нищо общо — каза твърдо тя. — И не искам полицията да ми лепне убийството на Ванеса.

— Рано или късно ще трябва да говорим с тях. Не виждам кой друг може да ни защити.

Вече малко по-спокоен отидох до нея и я прегърнах. Зарових лице в извивката на врата ѝ. Беше мокра и не усетих обичайното ѝ ухание. Нежно я целунах.

— Не се тревожи, всичко ще се оправи — казах окуражително. — Първо да се скрием някъде на сухо, а после ще измислим какво да правим.

Пресякохме пътя и се прехвърлихме през оградата. Нивата беше орана скоро и трудно вървахме в калта. Вече виждах в далечината двата хамбара. Пред единия имаше трактор, но иначе нямаше признаци на живот. Обърнах се. Небето над вилата бе озарено от пламъците на пожара. Сетих се за Уорън и Мидж и се запитах как ли ще реагират, като разберат какво е станало. Не ги харесвах още откакто ни

придумаха да купим дела от вилата, но въпреки това им съчувствах. Те си я обичаха.

Стигнахме до първия хамбар. Едва дишах. За щастие огромните двойни врати не бяха заключени и влязохме на сухо. Миришеше на сено и моторно масло, но след всички прекеждия днес наистина бе много уютно. Напипах ключ на стената и светнах. Помещението беше огромно. От двете страни имаше стелажи от пода до тавана, а пространството помежду им беше достатъчно, за да може свободно да влезе и излезе трактор. В дъното беше паркиран самотен „Ланд роувър“ и аз поведох Кати към него.

Отново си погледнах телефона. Все още нямаше сигнал. По дяволите! Този район сигурно беше последният в страната, непокрит от мобилните оператори. Малкото пъти, когато успяхме да дойдем тук на почивка, липсата на мобилни услуги беше като благословия. Никой не знаеше номера на телефона във вилата, така че шефовете ни нямаха никакъв шанс да ни открият и ние просто се отпускахме и си почивахме. Сега обаче, когато се бяхме озовали насред нищото, преследвани и уязвими, липсата на връзка със света бе сериозен проблем.

Щеше да е прекалено, ако и ключовете на джипа бяха на таблото, но поне вратата беше отворена и на предната седалка имаше метнат дебел вълнен пуловер. Дадох го на Кати. Тя си свали прогизналите сако и блуза, прошепна „благодаря“ и го взе.

— Имаш ли сигнал на телефона? — попитах.

Тя поклати глава и си свали сутиена. Щръкнаха две стегнати гърди с тъмночервени зърна. Имаше слабо чувствено тяло с гладка кожа и аз я загледах жадно, но тя бързо навлече пуловера и се качи от другата страна.

— Господи колко съм изморена — въздъхна и затвори очи.

— Не можем да останем тук — отбелязах, но беше ясно, че за момента тя не възнамерява да ходи никъде.

— Трябва да помисля — добави уморено.

И аз трябваше да помисля, но не исках, защото доста неща във версията на Кати не се връзваха и знаех, че премълчава нещо. На задната седалка открих някакво одеяло и мислено благодарих на собственика за предвидливостта му. Съблякох се и се завих до брадичката. Кати вече спеше и дишаше леко през устата. Опитах да се

сгуша до нея, но явно не спеше толкова дълбоко, защото се размърдай се отмести.

След малко я чух да плаче и сърцето ми се сви. С брака ми беше свършено, а през последните две години съпругата ми, жената, която истински обичах, беше живяла в абсолютна лъжа.

Запитах се дали някога ще разбере истинските размери на тази лъжа.

ВТОРА ЧАСТ
НЕДЕЛЯ

32.

Дориъл Греъм намести безформеното си тяло в специално пригодения стол пред свръхмодерната си компютърна система и започна да претърсва киберпространството, за да издири нужната информация. Клиентът на двайсет и девет годишния хакер беше Ленч, но двамата никога не се бяха срещали и не знаеха истинските си самоличности. За Ленч Греъм беше просто номер на мобилен телефон, на който можеше да се обади по всяко време, а за Греъм Ленч беше Лима 2 — клиент, който понякога използваше услугите му и винаги плащаше навреме.

Греъм живееше във виртуалното пространство на интернет. Работеше за пари и използваше хакерските си способности, за да открива хора. Във Великобритания личните данни на всеки човек над осемнайсет години се съхраняваха в електронни бази данни. Дори онези, които никога не участваха в телефонни игри, избягваха да дават информация за себе си и да регистрират каквото и да е на свое име, оставяха електронните си следи навсякъде. Ако използваш кредитна или дебитна карта, някоя база данни веднага регистрира къде и кога си я използвал и какво си купил. Ако използваш мобилния си телефон, могат да те открият по номера. Само най-ловките и обиграни престъпници, запознати с всички тези трикове, плащат винаги в брой и нямат абсолютно нищо регистрирано на свое име. Затова е по-трудно да бъдат проследени — трудно, но не и невъзможно. Достатъчно е да се поразровиш из членовете на семействата им и приятелите им, които не са чак толкова бдителни.

С две думи, ако знаеш къде да търсиш, можеш да откриеш всекиго, а Дориъл Греъм винаги знаеше къде да търси. Тази вечер му дадоха две имена — Томас и Катрин Мерън. Трябваше да открие къде живеят роднините им, като започне с най-близките. Лима 2 подчерта, че е спешно, и му даде срок два часа. Греъм не обичаше да го пришпорват и ако беше друг клиент, веднага щеше да го отрече, но Лима 2 му обеща три хиляди за услугата, а той знаеше, че ще ги плати.

Отхапа от огромния „Сникърс“ в лявата си ръка и започна с Томас Мерън. Едно бързо търсене в Гугъл показа, че от осем години Томас Мерън работи в някаква софтуерна компания на име „Езрит“ със седалище в Хароу. Значи трябваше да влезе в базата данни на „Езрит“. Опасяваше се, че няма да е много лесно, защото очакваше софтуерната компания да се е защитила по-стабилно от обикновените фирми, но опасенията му се оказаха напразни. Основният им файървол имаше доста слабости и само след единайсет минути личните данни на Мерън бяха на екрана. От тях Дориъл научи имената на родителите му и на по-малкия му брат. После съвсем легално влезе в избирателните списъци и разбра, че родителите му живеят в Девън, а брат му в Кент.

С Катрин Мерън беше по-сложничко. Бързо откри къде работи, но за негово най-голямо учудване не беше никак лесно да се влезе в базата данни на университета. Трябваша му цели двацет и седем минути, за да пробие защитата. Имаше по-голяма сестра, но за нея нямаше данни нито в избирателните списъци, нито в Гугъл, така че се наложи да използва по-примитивни методи и влезе в сайта за търсене на бивши съученици. Подобно на милиони други хора и сестрата на Катрин беше използвала сайта, за да се свърже със старите си приятели от училище, и много услужливо беше дала информацията, че сега живее в Сидни, Австралия, със своя прекрасен съпруг Джон и двете им „бебчета“ — далматинците Хари и Спайк.

Това беше достатъчно. И само час и двацет и две минути след като бе получил инструкциите на Лима 2, Дориъл му се обади, за да му даде нужната информация. Нито за миг не се замисли за какво може да се използва тази информация. Не беше любвеобилен човек и честно казано, не му пукаше какво ще стане с хората. Тъкмо затова беше толкова надежден.

— Откри ли каквото ми трябва? — попита Лима 2.

— Да — отвърна Дориъл, размърда се на стола и влезе в любимия си порносайт. — Проучих всички роднини. Най-близо живее майката на Катрин, Айрини Тайлър. Запиши си адреса.

33.

Детектив Майк Болт живееше в сърцето на Лондон. Сгушен в тихите улички между края на Уест Енд и началото на финансовата част на града, Кларкънуел си беше истински център. Преди време тук гъмжало от печатници и пивоварни, но през последните години районът бе процъфтял благодарение на хилядите млади богаташи, които се бяха заселили тук и бяха построили уютни жилищни комплекси на мястото на старите складове.

Жилището на Болт се намиреше на третия етаж на преустроен склад близо до прочутия бижутерски район, недалеч от станция „Фарингтън“. Той живееше тук под наем вече почти две години. Собственикът на апартамента беше украинец, Иван Станевич. Жилището беше наистина удивително, изпитано по най-съвременните стандарти. Просторно и уютно, с полиран паркет и огромна спалня. Витринните прозорци гледаха на изток към светлините на града и кулите на мостовете над Темза. Строителният предприемач Станевич спокойно можеше да взема за жилището по петстотин лири, но го даваше на Болт само за сто и петдесет. Причината беше, че навремето Болт му бе направил голяма услуга.

Преди две години и половина, малко след като Болт бе започнал работа в НСБОП, бизнес конкуренти на Станевич бяха отвлекли дванайсетгодишната му дъщеря. Заплашваха, че ще я удушат, ако баща ѝ не им продаде своя дял от един хотелски комплекс в Южна Франция. Под натиска на съпругата си Оганевич неохотно намеси полицията и случаят беше поверен на екип от НСБОП начело с Болт.

Уговориха среща в едно кафе в Тотнъм и Станевич надлежно подписа документите. За съжаление престъпниците решиха да се презастраховат и да го вземат за заложник, докато сделката се финализира. Екипът на Болт наблюдаваше тайно срещата, но вместо да осуети отвличането, ги проследи от безопасно разстояние.

Това беше една от най-трудните операции на Болт. Похитителите бяха умели престъпници и знаеха как да се изплъзват на преследвачи. Пътуваха четиридесет и пет минути през града, като неколккратно

минаваха по един и същ път, правеха незаконни обратни завои, караха със сто километра в час сред най-натоварения трафик (нещо почти физически невъзможно), дори навлязоха в насрещното на еднопосочна улица. С две думи, направиха всичко възможно, за да се отърват от евентуална опашка. И за малко да успеят, но Болт успя да ги проследи по целия път до крайната им цел, която се оказа някакъв сутерен във Фулам.

Събра всичките си хора там и се обади на специалните части за подкрепление в случай на нужда.

Всичко зависеше от него. Дали да изчака, или да щурмува? Много добре знаеше, че похитителите могат да убият момичето и бащата, докато екипът му изчаква отвън. Руската мафия не се шегуваше.

В крайна сметка Болт реши да действа по друг начин. Взе номера на телефона в сутерена и се обади с надеждата, че някой от похитителите ще прояви любопитство и ще вдигне. Не се излъга. Вдигна лично шефът на групата. В пълен разрез с написаното в учебниците Болт му каза, че просто няма да успее да финализира сделката с хотела и няма да се измъкне от тази ситуация, защото във Великобритания никой не преговаря с похитители, а ако убие някой от заложниците, никога няма да види небето без решетки. Ако обаче пусне и двамата живи и невредими, има шанс съдията да издаде по-благоклонна присъда. Каза му всичко това, преди той да отвори уста. Беше много рисковано, защото не знаеше дали момичето е все още живо. След като бяха предупредени, че полицията ги държи на мушка, престъпниците можеха да решат, че няма какво да губят, и да се опитат да се измъкнат със стрелба. Болт не беше комарджия по душа, но беше решителен и не се страхуваше да поеме отговорност за действията си. И в конкретния случай това даде резултат. Похитителите се уплашиха и след още няколко телефонни разговора, в които Болт отново подчерта, че са обкръжени и нямат никакъв шанс да се измъкнат, пуснаха и двамата заложници невредими.

Станевич знаеше на кого дължи и своя живот, и живота на дъщеря си и не го забрави. След инцидента двамата с Болт се чуваха от време на време и когато предприемачът разбра, че инспекторът търси да наеме жилище, му предложи да се нанесе в един от неговите апартаменти и да остане колкото пожелае, без да плаща наем. При

други обстоятелства Болт би отказал, защото така нарушаваше вътрешния правилник и подлежеше на уволнение, ако някой разбере. Но в онзи момент му беше писнало от всичко, въобще не му пукаше какво пише в правилника и най-важното — беше напълно разорен. Затова прие, но при едно условие: да плаща поне някакъв наем. Станевич отказваше да вземе и пени, но Болт не искаше да се чувства като използвач, затова накрая се споразумяха за сто и петдесет лири на месец и Болт се нанесе почти веднага.

Беше малко след полунощ. Хванал в ръка плика с тайландска храна, Болт се качи по стълбите до третия етаж и най-сетне хлопна зад гърба си входната врата на апартамента. Когато се прибираше в мрака на празния си дом, понякога изпитваше особена тъга, най-вече след тежък ден като днешния. Светна в коридора и се замисли за Тина Бойд, за самотата в тъмните ѝ очи. Дали и в неговите прозираше същото чувство?

Остави храната на кухненския плот и извади една бира от хладилника. Беше чудесна. Отиде до прозореца и се загледа в светлините на града. Нощните шумове и фаровете на колите го изпълваха с приятни усещания. Живееше в Лондон от почти двайсет години, но въпреки това всеки път, когато застанеше до прозореца и се загледаше в морето светлини, изпитваше някаква сладостна тръпка. Беше в сърцето на един от най-старите, пулсиращи от живот градове на света. Много хора не харесваха Лондон и той с готовност би се съгласил, че градът има много недостатъци — престъпността например, — но въпреки това не можеше да си представи да живее другаде. Тук се чувстваше някак сигурен и на мястото си — чувство, което не можеше да обясни, но което беше толкова реално, колкото и паркетът под краката му. Лондон беше неговата опора.

Вече свикваше да е сам. Макар животът му да се бе променил внезапно и не по негово желание, някак си се чувстваше удобно в тази нова ситуация. Нямаше нужда да обяснява къде отива и кога ще се върне, можеше да си готви когато и каквото поиска и да вдига шум, без да се притеснява, че пречи на някого. Освен това оживлението на града около него някак си тушираше чувството за самота и обреченост, което го изпълваше всеки път, когато се замислеше за онази нощ преди три години. Да, добре си беше сам. И не искаше да променя нищо в сегашния си живот.

Или поне така си мислеше.

Отново отпи от бирата и тъкмо отваряше кутиите с храна, когато мобилният му иззвъня.

Беше Търнър. Бил на кино и тъкмо се бил прибрал. Гледал новия филм на Том Круз.

— Голяма боза. А и мацката с мен каза, че била уморена, и искаше веднага да се прибере. Май след тоя филм дълго няма да погледне мъж.

Болт се облегна на кухненския плот, отпи от бирата и каза:

— Няма справедливост на този свят, приятелю.

— Така е. А животът е твърде кратък, за да го пилееш във вечери като тази. Ще подам жалба.

— Срещу момичето или срещу филмовата компания?

— И двете.

Болт се разсмя. Харесваше Търнър. Мат имаше изтънчен вкус, но явно девойката с него тази вечер не бе от същото тесто. Слаб и сух, с вече оредяваща коса и строго лице, Търнър почти никога не се усмихваше, но имаше чувство за хумор, граничещо с цинизъм. Един господ знае защо беше решил да стане полицай. Определено не беше филантроп и гледаше на обикновените хора отвисоко, едва ли не с презрение. Но беше умен, веднага усещаше кога го лъжат и разбираше от компютри. Освен това беше достатъчно отдаден на работата си, за да се обади на шефа си в неделя след полунощ.

— Успя ли да прегледаш лаптопа на Парнъм-Джоунс?

— Нямахме лаптоп.

— Ами ако е имало?

— Засега не знаем. Предполагам, че не. Е, това лесно може да се провери.

— Утре ще се обадя на домашната му помощница.

— Имаше обаче домашен компютър. Днес следобед му хвърлих едно око, но след вашето съобщение го разгледах по-обстойно.

— Нещо интересно?

— Да — каза Търнър след кратка пауза. — Нещо наистина любопитно.

— Слушам. — Болт се напрегна.

— Един имейл. Запазен в лична папка. Направи ми впечатление, че е защитен с парола. Лесно пробих защитата, не беше

професионално направена, и току-що го прочетох. Става въпрос за изнудване.

— Пред теб ли е писмото? Прочети ми го.

— Кратко е и по същество.

„Господин главен съдия. Знаем всичко. С подробности. 1998. Момичето. Баща ѝ също е мъртъв, нали? Обесил се в затвора. Ако не искате и вие да прекарате остатъка от живота си в затвора, ще трябва да се споразумеем. В противен случай ще огласим фактите. До скоро.“

Болт не каза нищо.

— Това е — добави Търнър. — Не намерих друго подозрително в компютъра, нито още писма от изнудвача.

— Провери ли в кои сайтове е влизал в интернет?

— Бегло. Не е сърфирал много из Мрежата, а където е влизал, няма нищо съмнително. Търговия с книги, Би Би Си, такива неща. Обичал е да чете и статии за себе си. Очаквахте ли нещо друго?

— Не — излъга Болт. — Просто исках да знам.

Все още го притесняваше липсата на лаптоп. Дали бе възможно Парнъм-Джоунс да е имал преносим компютър и да го е използвал за по-нестандартните си увлечения? И убиецът му да го е откраднал, както, изглежда, бе станало в случая с Джон Гелън?

— Току-що ви изпратих въпросния имейл — каза Търнър.

— И нямаш представа от кого е, нали?

— Адресът, от който е изпратен, вече е невалиден.

Освен това, ако изнудвачът си е разбирал от работата, сигурно го е пратил от интернет кафе, така че ще е много трудно да се проследи.

— Но поне можеш да кажеш кога е изпратен, нали?

— Да, датата е 11 май. Преди десет дни.

Значи скоро. И най-вероятно имаше отношение към смъртта на Парнъм-Джоунс.

— Това май поставя нещата под друг ъгъл? — попита Търнър.

— Определено.

— Имате ли представа какво означава онова за мъртвото момиче и баща ѝ?

— Все още не — отново излъга Болт.

После помоли Търнър да провери още веднъж хард диска на компютъра за евентуални други следи от изнудвача, благодари му и затвори.

Погледна храната, но вече не беше гладен. Миришеше апетитно, но сега мислите му бяха заети с току-що получената информация. Вече беше убеден, че главният съдия е бил убит. И беше почти сигурен, че същият човек или същите хора са убили и Джон Гелън. Между двата случая имаше твърде много общи неща, за да е другояче. Убили бяха Гелън, за да спре да разследва обвиненията в педофилия и убийство, отправени към Парнъм-Джоунс, но тогава защо бяха убили и него? Може би за да му затворят устата и да предотвратят опасността случаят да излезе в пресата? Ако бе така, убиецът вероятно беше един от педофилите или пък някой високопоставен, който се опасяваше, че подобен скандал може да доведе до криза в правителството.

Но тогава възникваше друг въпрос. Човекът с най-вероятен мотив да убие Парнъм-Джоунс (тоест да предотврати скандала) не би го изнудвал. Напротив. Би направил всичко възможно да не го изплаши и да го подтикне към някоя глупост.

Тогава кой по дяволите бе изпратил този имейл?

34.

Беше три след полунощ и улицата пустееше.

Една черна котка излезе от храстите пред дома на Айрини Тайлър, хвърли презрителен поглед към маскирания мъж и отново се скри в мрака. На Ленч не му пукаше дали това е добра, или лоша поличба, за него нямаше значение. Не беше суеверен и искрено се чудеше какъв глупак трябва да си, за да вярваш в такива неща. Хората сами определяха съдбата си — посредством своите действия. От време на време се намесваше и късметът. Не съществуваше живот след смъртта, нито духовен свят. Защото в противен случай духовете на онези четиридесет и трима души, които беше убил досега, щяха да го преследват денем и нощем, а той си спеше спокойно всяка вечер като пеленаче.

Извади връзката с шперцовете и се зае с петстепенната ключалка на входната врата. Справи се за по-малко от минута. Следваше секретната брава. Отключи я за няколко секунди и бавно отвори вратата. Отвътре имаше верига. Той извади клещите от джоба си и безшумно я срязва. Айрини Тайлър се беше барикадирала добре, но и това нямаше да я спаси. Във всяка къща може да се проникне, стига човек да си разбира от работата, а Ленч имаше доста опит. Беше забелязал, че къщата има и аларма, така че прибра клещите и извади миниатюрния лазер с формата на писалка. Напоследък все повече хора включваха алармите си нощем и активираха сензорите само на приземния етаж. Предвид това как се беше оключила Айрини Тайлър, вероятно и тя бе направила същото. Ленч внимателно мина през вратата, влезе в коридора и веднага забеляза на стената вдясно мигация сензор за движение. Включи лазерния лъч и след секунди сензорът беше блокиран.

Затвори вратата с крак и без да мести лъча, внимателно се придвижи до стълбите за горния етаж. Изкачи първите три стъпала. Вече нямаше нужда да блокира сензора, затова изключи лъча. Прибра уреда в джоба си и продължи нагоре.

Откри спалнята на Айрини Тайлър още при първия опит. Стаята беше просторна и топла. От уличната лампа се процеждаше призрачна синкава светлина и Ленч виждаше много добре. Айрини лежеше върху огромното си легло обърната на една страна, завита до шията, с разпусната бяла коса, и тихо похъркваше. Той затвори вратата и тихо пристъпи към леглото. Усети парфюма ѝ. Сигурно беше към шейсет и пет, кожата ѝ беше леко сбръчкана и отпусната около устата, но иначе не изглеждаше никак зле.

Наведе се над нея. Изплези език и го прокара на косъм от изящния ѝ нос. Така му се искаше да я лиже, да вкуси кожата ѝ, както често постъпваше с жените в Босна, преди да ги убие. Този интимен жест го сближаваше някак с тях и следователно му даваше повече власт, докато отнемаше живота им.

Но тази вечер трябваше да внимава — не биваше да оставя никакви следи и ДНК. Хвана я за косата и допря пръст до ухото ѝ. Айрини се размърда, но не се събуди, така че той натисна по-силно. Този път вече имаше резултат. Жената мигом се ококори и се опита да се изправи, но той я бутна назад и запуши устата ѝ с ръка. С другата си ръка извади дълъг тънък нож и нежно го прокара по шията ѝ.

— Алармата включена ли е? — изсъска. — Кимни за „да“ и завърти глава за „не“.

Тя изпуфтя нещо и кимна.

— Сега ще си махна ръката, а ти ще ми кажеш кода. Ако се забавиш или ми дадеш грешен код, ще ти извадя едното око.

Говореше бавно и спокойно, почти мило, със странно тънък за туловището му глас, който правеше думите му още по-заплашителни. Прокара ножа по лицето ѝ и опря върха му точно под дясното ѝ око. Нямахше съмнение, че ще изпълни закана си, и тя отново кимна, този път, за да покаже, че е разбрала какво се иска от нея. Ленч освободи устата ѝ, но ножът остана на същото място.

— Пет, две, осем, едно.

— Добре — рече той и свали ножа. — Обърни се.

— Вземете каквото искате, но не наранявайте децата.

Значи бяха тук. Още по-добре.

— Не ме интересуват децата — излъга той, за да я предразположи да му съдейства. — Прави каквото ти казвам и няма страшно.

Тя се обърна по очи, а той извади пластмасови белезници и ги закопча на китките и на глезените ѝ. Тя не оказа съпротива, само повтори, че може да вземе каквото иска, но да не наранява внуците ѝ.

— Отвори уста. Широко — нареди той, натика в устата ѝ топка за голф и я залепи с хартиено тиксо.

Когато се увери, че е напълно безпомощна, слезе на долния етаж. Вече не се притесняваше, че сензорите ще засекат движенията му. Алармата се включи, но той спокойно отиде до командния панел, въведе кода и тя спря.

Вече можеше да действа. Извади мобилния си телефон, набра и каза:

— След една минута докарай микробуса пред къщата. Не гаси двигателя.

Отново се качи по стълбите. Хората, които беше ангажирал за тази вечер, бяха надеждни и доказани убийци, но не обичаха да се занимават с деца. За Ленч това беше слабост. В неговия свят нямаше непристъпни граници. Поредният урок, научен през четирите години на кръвопролития в бивша Югославия, докато се биеше на страната, която плаща повече. Всички бяха потенциални жертви, и млади, и стари. Просто плът и кръв. Но някои не споделяха възгледите му и за да избегне евентуални проблеми с хората си, той им бе обещал двойна надница за тази вечер.

Двете деца спяха дълбоко на двуетажно легло в задната спалня. Стените бяха украсени с герои на Дисни, навсякъде се търкаляха плюшени играчки. Дори за Ленч беше ясно, че Айрини Тайлър боготвори внуците си. Той тихо се приближи в мрака и вдигна момченцето от горното легло. Детето се размърда, но не се събуди, и Ленч безшумно го пренесе през къщата. Чуваше как Айрини Тайлър се върти на леглото, но знаеше, че не може да направи нищо.

Като стигна долу, чу, че микробусът спира пред къщата. Отвори вратата с крак и бързо тръгна към него със заспалото дете на ръце. Вътре имаше двама мъже. Единият слезе и отвори двойната задна врата. Не носеше маска, а бейзболна шапка, нахлупена ниско над очите.

Отзад имаше два голи матрака. Ленч остави момченцето върху единия и забърза обратно към къщата, като се огледа да види дали някъде не светят прозорци. Навсякъде беше тъмно.

Момичето обаче се размърда. Май щеше да се събуди. Ако се наложеше, щеше и него да окове с белезници и да залепи устата му, но предпочиташе да не се стига до това, защото можеше да има проблем със съучастниците си. Детето обаче не се събуди. Той го взе на ръце и го понесе надолу.

— Това не ми харесва — изсъска мъжът с бейзболната шапка, докато затваряше вратата на микробуса.

Двете деца бяха на матраците вътре.

— Нищо им няма — увери го Ленч. — Само да не сгафите нещо. Защото ще съжалявате. Много.

Държеше и двамата в ръцете си, защото разполагаше с доказателства, които можеха да ги пратят в затвора до живот. И те го знаеха.

Мъжът с бейзболната шапка изломоти нещо и се качи отпред. След секунда колата безшумно потегли. Ленч бавно тръгна към къщата, изпълнен с познатото гъделичкащо усещане в слабините.

Не се налагаше да убива Айрини Тайлър. Не беше видяла лицето му и нямаше как да го опише. Вярно, бе чула гласа му, но това нямаше да свърши голяма работа в полицията. Можеше просто да я остави вързана и безпомощна.

Но щеше да е жалко. Напоследък толкова рядко му се удаваше възможност да угоди на желанията си...

35.

Спах като къпан. Смътно си спомням, че в един момент се пробудих, защото рамото ми се беше схванало, но не му обърнах много внимание. Бях твърде уморен.

Когато се събудих истински, лицето ме болеше от раната от ножа. Ножът с отпечатъците на жена ми. Кати се беше сгушила на седалката до мен, опряла глава на прозореца. Беше придърпала одеялото към себе си и сякаш дори ѝ беше удобно. Чудех се дали спи така спокойно, защото е невинна.

Прозях се. Беше ми студено и малко ми се гадеше. Погледнах си часовника. Седем без двайсет. Навън беше светло. Бях жаден и гладен. Не бях ял нищо от вчера на обяд — имах чувството, че е било преди век. Снощи, преди да легна, бях оставил дрехите си да съхнат отзад. Облякох ги. Бяха още влажни и лепкави.

Излязох от колата да се разтъпча. Защо Кати не искаше да се обърнем към полицията? Тази мисъл ме безпокоеше най-много. Дали наистина имаше пръст в убийството на Ванеса? Не виждах как е възможно, но беше факт, че отпечатъците ѝ са по ножа. Полицията също би искала обяснение затова, а Кати сякаш нямаше желание да изясни нещата. Но рано или късно трябваше да се изправим пред властите, така че защо да не е сега? Реших да се предам дори ако Кати е против. Така поне щях да получа някаква защита, за себе си и децата.

Децата. Покрай целия този екшън вчера съвсем бях забравил за тях. Едва сега усетих колко ми липсват. Това не можеше да продължава така.

Предната врата се отвори и Кати излезе от колата. Изглеждаше уморена.

— Добро утро — каза и пристъпи неуверено към мен.

— Здравсти.

— Виж...

— Трябва да отидем в полицията — казах.

Тя не отговори.

— Аз ще отида, за теб не знам.

Тя бавно кимна и каза:

— Ще дойда с теб.

Дори след всичко случило се беше все така прекрасна. Сърцето ми се сви от копнеж по нея, гърлото ми пресъхна. Ако можех, щях да се разплача, но не можех. Рядко плача, и то обикновено е за неща, които не мога да променя — като например смъртта на баба ми преди петнайсет години или лош краен резултат на важен футболен мач. А и трябва да съм изпил доста алкохол, за да пролея някоя и друга сълза. Сами си направете изводите. Докато стояхме в хамбара, загледани един в друг, се запитах кога ли бракът ни е започнал да се разпада? Кога жена ми е престанала да ме приема като свой любовник? Ако трябва да съм честен, най-вероятно много преди да срещне Джек Кели.

— Как ще стигнем до участъка? — попита тя.

— Ключовете за колата у теб ли са?

— Да. Да не мислиш да се върнем до вилата и да я вземем? Там сигурно е пълно с полицаи. Едва ли са пропуснали стрелбата снощи, да не говорим за пожара.

— Е, ако е пълно с полиция, това ще ни спести ходенето до участъка, нали?

Тя кимна, но не изглеждаше много убедена.

Отне ни петнайсет минути да се върнем до къщата, но и двамата не бяхме готови за гледката, която заварихме. Целият горен етаж липсваше. Стърчаха само четирите външни стени, назъбени и почернели от пожара, на места не по-високи от метър. Над тях все още се виеха тънки струйки дим. Целият имот беше отцепен с жълта полицейска лента.

Промъкнахме се до предната част на къщата. На алеята имаше паркирана полицейска кола, празна, а и наоколо не се виждаше жива душа. Хюндаят на Кати също беше там, мръсен и почернял от сажди, но иначе изглеждаше невредим.

— Дай ми ключовете — казах и протегнах ръка.

— Не — отсече тя. — Аз ще карам.

И преди да успея да възразя, забърза към колата. Не ми оставаше друго, освен да я последвам. Когато я настигнах, с изненада видях, че се усмихва.

Някой извика вляво от нас и иззад вилата се появи униформен полицаи. Възпълен, с червендалесто лице. Не вдъхваше много вяра в

системата. Май го бяхме прекъснали, докато се облекчава.

Кати отключи колата с дистанционното и изтича до шофьорската врата.

— Спрете! — извика полицаят и се заклатушка към нас.

Аз спрях, но Кати не се поколеба и секунда. Метна се на седалката и запали двигателя.

— Кати, какво правиш? Та той е полицай!

— Господине, спрете! — повтори задъхано полицаят и тръгна към Кати.

Колата потегли рязко назад, гумите изсвистяха, разхвърча се чакъл.

Бързо взех решение. Все още нямах и най-малка представа защо ми се случва всичко това, но подозирах, че Кати знае, и ако не тръгнах с нея, можеше никога да не разбере. Така че хукнах след колата.

Полიცаят тръгна към мен и разпери ръце като баскетболист пред кош. Изглеждаше много смешно, дори за малко да прихна. Успях да ме хване за якето, но аз лесно се отървах и продължих да тичам. Като се изключеше снощният ми рекорд пред полицейското управление, не бях спринтирал така от ученическите си години.

Кати продължаваше да кара назад. Махна ми да побързам. След още десет метра намали и отвори вратата да се кача. Чувах тежкото дишане на полицая зад мен, но знаех, че имам стабилна преднина. Колата намали още малко, аз се хванах за вратата и се метнах на седалката. В същия момент Кати излезе на пътя. Чух яростното свистене на гуми и видях как полицаят остана безпомощен на алеята — викаше нещо по радиостанцията си. Кати се изсмя истерично и натисна газта.

Нали ви се е случвало да се събудите рано сутрин и за няколко секунди да не знаете дали още сънувате, или вече сте в реалния свят? Сега се чувствах точно така. Жена ми — трийсет и пет годишна университетска преподавателка и майка на две деца — се държеше като побъркана. Не виждах друго обяснение освен може би че и аз полудявам.

— Кати, какво става, по дяволите? Нали се разбрахме да се предадем, не да се правим на Телма и Луиз?

— Не ти ли се ще от време на време да порискуваш малко, Том? — засмя се тя. — Май не. Не и ти. Ти никога не си обичал да поемаш

рискове.

— Ако под „риск“ разбираш да бягам от полицията, тогава не, не обичам да рискувам. Още повече, че трябва да говорим с тях. Да не забравяме, че колежката ти и любовникът ти са мъртви.

Усмивката ѝ веднага изчезна, но изражението ѝ остана твърдо и решително, съвсем неприсъщо за онази Кати, която познавах. Или май не познавах...

— Ще се предам на полицията, когато съм готова — каза тя. — В полицейски участък, пред много свидетели, за да съм сигурна, че съм в безопасност. Не искам да се навра в ръцете на първия дебелак в униформа, който се изпречи на пътя ми. Не си ли съгласен?

— Да, не съм.

Телефонът ми звънна. След секунди звънна и телефонът на Кати. Явно вече бяхме в обхват. Извадих моя и видях, че имам гласово и видео съобщение. Нямаше номер на подателя. Сигурно беше служебно съобщение от оператора, но все пак реших да го прегледам.

След секунда на екрана се появиха двете ни деца, объркани и уплашени. Клои явно беше плакала. Седяха на двойно легло в някаква стая. Стената зад тях беше боядисана в оранжево, нямаше картини нито друга украса. През първите пет секунди от клипа бяха заснети само децата, без да мърдат или да кажат нещо. После камерата се премести наляво и показа мъж, облечен в черно, с дежурната черна маска на главата. Зад него се виждаше също така празна оранжева стена. Може да беше някой от снощните ни нападатели, нямаше как да разбере, но и нямаше значение. Посланието беше ясно: някакви безумци държаха децата ми.

Клипът свърши и сякаш изпаднах в безтегловност. Изведнъж усетих как цялото ми същество се изпълва с тъга, безпомощност и ужас, раздираха ме отвътре. Не, не можеше да бъде. Не и децата ми. Всичко друго, но не и децата ми. Не и най-ценните и невинни същества в живота ми. За един родител няма по-ужасно чувство от това да знае, че детето му е в опасност, а той не може да направи нищо. Тази абсолютна безпомощност те разкъсва. Готов си на всичко, за да спасиш детето си. Да се подчиняваш, да молиш, да лазиш на колене — всичко, което се иска от теб. Всъщност точно това бе целта на престъпниците.

Кати изстена, отби и спря. Нямах сили да я погледна. Бях като изцеден. Сега вече се разплаках. И се молех. Молех се децата да не пострадат. Вече трийсет години не вярвах в Господ, но сега му предложих каквото поиска само децата ми да останат живи и невредими. Да ходя на църква, да дам всичките си пари за благотворителност, да стана доброволец в Африка... всичко, само децата ми да оцелеят.

— О, господи! — простена Кати. — Не и дечицата ми!

Избърсах очи и се опитах да се съвзема. Засега Макс и Клои бяха невредими. Трябваше да се погрижим похитителите им да получат каквото искат, и този път без глупости. Реших, че към клипа са оставили и съобщение, затова набрах номера за гласовата си поща и чух непознат мъжки глас:

— Видяхте какво имаме — каза той, сякаш описваше стока на пазара.

Гласът му не се отличаваше с нищо особено, освен че беше малко тънък.

— Обадете се на този телефон, ако искате да си ги получите живи и здрави.

После остави един мобилен номер и затвори. Докато ровех в жабката за лист и химикалка, чух кога е оставено съобщението — 5:35 в сутринта, тоест преди малко повече от час. Намерих химикалка, но не открих хартия, затова записах номера в дневника на колата.

— Искат да им се обадим — казах на Кати.

— Ти се обади — отвърна тя през сълзи.

— Каквото и да искат, каквото знаеш, ще им го кажеш, нали?

Все още не можех да я погледна.

— Разбира се.

— Не ми отговаряй с „разбира се“. Искам да кажеш „да“. Искам да те чуя да казваш „да“.

— Да, да, да. Само им се обади... Моля те.

Щеше ми се да ѝ кажа, че всичко това е по нейна вина, но се въздържах. Поех дълбоко дъх и набрах номера. Звънна пет пъти, преди да отговорят.

— Радвам се, че се обадохте — каза същият мъж, който беше оставил съобщението. — Трябва да решим този въпрос възможно най-скоро.

— Как са децата?

— Добре.

Тонът му беше убедителен, но не знаех дали да му вярвам.

— Къде сте? — попита мъжът.

— На около два километра от вилата. С кола сме.

— Чия кола?

— На жена ми. Върнахме се да я вземем.

— Без да ви видят?

— Да, нямаше проблем.

— Хубаво. Ще ви дам инструкции. Ако ги следвате стриктно, децата ви ще си тръгнат по живо по здраво. Щом приключим разговора, веднага изтрийте видеоклипа и изключете телефона си. Жена ви също. После ги изхвърлете, така че да не могат да бъдат намерени. И без номера. Ще разбере, ако се правите на хитри. Човекът, който ни даде адреса на тъща ви, ще прозвънява телефоните периодично през следващия час. Той има достъп до съответните технологии и ще разбере дали телефонът ви излъчва сигнал, или не. Ако ми каже, че не сте изпълнили инструкциите ми, едно от децата ви ще остане без ухо. Вие ще изберете кое да бъде.

— Моля ви, не наранявайте Макс и Клои — казах. Нарочно използвах имената им с надеждата това да им придаде идентичност в очите на похитителя, макар да знаех, че едва ли ще свърши работа. — Ще получите каквото искате.

С крайчеца на окото си забелязах, че Кати мълчаливо кима. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Нищо няма да им се случи, ако изпълнявате точно нарежданията ми. Имате ли лист и химикалка?

— Един момент.

Ръцете ми трепереха, но успях да запазя гласа си привидно спокоен и му казах, че съм готов.

— Слушайте внимателно. Като изхвърлите телефоните, тръгнете по ГЗ до Бейсингстоук, после хванете АЗЗ в посока Рединг. Щом минете през Рединг, тръгнете по пътя към Хенли на Темза. После свийте към Марлоу. След шест километра има ляв завой към село Хамбълдън. Записахте ли?

Пиших трескаво.

— Да, да, всичко записах.

— Паркирайте на площада. Там има телефонна кабина. След час, в осем и петнайсет, телефонът в кабината ще звънне. Побързайте, защото ако не вдигнете, ще се постарая едно от децата ви да плати за вашето закъснение.

— Ще сме там, уверявам ви. Само не наранявайте децата. Ще дойдем.

— Там ще получите допълнителни инструкции — продължи той, сякаш изобщо не беше чул молбите ми. — В неделя, по това време на деня, не би трябвало да имате проблем да стигнете до осем и петнайсет и ако всичко върви по план, до обяд ще сте отново с децата си. Но запомнете едно: ако се отклоните и най-малко от плана или се оставите да ви хване полицията, преди да сте стигнали там, или пък се опитате да потърсите помощ, децата ви ще умрат мъчително и бавно.

Думите му бяха като удари — забиваха се в сърцето ми и ме тласкаха все по-навътре и по-навътре в една тъмна бездна, от която не виждах никакъв изход.

— Разбрах — едва успях да изрека.

— Мама добре ли е? — попита Кати сякаш от километри разстояние. — Попитай го дали мама е добре.

— Няма смисъл да питаш — отвърна мъжът, явно я беше чул.

Разбрах, че Айрини е мъртва, но не можех да го осъзная напълно. Мислите ми бяха заети с безброй други неща.

— Разкарайте телефоните и елате възможно най-бързо в Хамбълдън. Нямам търпение да ви видя. — И затвори.

Кати ме сграбчи заръката. За първи път виждах толкова болка в очите ѝ. Сигурно и в моите се четеше същото.

— Какво каза?

— Децата са добре. Не знам за майка ти.

— О, боже! Убили са я! Убили са я, нали?

— Не знам. Дай ми телефона си. Каза да ги изключим и да ги хвърлим, за да не може полицията да ни проследи чрез тях. После трябва да стигнем до някакво си село Хамбълдън, близо до Хенли.

Кати извади телефона от джоба си и ми го подаде.

— Ще ни убият. Няма начин да ни пуснат. Не и след всичко това.

— Нямаме избор, Кати — отвърнах и я погледнах в очите. — Държат ни в ръцете си.

Слязох от колата и отидох до близките дървета. Изключих телефона си и го хвърлих в някакви папрати. После изключих и нейния. Но не го изхвърлих, защото знаех, че е права. Щом отидехме на уреченото място и похитителят получише каквото иска, двамата ставахме излишни и той трябваше да се отърве от нас. Не можех да съм сигурен, но предполагах, че си имаме работа с въпросния изверг Ленч, и ако бе така, той нямаше да се поколебае да се освободи от всички свидетели. Но не това ме безпокоеше: тревожех се, че може да реши да се отърве и от Макс и Клои. Да избие цялото ни семейство, сякаш никога не сме съществували. Не знаех кой може да ни помогне, но бях сигурен, че ако изхвърля и нейния телефон, няма да имаме никаква надежда. Пуснах го в джоба си, върнах се в колата и казах:

— Карай към магистралата.

Без да обели нито дума, тя подкара на север.

Беше седем и десет.

36.

Болт се събуди от пронизителното звънене на мобилния си телефон, който вибрираше върху нощното шкафче като някоя мощна секс играчка. След дълга прозявка той се пресегна и го взе. Още не беше отворил очи и чу гневен глас, който не успя да познае веднага.

— Дължите ми огромно извинение, детектив Болт. Какво си мислите? Че като сме от предградията, не ставаме за нищо и дори не е необходимо да ни уведомяте? Нахлувате в разследването ни и дори не смятате за нужно да ни кажете какво сте открили?

Болт примижа срещу часовника, видя, че е 7:17, и осъзна, че разговаря с шефа на разследването на убийството на Джек Кели.

— А, детектив Ламдън. Рано сте станали.

— Не ми е до шегички, Болт. Току-що говорих със съседа на Кели Бърнард Краб. Каза ми, че снощи сте идвали с колежата си и сте му показали снимка на Том и Кати Мерън.

Болт се изправи в леглото, вече съвсем буден.

— Откъде разбрахте за тях?

— Очевидно не от вас. Проверихме телефона на Кели и видяхме, че последно е звънял у Мерън. Какво си мислехте, че няма да се сетим ли?

— Вижте, не се опитвам да крия информация от вас...

— Разбрахме също, че госпожа Мерън се издирва във връзка с вчерашното убийство на някоя си Ванеса Блейк — продължи Ламдън все така гневно. — Не сме чак толкова задръстени, колкото си мислите.

Болт разтърка очи.

— Не съм казал, че сте задръстени.

— Не е нужно да го казвате, действията ви го показват.

— Ако сте готов да ме изслушате, ще ви кажа какво знам.

— Добре. Слушам ви.

— Първо искам да ви се извиня. Вчера всичко стана толкова бързо, че нямаше кога да ви се обадя. Щях да ви информирам тази сутрин.

— Приемам извинението ви — каза бързо Ламдън и мина по същество: — А сега ми кажете знаете ли нещо, което ще ме улесни да открия убиеца на Кели?

Болт беше наясно, че ще трябва да му каже нещо съществено, за да не го настрои срещу себе си още повече, така че го осведоми, че самоубийството на Парнъм-Джоунс се очертава по-скоро като убийство и че малко преди да умре са го изнудвали. Не спомена за обвиненията в педофилия, защото за момента не разполагаше с никакви съществени улики в подкрепа на тези твърдения.

— Не знам каква точно е връзката между смъртта на Парнъм-Джоунс и Кели, нито пък какво е участието на семейство Мерън, но съвпаденията са твърде големи, за да са случайни — заключи той.

— Някой е по петите на Мерън — отвърна Ламдън. — Тази сутрин разбрах, че вилата, на която са отчасти собственици, снощи е изгоряла, а е имало и стрелба. Местната полиция е изпратила екип да прегледа останките и да види дали има тела сред руините.

— Ако са мъртви, толкова по-зле за нас. Не виждам кой друг би могъл да ни каже защо са убити Джак Кели и Ванеса Блейк. Следите ли мобилните им телефони?

— Това е другата причина да ви се обадя. Знаете колко е трудно да се получи разрешение за проследяване. Трябва ни разрешение за мобилния на Кати Мерън, а вие като член на НСБОП имате по-голям шанс от мен да го получите. Ще ни е от огромна полза, ако можете да направите нещо по този въпрос.

— Ясно — каза Болт и си наля чаша вода. — Ще направя каквото мога и ще ви държа в течение.

— Благодаря.

— Значи всичко е наред?

— Абсолютно.

Болт се почувства малко гузен. Може би снощи не беше оценил Ламдън по достойнство. Той му даде номера на Кати Мерън и затвори.

Ако Том или Кати бяха с телефоните си, компанията лесно можеше да определи точното им местоположение — Джийн Райли щеше да свърши работата за нула време. Но британските полицейски служби бяха тромава машина и все имаше препятствия, ако се наложи да свършиш нещо. Болт знаеше, че ще трябва да спази разпоредбите и да стигне чак до шефа на НСБОП, главен детектив Стив Евънс, за да

получи разрешение за подобни действия. Затова, без да протака, му се обади.

Всички знаеха, че главният детектив става рано — стар навик още от военните му години, затова Болт не се изненада, че вдигна още на второто позвъняване, сякаш беше чакал точно това обаждане. Изложи молбата си бързо и по същество. Каза, че му трябва разрешение за проследяване на телефоните на семейство Мерън, и обясни защо.

Евънс го изслуша търпеливо и му отговори също така бързо и по същество:

— Ще ти дам устно разрешение за телефона на Кати Мерън, но не и на Том. За него няма достатъчно основания.

Болт не възрази. Нямаше смисъл. Дори това разрешение щеше да коства на Евънс много, ако нещо се издънеше. Затова само благодари на шефа за помощта.

— Дръж ме в течение — каза Евънс. — Ще оправим документацията по-късно.

Оторизиран да действа, Болт се обади на Джийн Райли и я събуди. Гласът ѝ звучеше ужасно, едва успяваше да върже изречение.

— Седем и двацет е, шефе. Какво ви става? Спала съм само три часа!

Джийн Райли, на двацет и четири, беше луда купонджийка и обичаше да се развихря извън работно време. Беше пълната противоположност на Мат Търнър и вероятно затова двамата се разбираха толкова добре.

— Съжалявам, Джийн, спешно е — отвърна Болт без ни най-малко съчувствие и ѝ каза какво се иска от нея.

— Господи, този случай става все по-заплетен — рече тя и най-сетне се поразсъни. — Имате ли поне някакви идеи за какво всъщност става дума?

— Много, но дали са верни, или не, тепърва ще разберем. Обади ми се веднага щом откриеш телефона на Кати Мерън.

Вече по халат и с чаша силно кафе в ръка, Болт се обади на Мо и го информира за последните новини — от писмото на изнудвача в компютъра на Парнъм-Джоунс до изгорялата вила на Мерън. В дома на семейство Кан беше време за закуска и Болт чуваше в телефонната слушалка виковете на децата и напразните опити на Сайра да въведе

някакъв ред. Шумотевицата при Мо контрастираше рязко с тишината в неговия дом.

— Значи някой е знаел за страничните занимания на нашия човек?

— Така изглежда — отвърна Болт. — Търнър се опитва да открие откъде е изпратен имейлът и по-късно ще се чуем. Обадох ти се само за да си в течение. Днес няма да те ангажирам. Остани си вкъщи и се порадвай на семейството си.

— Благодаря — каза Мо и го помоли да изчака за момент.

Някаква врата се затвори и фоновият шум поутихна.

— Вижте какво, шефе — прошепна Мо. — Не искам да изпусна нищо от този случай, явно е нещо голямо. Ако имате нужда от мен, само ми кажете. Става ли? Нямаме никакви специални планове за днес, така че може спокойно да се обадите.

— Добре. Ако излезе нещо сериозно, непременно ще ти се обадя. Но дотогава се посвети на семейството си.

— Смятате ли, че двамата Мерън са мъртви?

— Не е изключено — призна Болт. — Явно онова, което знаят, провокира убийства. А ако те са мъртви, тайната им си отива с тях, което ще ни върне там, откъдето тръгнахме.

Настъпи кратка пауза.

— Е, ако ви потрябвам, знаете къде съм — каза накрая Мо и затвори.

37.

— Мисля, че ми дължиш обяснение — казах най-сетне.

През последните двадесет минути пътувахме в напрегнато мълчание.

Кати въздъхна и се размърда нервно на седалката. Избягваше да ме погледне в очите. Имах чувството, че няма да смее да ме погледне до края на живота си — колкото и дълго да беше това.

— Вчера, докато бях при Джак, той ми даде един ключ. За сейф на „Кингс Крос“.

— Какво има в сейфа?

— Не ми каза. Само ме накара да обещава, че ако нещо се случи с него, ще взема нещата от сейфа и ще ги оглася. Каза, че не може да го направи той, защото щяло да е неетично.

— И откога Джак се е загрижил толкова за морала си? Неморално е да спиш с жената на приятеля си, но това явно не го е притеснило.

— Казвам ти какво ми каза. Нали това искаше?

— И сигурно това търсят, нали? Онова в сейфа.

— Не знам. Вероятно.

— Изобщо ли не го попита какво има в сейфа?

— Попитах го, но той каза само, че е нещо на негов клиент. И за да не ме питаш, ще ти кажа, че не знам кой е клиентът.

Поклатих глава. Не вярвах на ушите си.

— И ти го взе? Ключът имам предвид. За какво ти беше да се забъркваш? Какво общо имаш ти с всичко това?

— Виж, Том, знам, че сбърках. Разбра ли? Наясно съм.

— Така ли го наричаш? Просто грешка? По-сериозно е, скъпа. Сещам се поне за трима души, които вече са мъртви, а сега някакви садисти държат децата ни за заложници. И само защото си спала с онова мазно лъжливо копеле!

— Знам, Том, знам, по дяволите! Не е нужно да ми го повтаряш.

Поех дълбоко дъх и се опитах да се успокоя.

— Наистина ли не знаеш какво има в сейфа?

Кати май също се поуспокои и гласът ѝ стана по-мек.

— Не знам и не искам да знам. Каквото и да е, да си го вземат, не ме интересува.

— Защо не ми каза по-рано?

— Имах ли възможност? След като убиха Джак, не знаех какво да правя. Паникьосах се и отидох във вилата. Опитвах се да реша какво да правя. И когато ти се появи с онзи тип, дето се представяше за полицай...

— Даниълс.

Съвсем бях забравил за него. А той бе спасил живота и на двамата ни. Запитах се дали е успял да се измъкне.

— Да, същият. Когато познах гласа му, изпаднах в ужас. Знаех, че търси онова от сейфа, и че когато го намери, вече няма да сме му нужни и ще се отърве от нас.

Звучеше правдоподобно, макар че какво ли имаше в проклетия сейф? Нещо шокиращо, безспорно. Но защо Джак беше дал ключа на Кати? Не вярвах на тъпото му извинение за етиката. Имал беше причина да ѝ даде ключа и отново бях сигурен, че тя не ми казва цялата истина.

За пореден път я попитах как така нейните отпечатъци са се оказали върху ножа, с който е убита Ванеса. Тя каза, че не знае.

— Нямам нищо общо с убийството на Ванеса — добави. — Но ти не ми вярваш, нали? Макар убиецът ѝ да те е нападнал.

— Вече не знам на какво да вярвам — отвърнах.

Така беше. Наистина не знаех.

Отново потънахме в мълчание. И двамата мислехме за едно и също: как да спасим децата си.

38.

Болт изпи две кафета, изяде остатъците от тайландската храна и един банан, взе си душ и тъкмо се обличаше, когато мобилният му звънна.

— Имам една добра и една лоша новина — каза Джийн Райли вече доста по-бодро.

— Дай първо лошата.

— Не могат да проследят телефона на Кати Мерън. Изключен е.

— А добрата?

— По всяка вероятност не са мъртви. Или поне Том не е. Успях да проверя телефона му и открих, че е провел разговор тази сутрин в 7:08, с продължителност деветдесет и осем секунди. Било е в близост до вилата. Обадил се е на предплатена карта, няма регистрация.

Болт си погледна часовника. Беше 8:05. Значи преди по-малко от час.

— Можеш ли да го проследиш?

— Ще трябва да говорите първо с големия шеф.

Болт знаеше, че Евънс едва ли ще разреши проследяване на телефона, на който се е обадил Том Мерън, след като не бе разрешил да се проследи телефонът на самия Мерън. А ако беше на хората, погнали семейство Мерън, тогава най-вероятно вече бе изключен. Фактът обаче, че някой е звънял от телефона на Мерън, му даваше поне някаква надежда.

— Направи ми услуга, Джийн.

— Още една ли?

— Последна, обещавам. Продължи да следиш телефона на Кати Мерън и ми се обади веднага щом започне да излъчва сигнал. А ако успееш да разбереш и когато телефонът на Том се включи, още по-добре.

— Станаха две услуги, шефе.

— Добре де, последните две. Знам, че не е много по правилата, но виж какво можеш да направиш. При следващото излизане на екипа ще те черпя цяла вечер.

— Ще ми стигне само да разбере какво общо имат семейство Мерън със самоубийството на главния съдия — отвърна тя.
„И аз това се питам“ — помисли си Болт и затвори.

39.

Хамбълдън беше типично английско селце, често използвано за декор на реклами и филмови продукции. Гледал бях някои. Имаше малък красив площад с църква от четиринадесети век, магазин, семейна месарница и кръчма, наречена „Ловците“. Къщите бяха стари и красиви, някои дори с традиционните сламени покриви.

Кати спря на площада, точно пред телефонната кабина, в 8:13. Без да я поглеждам, слязох от колата и влязох вътре. Въздухът беше малко застоял, но не миришеше на урина, както е обикновено в телефонните кабинки в Лондон. Може би тук предпочитаха да ползват тоалетни за тази цел.

Премръзнал и унил, стоях в кабината и гледах голямата стрелка на часовника си. Стигна 12 и продължи надолу. 8:14. Още една минута. Слава богу, че Кати караше като луда. Въпреки това не преставах да мисля, че може да сме закъснели. Децата ми, двете ми прекрасни, безценни деца можеше вече да са мъртви. Едното на пет, а другото на четири годинки — целият ми свят, докато за похитителите бяха просто едно неудобство и разменна монета, за да получат каквото искат. Животът им висеше на косъм — и защо? Заради предателството първо на най-добрия ми приятел, а после и на жена ми. Въобще не ми пукаше какво има в сейфа на „Кингс Крос“. Беше ми все едно. Исках единствено да върна нещата, както си бяха, когато бракът ми бе щастлив, светът беше безопасно място за живеене, а децата ми бяха весели и доволни. Но стрелката продължаваше безмилостно да цъка и когато подмина 6, знаех, че няма връщане. Миналото беше безвъзвратно изгубено, а бъдещето за всички ни можеше да е много кратко и ужасно.

Телефонът извъня, пронизително и силно, и се стреснах. Хвърлих бърз поглед към Кати. Тя гледаше вцепенено напред и сякаш се беше състарила с десет години през последния час. Вдигнах. Гърлото ми беше пресъхнало и гласът ми едва излизаше.

— Том Мерън.

— Радвам се, че успяхте да дойдете навреме — каза мъжът, с когото вече бях разговарял. — Надявам се, че сте изпълнили инструкциите ми.

— Да, изпълних ги.

— Изключихте телефоните и ги изхвърлихте?

— Да. Не бих изложил на риск живота на децата си.

— Много разумно. Сега слушайте внимателно. Ще тръгнете на север към селската кръчма. Ще ви остане от дясната страна. Продължете нагоре по хълма и един от моите хора ще ви посрещне. Ще е с маска. Тръгнете с него. Ако някой ви следи, ще разберем, и едно от децата ви ще умре за наказание.

Потръпнах. Знаех, че не блъфира, и ми прилоша от страх.

— Ще направим каквото искате, само не наранявайте децата — казах, но той вече беше затворил.

Излязох от кабината и направих знак на Кати да паркира на удобно място. Тя залепи колата до стената на селското гробище и слезе. Едва се движеше и беше бледа като мъртвец, но не можех да изпитам съчувствие. Тя ни бе докарала до това положение.

— Насам — казах и посочих хълма. — Трябва да побързаме.

Тя тръгна след мен. Вървахме мълчаливо. От една къща излезе беловлас старец със сако и вратовръзка. Усмихна ни се и ни махна за поздрав. Неволно аз също му махнах и дори успях да се усмихна. Точно в този момент страшно завиждах на всеки, който има за какво да се усмихва.

Подминахме кръчмата. Пътят започна да става по-стръмен. Влязохме в гора от букове и дъбове, само тук-там се мяркаше по някоя къща. Чуваха се единствено крясъците на фазаните и едва доловимият тътен на самолетите в белите облаци над нас. От една къща долетя детски смях. Стомахът ми се сви, едва дишах. Краката ми се подкосиха, но се насилих да продължа, за да се махна час по-скоро от този смях и от онова, за което ми напомняше. Кати вървеше до мен, по изопнатото ѝ лице се четеше единствено дива животинска болка. И тя като мен се разкъсваше отвътре.

Бръкнах в джоба на все още мокрото си сако и напипах телефона на Кати. Гората около нас беше тиха, къщи вече нямаше, а пътят беше по-скоро отъпкана пътека. Огледах се, за да видя дали някой не ни наблюдава. Не видях никого. Телефонът на Кати беше с плъзгащо се

капаче като моя. Без да вадя ръката си от джоба, плъзнах капачето нагоре, напипах бутона за включване и го натиснах с палец. Телефонът тихо изпиука.

Изкачихме хълма и излязохме на равно. Бяхме вървели около пет минути. От двете ни страни все още имаше дървета, но вече по-нарядко. Отвъд горичката се ширеха ливади, а в далечината се виждаха селскостопански постройки. Нямаше жива душа.

Напипах с пръст бутона за 2. Кати трудно помнеше номера и кодът за СИМ картата ѝ беше просто 2222. Четири натискания на бутона и телефонът щеше да започне да излъчва сигнал. Бях чел някъде, че това е достатъчно телефонната компания да засече местоположението на апарата, често с точност до метър.

Поемах огромен риск и един вътрешен глас ми казваше, че като включвам телефона, осъждам децата си на смърт. От друга страна обаче инстинктът ми говореше, че ако не направя нещо, за да посоча местонахождението ни, с цялото ни семейство е свършено. Но ако ме претърсеха и откриеха телефона, наистина нямаше измъкване. Трябваше да го хвърля някъде, за предпочитане по-близо до мястото, където отивахме. Проблемът беше, че с всяка измината крачка рискът да ме разкрият ставаше все по-голям. Дори в момента някой можеше да ме наблюдава, с бинокъл например.

Набрах кода, затворих капачето и стиснах апарата в дланта си. После извадих ръката си от джоба и докато минавах покрай една кална локва, незабелязано го пуснах в нея. В същия момент прегърнах Кати през раменете и ѝ казах, доста по-високо от необходимото, че всичко ще е наред.

— Нищо няма да е наред — отвърна тя и дори не ме погледна, но поне не чу как телефонът цопна в калта.

Веднага се разкаях за постъпката си, но вече беше късно. Заровете бяха хвърлени. Вземаш решение на мига и понякога то има съдбовни последици; но няма как, трябва да го вземеш. Продължих да вървя, без да нарушавам досегашния си ритъм и без да давам ни най-малък повод някой да реши, че съм намислил нещо. Не казах нищо повече на Кати, тя също мълчеше.

Излязохме от горичката и тръгнахме през ливадата. Пътеката продължаваше почти право напред, след което слизаше полегато. На стотина метра имаше самотна къща.

— Спрете — чу се глас някъде вдясно от нас.

Спях и видях слаб мъж с маска на Хомър Симпсън да излиза иззад гъст шубрак, който отчасти закриваше едноетажната дървена постройка зад него. Държеше пистолет с дълъг, подобен на пура заглушител. Беше с дънки и черен суичър с надпис отпред. Не можех да видя лицето му, но личеше, че е млад — сигурно малко над двайсетте. Държеше се някак неспокойно, сякаш не беше твърдо убеден в действията си.

Направи ни знак да се приближим и когато стигнахме до него, ни придърпа зад храстите.

— Изпразнете джобовете си — нареди и размаха пистолета.

Нямаше кой знае какво за вадене. Аз имах химикалка, малко дребни и портфейла с кредитните ми карти. В джобовете на Кати нямаше нищо. Тя си носеше нещата в чантата, която най-вероятно беше останала във вилата и вече сигурно беше на пепел.

— Пусни всичко на земята.

Изпълних нареждането, след което вдигнах ръце, а той ме претърси. Според мен доста аматьорски. После се обърна към Кати. Тя го изгледа зверски и събра плътно колене. Той й отдели малко повече внимание, отколкото на мен.

Когато свърши, ми каза да си прибера нещата.

— Добре, може да влезете — каза и ни бутна към дървената постройка, първо Кати, после мен.

И заби пистолета в гърба ми. Сякаш се наслаждаваше на чувството за власт, което му даваше този къс желязо. Колко жалко, че на света има толкова много хора, които изпитват удоволствие и наслада, като причиняват болка на другите.

Къщата навярно беше преустроен обор, но изглеждаше скъпа и съвременна. Имаше големи прозорци с двойни стъкла, но завесите бяха дръпнати и не се виждаше кой е вътре. Тръгнахме по чакълена пътека. Когато стигнахме на два метра от входната врата, тя рязко се отвори. Огромният мъж в черно, който снощи беше нахълтал в спалнята ни във вилата, застана пред нас, сега без оръжие. Същият, когото Даниълс наричаше Ленч. Беше със същите черни дрехи, тук-там опръскани с кал. С огромното си туловище и яките си ръце приличаше на средновековен палач. Беше с маска. Излъчваше някаква естествена увереност, която те кара да се чувстваш слаб. Срещал бях такива хора,

дори в работата си, но не и чак толкова огромни. Всичките бяха задължително преуспели, но и също толкова задължително психопати.

— Влезте — каза той с леко женствен глас, който по никакъв начин не намаляваше злоещото му излъчване.

Аз влязох първи и той ми посочи да отида в кухнята — модерно обзаведена, с огромна дъбова маса в средата и осем стола около нея. На стената висяха тенджери и тигани, подредени по вид и размер. Всичко беше чисто и спретнато. Отидох до прозореца и се загледах към полето. Кати дойде при мен, а Ленч седна на масата с лице към нас. Младежът, който ни бе довел, застана до вратата. Не беше прибрал пистолета.

— Знаете какво искам — започна Ленч. — А един от вас знае къде е. Нашият общ приятел Джак каза, че това си ти, Том, но аз имам чувството, че май искаше да предпази някого.

И погледна към Кати. Тя не отмести очи. Страхът, който така явно личеше по лицето ѝ допреди малко, сега бе отстъпил място на тиха ярост. Цялото ѝ тяло беше напрегнато и за миг си помислих, че може да направи някоя глупост, да го нападне например. Но тя остана на място и не каза нищо.

— От вчера следобед разсъждавам върху това. Когато Джак разбра, че ще го убием, се опита да предпази любовницата си, затова ни каза, че онова, което търсим, е у съпруга ѝ. Така беше въввлечен в цялата тази история, Том. Лош късмет, какво да се прави.

Наведе се напред, опря лакти на масата и ни погледна един след друг.

— А сега настъпи моментът на истината. Дали едно дете ще умре, или ще ми кажете къде е?

Погледнах Кати, но тя не откъсваше поглед от Ленч.

— Ти уби Ванеса, нали? — попита го.

— Имате предвид жената в университета? Беше грешка, опасявам се, сбъркана самоличност, и не бях аз. Един от колегите ми беше натоварен, с тази задача. Натъкнал се на нея, докато търсел вас. Бързо разбрахме коя сте и къде работите. Но не мисля да обсъждам този въпрос. Знаете какво искам. Ще ми кажете ли къде е?

Лицето на Кати се изкриви от омраза и отново си помислих, че ще направи някоя глупост. Застанах до нея и сложих ръка на рамото ѝ.

— Не забравяйте, госпожо Мерън, че животът на децата ви зависи от вас — каза Ленч.

Няколко секунди тя го гледа предизвикателно, после се наведе, разкопча единия си ботуш и извади златисто ключе. Сложи го на масата и го плъзна към Ленч.

— Джак ми го даде вчера, преди да го убиете. От сейф на гара „Кингс Крос“. Не знам какво точно търсите, но предполагам, че е там.

— Номер три-две-осем — прошепна Ленч, докато разглеждаше ключа.

Бръкна в джоба си и извади мобилен телефон. Набра някакъв номер, извърна се настрани и тихо каза нещо на някого. След няколко секунди затвори телефона и го прибра в джоба си.

— Нашият човек ще е при сейфа до четиридесет минути. Щом потвърди, че онова, което търсим, е вътре, ще ви пуснем да си вървите заедно с децата. Но ако сте ни излъгали дори за най-малката подробност, всички ще умрете.

Сетих се за телефона в калта на петдесет метра от тук и се запитах дали ще ни спаси, или ще ни погребете.

40.

Двайсет минути след първото обаждане Джийн Райли отново позвъни на Майк Болт. Той крачеше напред-назад пред телевизора, без дори да поглежда към новинарската емисия, която течеше в момента, и се ядосваше, че бездейства. В момента журналистите нищеха вчерашния футболен мач. Както често ставаше напоследък, Англия беше загубила от уж по-слаб противник с нула на два. Болт бе пропуснал последния гол, но благодарение усилията на новинарите сега успя да го види на запис. „Аматорска защита“ изказа се коментаторът и Болт беше напълно съгласен с него.

Досега не се споменаваше за убийството на Джак Кели или колежката на Кати Мерън. Явно медиите все още не бяха надушили връзката между Кели и Парнъм-Джоунс, а що се отнася до другото убийство — наръгванията с нож в Лондон бяха толкова често явление, че щеше да е цяло чудо, ако го споменат дори в местните новини.

Болт вдигна на първото позвъняване.

— Засякохме сигнал от телефона на Кати Мерън — каза Джийн.
— В село Хамбълдън, графство Бъкингам.

— Знам го.

Болт беше ходил там веднъж с жена си. От време на време си правеха такива разходки извън града. Спомняше си, че е китно селце с прекрасна природа.

— С каква точност можеш да определиш мястото? — попита той.

— Засякохме го на Рейнджърс Хил, хълма на север от селото, но ще ви трябва карта, за да видите точното местоположение. Ще отидете ли?

Естествено, че щеше да отиде, как иначе.

— Да, ще трябва да видя за какво става въпрос. Разбира се, ще уведомя шефа къде отивам и ако открия Кати Мерън, ще повикам подкрепление. Дръж ме в течение, ако нещо се промени.

Нямаше смисъл да иска помощ сега, когато знаеше само местоположението на телефона на Кати Мерън. Освен това не искаше

да напълни района с полиция и да изложи съпрузите на още по-голяма опасност, ако вече са в беда.

Затвори и се обади на главен детектив Евънс, но телефонът му даваше заето, така че Болт остави подробно съобщение къде отива и защо. После се обади на Кийт Ламдън, за да го информира за последните новини.

— Изглежда, кара тъмночервен хюндай — каза му Ламдън. — Преди час се обади свидетелка, която каза, че вчера около един и половина на обед видяла колата паркирана зад някакви дървета на двайсетина метра от къщата на Кели. Почти не се виждала от пътя.

— Точно след като съседите са я видели да минава. Странно. Семейство Краб познаха жената от снимката и казаха, че няколко пъти са я виждали с Джек Кели. Вероятно са имали връзка.

— И аз мисля, че не е изключено.

— Но в такъв случай защо не е паркирала пред къщата? На алеята има място поне за три коли, а той има само една. Защо е спряла на двайсет метра от дома му, и то така, че да не се вижда?

— Може би е имало още някого?

— Или пък не е искала да я видят — отбеляза Болт.

41.

Чакането сякаш нямаше край. Минутите се нижеха безкрайно бавно и мъчително. С Кати избягвахме да се погледнем в очите. Стояхме прави и напълно безпомощни, от време на време правехме по някоя и друга крачка около масата или сядахме на някой от столовете. Ленч ни гледаше с насмешка.

И мълчеше. Седеше на стола си и почти не помръдваше. Чакаше с увереното търпение на котка, дебнеща плячката си. Нямаше смисъл да го молим за милост. Мисля, че и двамата го съзнавахме. Това беше човек, който изобщо не се притесняваше от жестокостта си. За него ние бяхме нищо. И децата ни също. Щеше да ни убие, без да му мигне окото. Дори не смяташе за нужно да се хаби да разговаря с нас. Интересуваше го единствено информацията, която търсеше. Едва ли на света имаше много толкова безсърдечни хора и аз проклинах лошия си късмет, че пътищата ни се пресякоха точно с такъв бездушен изверг.

След известно време Ленч стана и излезе. При нас остана само младежът с маската. Той също не обелваше дума.

Отидох до прозореца и погледнах навън. Красивите зелени поля бяха приятна гледка и при други обстоятелства бих ѝ се насладил. Но сега ми се щеше да гледам нещо грозно и сиво, нещо, което ще е повече в унисон с настроението ми. Бунцици или гробици например. Чудех се дали някой ще откликне на сигнала ми за помощ. Може би дори в момента идваха насам... „Слез на земята — казах си. — Никой няма да дойде. Сам си. Винаги си бил сам“.

Отново си погледнах часовника. Девет и десет. Четиридесетте минути бяха изтекли. Човекът на Ленч сигурно вече беше на Кингс Крос и много скоро за нас щеше да настъпи часът на истината. Кое то най-вероятно означаваше смърт. Но не това ме тревожеше. Друго не ми даваше покой. Нещо в думите на Кати не ми се връзваше. Припомних си разговора ни в колата. Тя призна, че Джак ѝ е дал ключа за сейфа, в който имало нещо важно на негов клиент. Но това го каза и на Ленч, а също и къде е сейфът.

Не, нещо друго беше...

Погледнах я. Седеше на стола с леко наведена глава и сведен поглед. Ръцете ѝ бяха на масата, с дланите надолу. Единият ѝ палец нервно мърдаше, досущ като чистачка на кола — единственият видим знак за напрежението, което я раздираше. Тя не се паникьосваше видимо като мен; таеше напрежението вътре в себе си, без да го показва. Винаги съм се удивлявал на тази черта на характера ѝ.

Отпечатъците ѝ бяха по ножа, с който бе убита Ванеса, но тя не беше убиецът. Аз го видях, а и Ленч не отрече, че го е извършил един от неговите хора. Значи не беше Кати. Но отпечатъците ѝ бяха по ножа...

И тогава прозрях. Снощи тя не ме попита нито как са раните ми, нито откъде са. Даниълс също не спомена нищо за тях. Значи нямаше как да знае, че ме е нападнал убиецът на Ванеса. А тази сутрин спомена нападението, дори нарече убиеца „той“.

Как бе разбрала, по дяволите?

Блъсках си главата да си спомня дали не съм се изпуснал пред нея по някое време, но колкото и да се напъвах, не се сецях кога може да е станало. Което означаваше само едно.

Че вчера следобед тя е била в библиотеката.

42.

От Кларкънуел Болт мина по Ейнджъл Гейт и сви на запад. Не след дълго излезе на М40. Обикновено този маршрут до магистралата беше доста натоварен, но в неделя преди девет нямаше много коли и Болт успя да го измине за двайсет минути.

След петнайсет минути почти постоянна скорост от сто и двайсет километра в час излезе на едно кръстовище, откъдето пое по А404 към Марлоу. През цялото време телефонът му не иззвъня, което според него беше добър знак. Или Джийн отново си беше легнала, или телефонът на Кати Мерън все още беше включен и не бе мръднал от мястото си.

Продължи да кара бързо, без да се съобразява с ограниченията на скоростта, и в девет и десет, четиридесет минути след като беше тръгнал, отби от магистралата и пое по междуселския път към Хамбълдън.

С Микаела бяха идвали тук на разходка лятото преди тя да умре. Беше хубав слънчев ден и на селската поляна имаше мач по крикет. Обядваха в градината на кръчмата и се наслаждаваха на тишината и спокойствието на това райско кътче. Беше толкова различно от суматохата и шумотевицата на големия град, че за миг той дори си помисли дали да не се преместят да живеят тук. Микаела също се беше настроила пасторално.

— Ако някога имаме деца, бих искала да израснат тук — каза тя, отпи от виното си и погледна замечтано към зелените хълмове; дългата ѝ руса коса изглеждаше почти бяла на слънцето. — Можем да си купим земя и да отглеждаме пилета.

Отдавна знаеше, че тя иска да има деца. Темата изникваше все по-често в разговорите им. Но той сякаш не беше готов. Обичаше я, безспорно, но да имат деца... Това беше голяма отговорност, а с неговата професия... просто не беше сигурен дали той, а и двамата, са готови за това.

— Да изчакаме година — две. За какво да бързаме — отговори ѝ.

За пореден път отлагаше нещата, но много добре знаеше, че рано или късно ще трябва да избира или да се съгласи да имат деца, или да я загуби завинаги.

Мина по стария каменен мост, който водеше към селския площад, и веднага забеляза тъмночервения хюндай. Провери номера. Колата беше на Кати Мерън. Продължи по пътя, мина покрай месарницата и кръчмата и стигна подножието на хълма. На електронната карта в колата видя, че това е началото на Рейнджърс Хил, но вместо да тръгне да се изкачва по него, сви надясно към селския паркинг. Група мъже с къси панталони и туристически обувки стояха до колите си и оживено разговаряха. Болт реши да измине остатъка от пътя пеша. Така щеше да е по-незабележим.

Слезе от колата, включи мобилния си на вибрация и пое нагоре по хълма. Чудеше се какво ли ще открие.

43.

Сърцето ми биеше учестено, едва ли не прединфарктно. Всяка минута ми се струваше като цял един живот. Живот, изпълнен със страх, несигурност и предателство. Жена ми ме бе лъгала през цялото време и колкото по-навътре навлизах в тази история, толкова по-мощна и грозна се оказваше лъжата. Как не го бях забелязал досега? Кати беше добър човек. Любяща майка, отзивчива колежка, всички я харесваха. Много повече, отколкото мен. Но под тази бляскава фасада се бе криела една грозна истина. Вече бях сигурен, че вчера е била в библиотеката. Отпечатъците ѝ бяха по ножа, а присъствието ѝ би обяснило как моите ръкавици са попаднали там. Отново я погледнах, но тя не реагира. Продължаваше безмълвно да се взира в ръцете си.

Погледнах си часовника. 9:20. Много скоро всичко щеше да свърши, по един или друг начин. Щях да съм доволен дори само децата ми да се спасят. Знам, че звучи странно, но в онзи момент щях да приема с облекчение един куршум в главата. Не издържах вече. Исках всичко да свърши веднъж завинаги. Нямах нужда от още тайни и още мрачни разкрития за живота, който харесвах и който се бе преобърнал с главата надолу за по-малко от двайсет и четири часа. Исках само децата ми да са добре.

Ленч се върна. Лицето му не се виждаше под маската, но нещо ми подсказваше, че май не е много доволен. Спря от другата страна на масата и погледна Кати.

— Твърдите, че не знаете какво има в сейфа, така ли? — попита мрачно.

— Точно така — отвърна тя предизвикателно.

— Моят човек е взел нещата от сейфа — продължи Ленч, без да крие раздражението си. — Точно това търсехме, но мислим, че има още. И смятаме, че знаете къде може да е.

— Не знам за какво говориш.

— Лъжете ме, госпожо Мерън.

В тона му имаше някакво ледено задоволство. Сякаш се радваше на нейната непокорност, защото тя му даваше оправдание да я нарани.

Заобиколи бавно масата и тръгна към нея.

Тя, изглежда, усети намерението му и когато заговори, вече не беше толкова наперена и самоуверена.

— Не лъжа, кълна се. Просто пазех ключа, който ми даде Джак Кели.

— Кати, моля те, ако знаеш нещо, кажи му го — намесих се аз.

Изведнъж изпитах нуждата да я защитя, един господ знае защо. Особено след всичко случило се...

Ленч застана на няколко сантиметра от нея.

— Искам да знам има ли копия?

— Копия на какво? Не знам за какво говориш, кълна се.

— Кажи му, за бога. Той така или иначе ще го изтръгне от теб. — Сложих ръка на рамото ѝ и я стиснах здраво. — Моля те.

Ленч ме погледна, махна с ръка към мен и каза на маскирания младеж:

— Изкарай го навън.

Хомър Симпсън се отдели от стената и тръгна към мен. Погледнах Кати умолително, но тя отново избягна погледа ми. Хомър ме хвана грубо за ръката, опря заглушителя в гърба ми и ме поведе към вратата.

— За бога, Кати, децата ни са в ръцете му! Кажи му каквото иска да знае и да приключваме. Какво ти става, по дяволите?

Нещо ме изгаряше отвътре. Гняв. Гняв срещу Ленч, срещу Кати, срещу този тип с тъпата маска на Хомър Симпсън, срещу целия проклет свят. Хомър отново ме побутна напред и аз се дръпнах, без значение, че беше опрял пистолет в гърба ми.

— Не прави глупости, Мерън — излая Ленч. — Както сам каза, сополанковците ти са при мен и ако се наложи, ще ги накълцам на парчета.

После се обърна към Хомър:

— Разкарай го от тук. Ако се ебава с теб, убий го. Вече не ни е нужен, така че ако иска да се самоубие, негова работа.

Гневът продължаваше да кипи в мен и докато Хомър ме извеждаше от стаята, успях да кажа още няколко думи на Ленч:

— Ако нещо се случи с децата ми, ще те преследват до края на света. Знаеш го, нали? В тази страна не обичат детеубийците.

Но Ленч само ми обърна гръб, сякаш за него вече не съществувах, и протегна огромната си облечена в ръкавица ръка към Кати. Тя се дръпна уплашено.

Хомър отвори вратата и ме изтика в коридора.

— Искаш да те смятат за детеубиец ли? — попитах го през рамо, докато ме вкарваше в някаква дневна с прозорци към двете страни на имота.

Също като кухнята, и тази стая беше изключително чиста и подредена, със скъпи кожени мебели и плазмен телевизор на стената, но напълно безлична.

— Не ми пука — отвърна небрежно Хомър и затръшна вратата с крак.

Знаех, че е искрен. Не му пукаше. Нито за децата ми, нито за мен или Кати, нито за болката, която ни причиняваха.

Започна да ми става ясно, че досега съм гледал на света и хората в доста оптимистична светлина. Винаги съм вярвал, че в общи линии, по природа, хората са добри същества. Но с всяка секунда ми ставаше все по-ясно, че има и зли типове, които просто са лишени от каквото и да било положително качество, не признават никакви правила и не им дреме за съдбата на останалите човешки същества. И този жалък боклук беше един от тях.

Гневът ми най-сетне избухна и вече действах само по инстинкт, без следа от предпазливостта и страха, които винаги съпътстват мисловния процес. Когато Хомър ме бутна да седна на един нисък кожен диван, който сигурно струваше колкото месечната ми заплата, аз бързо се извъртях, блъснах настрана ръката му с пистолета и с все сили забих чело в носа му. Чух как хрущялът изпука. От такова близко разстояние ми прозвуча като пистолетен изстрел. От ноздрите му рукна кръв. Той залитна назад и си блъсна главата в стената. Все още обаче държеше пистолета, така че сграбчих китката му и го насочих към тавана, смъкнах му маската и отново го ударих с глава — три бързи удара долу-горе на същото място като първия. Главата му вече беше опряна в стената, така че нямаше къде да бяга и понесе цялата сила на яростта ми. Ударих го и в корема, а после и в слабините. Той изстена, ръката му се отпусна и аз хванах пистолета за заглушителя. Насочих го към него и за пръв път видях лицето му. Беше блед и сипаничав, с невзрачни черти и мътен поглед. Едва ли имаше двайсет и

пет. Ритнах го в лицето колкото сили имах и той се свлече на дебелия килим с още една счупена кост.

През цялото време не разменихме нито дума, но не бях сигурен дали съм бил достатъчно тих. Деляха ни само няколко метра и две стени от мястото, където Ленч държеше жена ми.

Погледнах пистолета в ръката си. Трепереше съвсем леко. Погледнах и Хомър Симпсън. За момента беше извън играта. И се запитах: какво по дяволите ще правя сега?

В този момент проехтя изстрел, счупи се стъкло и отговорът дойде от само себе си.

44.

Болт изкачи хълма, спря и се послуша. Чуваше се само шумът на листата, песента на птиците и от време на време крясъкът на фазан. Но той знаеше, че е на точното място. Това беше върхът на Рейнджърс Хил и телефонът на Кати Мерън беше някъде тук. От самата Кати обаче нямаше и следа. На трийсетина метра през дърветата се виждаше някаква къща и Болт тръгна натам, като безшумно се придвижваше от дърво на дърво.

Стигна края на гората и се озова пред прясно окосения заден двор на дървена вила. Не се виждаше жива душа. Нямаше и други постройки наоколо. Болт си погледна часовника. 9:20. Телефонът продължаваше да излъчва сигнал някъде наоколо. Това, разбира се, не означаваше непременно, че и Кати е тук. Телефонът може да беше захвърлен, но Болт имаше усещането, че дори да е така, това не е случайно. Може би беше оставен като следа. Което означаваше, че трябва да провери къщата.

Излезе от гората и приведен тръгна към най-близкия прозорец. Знаеше, че ще изглежда като пълен идиот, ако собственикът го види как се прокрадва към дома му, но притеснението му изчезна веднага щом стигна на метър от прозореца. Замръзна на място. Видя облечен в черно мъж с маска на главата. Държеше пистолет и явно говореше на някого. Ръката му беше изпъната, пистолетът насочен леко надолу, държането му — спокойно и уверено.

Болт усети прилив на енергия. Предчувствието му се бе оказало вярно. И тъкмо клякаше, за да извади мобилния си телефон, когато мъжът в черно погледна към него. Погледите им се срещнаха и дори през двойното стъкло на прозореца Болт веднага разбра, че това са очи на убиец. Но вече беше разкрит и мигом се хвърли на една страна, защото в същия миг проехтя изстрел и стъклото се пръсна. Куршумът изсвистя покрай главата му. Болт инстинктивно се изгърколи по тревата, скочи и хукна към дърветата. Проехтя втори изстрел. Този път куршумът мина толкова близо до рамото му, че той усети свистенето

му. Болт отскочи встрани, блъсна се в една пейка и се просна по очи на половин метър от дърветата.

В следващата безкрайно дълга секунда Болт знаеше, че ще последва трети изстрел, но когато най-сетне го чу, беше приглушен и някъде във вътрешността на къщата. Претърколи се по гръб, извади мобилния си телефон и набра 999.

45.

Понякога си изправен пред избор, който не би трябвало да се налага да правиш, и тази ситуация беше именно такава. Ако влятах в кухнята с пистолет в ръка, рискувах да умра. Както и да изложа живота на Кати на още по-голяма опасност. От друга страна, ако успеех да убия Ленч, рискувах да осъдя децата си на смърт. А ако не предприемех нищо, рискувах и трите. С две думи, нямах избор. Премислих всичко това за части от секундата и преди да имам време да се задълбоча и да се забавя, излетях от дневната, пробягах коридора и се втурнах към кухнята, без да знам какво ще заваря там.

Размахал пистолета, влятах вътре с див боен вик и тогава чух втория изстрел. Ленч беше с гръб към мен и стреляше през прозореца. Кати не беше мръднала от мястото си, но се беше свила настрани с изопнато от страх лице. Когато ме видя с пистолета, изкрещя:

— Недей! Той ни трябва!

Поколебах се за миг как да постъпя. В този момент Ленч се извърна и с изненадваща бързина протегна дългата си като пипало ръка и сграбчи Кати за рамото. Придърпа я към себе си и насочи пистолета към мен.

Сякаш гледах в забавен кадър как дулото се вдига към гърдите ми. Чувствах се слаб и изтощен, докато Ленч се движеше с ловкостта и пъргавината на котка. Ако стрелях, децата ми можеше да умрат; както и жена ми. Ако не стрелях, със сигурност щях да умра аз. Не знам дали беше рефлекс, или не — ще ми се да мисля, че беше — но натиснах спусъка. Три пъти, един след друг, целех се в главата на Ленч и в рамото му. Откатът беше учудващо мек. Куршумите изсвистяха във въздуха почти безшумно, а цялото помещение сякаш се разтресе от третия изстрел на Ленч.

И на мен не ми се вярваше, но някак си бях успял да стрелям първи и поне един от куршумите ми беше попаднал в целта. Ленч залитна назад и сякаш изгуби равновесие, а куршумът му разби една от чиниите на стената. Той пусна Кати, която не преставаше да пици, но все пак съобрази да клекне. Стрелях отново и този път куршумът

попадна в стъклото и то се напука като паяжина. Ленч падна настрани, но пистолетът му продължаваше да е насочен към мен. Хвърлих се към шкафовете, а той стреля отново.

Вече и двамата действахме по инстинкт. Нямах представа колко куршума са останали в пистолета ми, но знаех, че трябва да продължа да стрелям. Изобщо не се замислих, че се опитвам да убия друго човешко същество. Вече бях над тази фаза, а и всъщност не исках да го убия. Исках само да го омаломощя, така че да няма друг избор, освен да ми каже къде са децата ми.

Свит до шкафовете видях как Ленч се обърна по корем, за да ме вижда. Сребристият пистолет проблесна в ръката му. Нямах време да търся Кати. Смътно си спомням, че долових някакво бавно движение по пода, но не исках да се разсейвам — прицелих се, доколкото можах, и стрелях.

Уцелих го в петата на ботуша. Той изпищя от болка и също натисна спусъка. Над главата ми избухна гръм и се разхвърчаха трески. Ушите ми забучаха, свих се на топка и изстрелях още два куршума. Но Ленч вече се беше претърколил на една страна, изправи се и залитайки тръгна към вратата. Стрелях в краката му и уцелих кухненските шкафове, люка на пералнята и вратата на хладилника. Тоест всичко друго, но не и него. Той стигна края на масата и изведнъж се оказахме на метър и половина един от друг. Наведе се, за да стреля — ръката му дори не трепваше, дулото сочеше право в окото ми и в този момент знаех, че с мен е свършено. За първи път през последните няколко минути изпитах неистов страх.

Кати изпищя, аз също вдигнах пистолета и се прицелих с отчаяна решителност.

— Полиция! Хвърлете оръжията!

Викът дойде някъде иззад кухненската врата. Ленч се поколеба за част от секундата и леко извърна глава натам. Благодарение на това куршумът му не ме уцели, а той залитна и падна на коляно. Изведнъж ме осени мисълта, че аз, невзрачният търговец на софтуер, участвам в престрелка със закоравял и безпощаден престъпник. Това вече ми дойде прекалено и загубих самообладание. Пролазих на колене под масата към Кати. Всеки момент очаквах да усетя между лопатките си пронизващата болка от куршума на Ленч.

— Излезте с вдигнати ръце! Обкръжени сте!

Така и не дочаках куршума. Сграбчих Кати и я закрих с тялото си.

В следващия миг прозорецът на кухнята се пръсна с оглушителен трясък.

46.

Щом чу „Полиция!“, Ленч за пръв път от години усети пристъп на паника. Дори неочакваната съпротива на Том Мерън го бе объркала съвсем за кратко. Повече го притесняваше фактът, че за пръв път през живота си бе допуснал да го ранят. Не беше сериозно, но все пак... Макар и мотивиран и решителен стрелец, Мерън си оставаше аматьор и за Ленч нямаше никакво съмнение как ще завърши престрелката. Щеше да довърши първо него, а после да убие и жена му. Тя вече му беше казала каквото искаше да знае, така че и двамата повече не му бяха нужни. Жената знаеше, че разкрие ли и последната частица информация, с която разполага, ще умре, затова се опъваше досега. Ленч ѝ се възхищаваше за куража. Но смела или не, съдбата ѝ беше решена. Планът беше да убие и двамата, а после и Грелиър, мъжа с маската на Хомър Симпсън, който по всяка вероятност щеше да бъде обвинен в убийството на семейство Мерън. Грелиър беше нов в организацията — дребен престъпник без никакви амбиции, но с необходимата жестокост, така че вършеше работа, но беше напълно заменим. За жалост тази сутрин бе доказал защо не става за нещо по-сериозно. Глупакът се бе оставил да го надвие един нищо и никакъв служител в офис.

Въпреки това всичко беше под контрол, докато Ленч не чу виковете на полицията. Единственият му страх — да го затворят до живот — се изправи пред него с цялата си сила. Ленч знаеше, че рано или късно този ден ще настъпи, и беше готов. Веднага изпълни поредицата действия, които беше тренирал години. Първо пусна пистолета. Вече не му беше нужен. После разкопча каишката с ножа и също я пусна на земята. Редовно почистваше и стерилизираще острието (за последно преди няколко часа), така че по него нямаше никакви следи от кръвта на жертвите му и следователно беше безполезно за полицията. Следваха ръкавиците. По тях имаше следи от барут, но той щеше да отрече, че са негови. Вече нямаше по себе си никакви уличаващи доказателства. Щеше да е неговата дума срещу тази на двамата Мерън. Нямаха нищо срещу него. И до час — два

адвокатите на шефа му щяха да дойдат в полицейския участък, за да питат на какво основание е задържан, а после да принудят полицаите да го освободят.

Така би трябвало да стане, но докато се изправяше, Ленч осъзна, че има някои потенциални проблеми. Грелиър навярно беше все още жив и можеше да проговори. Телефонът, на който му се бе обадил Том Мерън, беше все още в къщата. Косвени улики, но достатъчни, за да повдигнат обвинение срещу него. Дори ако хората на шефа му успеяха да се доберат до съдебните заседатели, както се бе случвало неведнъж, пак можеше да се окаже недостатъчно. Май беше по-добре да остави улнките тук и да се опита да избяга. Така поне щеше да е направил всичко по силите си.

— Излезте с вдигнати ръце! Обкръжени сте!

Стигна до прозореца, грабна един стол и го стовари върху стъклото с такава сила, че той излетя навън. И тогава разбра, че или полицията не е отцепила задната част на къщата, или не са въоръжени, защото никой не реагира на хвърления стол. Без да се обръща, Ленч се качи на плота, огледа пустия заден двор и се промуши през току-що направената дупка.

Скочи на земята и закуцука към полето. Не видя никого и не чу повече викове. Продължи напред, без да обръща внимание на болката.

Усещаше вкуса на свободата.

Щом чу изстрелите, Болт скочи и хукна към къщата, без да сваля телефона от ухото си. Когато операторът вдигна, се представи и нареди веднага да изпратят въоръжена полиция и линейка при къщата на върха на Рейнджърс Хил в Хамбълдън.

— Не знам точния адрес, но чух стрелба и най-вероятно става въпрос за отвличане. Повтарям: произведени са изстрели. Имам нужда от въоръжено подкрепление възможно най-бързо.

Прибра телефона в джоба си и се опита да прецени трезво ситуацията. Невъоръжен и сам определено рискуваше живота си, но не можеше да стои безучастен.

Стигна до вратата. Беше затворена. Отвори пощенската кутия и реши, че единственият му шанс е да блъфира. В подобни ситуации обикновено няма време да премислиш нещата. И по-добре, защото в противен случай никой полицай не би се изправил с голи ръце срещу престъпниците, с които се налага да се бори.

Проехтя още един изстрел, последван от няколко по-тихи, явно от пистолет със заглушител. Чу как куршумите се удрят в дърво или метал.

— Полиция! Хвърлете оръжията! — извика той възможно най-авторитетно с надеждата да постигне максимален ефект.

Стрелбата спря. Болт изчака две секунди, за да се увери, че няма да размислят и да насочат оръжията си към него, и се огледа. Никой.

— Излезте с вдигнати ръце! — извика той. — Обкръжени сте!

Нямаше представа какво ще прави, когато хората от къщата наистина излязат с вдигнати ръце. Дори не знаеше с кого си има работа. Но в едно беше сигурен — че ако тонът му е достатъчно убедителен и престъпниците излязат с вдигнати ръце и без оръжия, най-вероятно ще може да се справи с тях, докато дойде подкреплението.

Отстъпи крачка назад и се приготви да фрасне първия излязъл, в случай че забележи липсата на въоръжени мъже и реши да се прави на герой. Миг по-късно обаче чу трясък от счупване на прозорец. След

още няколко секунди мъжки глас извика, че не е въоръжен, а човекът, когото търсят, ще се измъкне. Може и да беше номер, но гласът му се стори искрен, така че Болт отвори вратата и се втурна вътре.

На пода в кухнята лежаха двама души, частично закрити от масата. Бяха прегърнати в доста неестествена и сигурно много неудобна поза. Гледаха го втренчено и макар лицата им да бяха мръсни и изопнати от страх, той веднага ги разпозна — Том и Кати Мерън. Изглеждаха невредими, а на няколко сантиметра от ръката на Том лежеше пистолет със заглушител. На пода пред себе си Болт видя сребрист „Валтер“, от дулото на който все още се виеше струйка дим. До него бяха захвърлени ръкавици и нож.

— Ще се измъкне! — изкрещя Мерън, откопчи се от прегръдката на жена си и погледна Болт с разширени от ужас и отчаяние очи. — Държи децата ни! Направете нещо!

Болт извърна поглед към прозореца, през който само преди минута мъжът с маската беше стрелял по него. Стъклото беше счупено, а дупката достатъчно голяма, за да мине човек. Изтича до прозореца и видя, че мъжът в черно вече е до оградата, зад която следваше разорано поле, а после гора. Макар и ранен, човекът се движеше доста бързо и докато дойде подкреплението — след може би пет, а по-вероятно десет минути — наистина можеше да се измъкне.

— Къде са останалите? — попита Том Мерън, застанал зад Болт и също загледан през прозореца.

— Блъфирах. Сам съм.

— Трябва да го спрете! — извика Кати и се изправи.

— Ако избяга, децата ни ще умрат. Затова сме тук, отвлякъл е децата ни.

— Тръгвам след него — каза Мерън и се обърна.

Болт го дръпна и каза:

— Останете тук, аз ще отида. Мога да го спра.

Бързо си нахлузи латексови ръкавици, взе двата пистолета и ги пъкна в джобовете на самото си. Не искаше да ги оставя при Мерънови, за да не се изкушат да направят някоя глупост. Изхвърча през вратата, заобиколи къщата и хукна след мъжа в черно.

Беглецът вече се опитваше да прескочи оградата и да прехвърли ранения си крак през нея. Не му беше много лесно. Деляха ги двайсет и пет метра. Болт беше отказал цигарите преди пет години, редовно

ходеше на фитнес, а в училище беше отличен спринтьор. Знаеше, че ще хване жертвата си, но зад себе си чуваше стъпки и нечие тежко дишане. Том Мерън го беше последвал. А може би и Кати. Ако не внимаваше, тия двамата можеха тотално да оплескат ареста.

Мъжът в черно успя да прехвърли крака си и скочи от другата страна на оградата. Видя, че го преследват, но не спря, макар да беше ясно, че няма шанс да се измъкне.

Болт ускори ход, стигна до оградата и се прехвърли с един-единствен атлетичен скок. Сам се изненада от себе си. Хукна след беглеца, който сега беше само няколко метра пред него. Огромен мъж. И Болт беше едър, но този тип беше с поне десет килограма повече, и то май само мускулна маса. Понечи да се обърне, но раненият му крак поддаде и той се свлече на коляно. Болт имаше над десет години стаж в специалните части и беше свикнал да арестува закоравели престъпници. Без да спира, подскочи и ритна с все сила маскираното лице на беглеца. Мъжът падна назад, Болт скочи върху него, обърна го по очи, заби коляно в бъбреците му и изви мускулестата му ръка зад гърба. През цялото време почти не усети съпротива.

После се наведе и изсъска в ухото му:

— Пипнах те, кучи сине!

— Така е — отвърна онзи спокойно, макар да беше ясно, че изпитва остра болка.

— Арестувам те по подозрение в опит за убийство и отвличане — продължи Болт, за да спази стандартната полицейска процедура.

В този момент Том Мерън се прехвърли през оградата и дотича до тях.

— Назад! — извика му Болт.

Няколко метра зад него идваше и Кати Мерън, макар и по-бавно. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се строполи на земята от изтощение.

Мерън не обърна внимание на предупреждението.

— Къде са децата ми? — изкрещя той, клекна до огромния мъж и задърпа маската му. — Къде са децата ми, по дяволите? Казвай или ще те убия!

— Разкарайте го от мен — рече мъжът все така спокойно.

— Дръпнете се, господин Мерън. Оставете на мен да се оправя.

Лицата им бяха на сантиметри едно от друго и Болт виждаше агонията, пропила се във всяка пора на Мерън. Цялото му тяло излъчваше като електричество някакъв първичен животински страх. Дори косата му беше настръхнала. Болт знаеше, че в момента той не разсъждава трезво, но не можеше да го вини.

— Казва се Ленч и е отвлякъл децата ми. Трябва да ги намерим. Моля ви!

Мерън успя да свали маската и кресна в лицето на мъжа:

— Къде са децата ми? Казвай, кучи сине!

Ленч се опита да се освободи, но не успя. Болт остави за миг Мерън да се вихри на воля и да дере бледото сипаничаво лице.

— Не знам за какво говори — каза Ленч и се опита да погледне Болт.

Очите му бяха студени и безизразни. Болт беше виждал подобни очи, в килии и стаи за разпит. Очи на убиец.

— Напада ме, докато съм задържан от вас. Спрете го или ще подам жалба за полицейско насилие.

Болт нямаше намерение да помага на този арогантен мръсник, който явно познаваше законите по-добре и от него, но когато Кати Мерън го ритна в ребрата и заплаши, че ако не проговори, ще го убие, видя, че нещата излизат извън контрол.

Така че взе решение и нареди:

— Том, отведи Кати.

Погледите им се срещнаха и двамата се разбраха без думи. По един или друг начин Болт щеше да изкопчи информацията, от която така отчаяно се нуждаеха.

— Върнете се в къщата. Веднага.

— Не знам нищо за децата им — каза Ленч.

— Помогнете ни, моля ви — промълви Том Мерън.

Болт кимна. Мерън стана и прегърна жена си през раменете, преди тя да успее отново да ритне Ленч.

— Какво правиш, за бога? — извика тя, докато той я отвеждаше. — Само той знае къде са! Не можем да го оставим просто така!

Мерън ѝ прошепна нещо и тя сякаш се примири. После двамата се прехвърлиха през оградата заедно.

Мобилният на Болт иззвъня. Той остави да се включи гласовата поща. Още не чуваше сирени. Бяха минали само три-четири минути,

откакто се бе обадил по телефона, но подкреплението скоро щеше да е тук. Особено след като не вдигаше мобилния си телефон.

— Кажи ми къде са децата, Ленч — каза той спокойно и с две ръце изви ръката му още по-нагоре.

Ленч изръмжа от болка, но беше безсилен да се противопостави.

— Бъркате ме с някого — каза той. — Не знам за какво говорят. А сега ме пуснете. Малтретирате задържан.

— Ако нещо им се случи, ще гледаш небето през решетки до края на живота си. Разбираш ли какво ти казвам? Всеки божи ден, докато умреш.

Болт продължи да извива ръката му. Още малко и щеше да я счупи.

— Сега вече наистина ще ви съдя за нанесени телесни повреди — изсъска Ленч през зъби. — Адвокатите ми ще ви разкъсат. Ще ви схрускат за закуска. Знаете, че нямате нищо срещу мен.

В далечината Болт чу първите сирени. До две-три минути щяха да са тук.

— Къде са децата? — попита той отново. — Кажи ми или ще я счупя.

— Счупи я и ще видиш пенсия през крив макарон. Няма как да оправдаеш счупена ръка на задържан.

Въпреки острата болка Ленч успя да се изсмее. Прекрасно знаеше, че Болт не може да изпълни заплахите си и че всяка секунда мълчание го приближава все повече до адвокатите му.

Инспекторът беше срещал много такива типове. Закоравели престъпници, за които това беше начин на живот. Умни и обиграни мъже, които познаваха слабостите на системата по-добре от всеки друг. Те знаеха, че най-голямата грешка е да признаят нещо. Знаеха, че и най-добрата улика може да бъде разбита в съда от опитни и ловки адвокати. Знаеха, че много дела се провалят заради технически грешки, защото съдиите, с техните тоги и перуки, се придържат стриктно към буквата на закона дори когато това противоречи на здравия разум. Знаеха, че съдебните заседатели могат да бъдат подкупени или сплашени. С други думи, знаеха, че в крайна сметка законът работи в тяхна полза. Тогава защо да признават каквото и да било?

Болт пусна ръката му и се изправи. Ленч се обърна по гръб. Лицето му беше малко и кръгло, с жестоки нездрави черти. Имаше мъртвешки бледа сипаничава кожа, високи скули и студени тесни очи. Докато се гледаха, Ленч разтриваше ръката си, безкръвните му устни се изкривиха в ехидна усмивка.

— Ще си платиш — каза той, вече по-уверено. — Кой знае, като свърши всичко това, може да дойда да се позабавлявам с твоите деца.

— Нямам деца.

— Жалко. Но един ден ще имаш, нали?

Ленч седна, без да спира да разтрива ръката си, и погледна ранения си крак.

— Повикай линейка. Трябва да ми превържат крака.

Болт се беше научил да не се поддава на провокациите на боклуците, които арестуваше. Характерна черта на всеки добър полицаи. Да реагираш, особено когато навсякъде има камери, криеше огромен риск. Най-често обидите и провокациите бяха просто израз на безсилие и Болт ги пропускаше покрай ушите си, защото знаеше, че задържаният боклук е бита карта. Но при този тип беше различно. Мръсникът знаеше, че шансовете са на негова страна. Знаеше също, че ако само спомене децата или местонахождението им, това ще го уличи жестоко. Болт се замисли какво ли може да стане с децата на семейство Мерън. Държаха ги безмилостни хора. И най-вероятно щеше да е по-лесно да се отърват от тях, отколкото да ги пуснат. Щяха да ги убият, а после да скрият телата им.

В съзнанието му изплува образът на Микаела и той се запита какво ли би го посъветвала тя.

— Дано някоя от тези сирени да е на линейка. Някой трябва да се погрижи за крака ми.

Болт се обърна. Кати и Том вече не се виждаха. Сигурно се бяха върнали в къщата и чакаха той да изкопчи информацията от Ленч, както бе обещал. Разчитаха на него. Сирените се чуваха все по-ясно, вероятно колите вече бяха в селото. Времето изтичаше.

Мобилният му отново звънна.

Децата можеше да умрат. А може би вече бяха мъртви. Или пък ги бяха пуснали? Нямаше как да знае, а този нахакан кучи син беше единственият, който можеше да му даде нужната информация.

Болт извади пистолета със заглушителя и освободи предпазителя. Насочи го към слабините на Ленч.

По лицето на престъпника пробяга сянка на съмнение, но изчезна толкова бързо, че Болт не беше сигурен дали не му се е привидяло.

— Кажи ми къде са децата или ще стрелям.

Ръката му не трепваше, лицето му беше безизразно, но вътрешно се раздираше от противоречиви чувства. Знаеше, че това, което се кани да направи, ще застраши цялата му кариера, а може би дори и свободата му. Заплашваше да застреля задържан. Никога не беше вършил подобно нещо. Веднъж уби човек, но беше при засада, противникът му беше въоръжен и оказваше съпротива при арест. С други думи, имаше пълно основание да го застреля. Но сега... ситуацията беше съвсем различна. Въпреки това продължаваше да държи пистолета стабилно.

Ленч въздъхна. Като учител при вида на изключително дразнещ ученик.

— Ще прибавя към жалбата и заплаха за убийство, освен малтретирането. Много си загазил, мой човек.

Болт натисна спусъка и го простреля в корема. Ленч залитна назад от силата на удара, но не падна. Пое удивено дъх, оцъкли очи и притисна раната с ръка. После изстена и се свлече на една страна.

Болт се наведе и го сграбчи за яката. Лицата им бяха на сантиметри едно от друго.

— Кажи ми къде са или следващият куршум ще е в топките ти.

— Върви по дяволите! — изсъска Ленч. От ъгълчето на устата му потече струйка кръв.

Болт насочи заглушителя към чатала му.

— Давам ти последен шанс да не говориш като момиченце до края на живота си. Вече съм прецакан, така че нищо няма да ме спре да прецакам и теб.

Погледите им се срещнаха. Личеше, че Болт не блъфира.

— Лаймстън Стрийт 24 в Хендън. Приземният апартамент. Там са.

От устата му потече още кръв и се стече по брадичката. Той започна да се дави и изломоти нещо за линейка.

Болт се изправи. Полицейските коли вече се изкачваха по хълма, бяха съвсем близо. Ако се съдеше по сирените, бяха поне четири. Цялата гора ехтеше от воя им.

— Полиция! — извика той изведнъж. — Хвърли оръжието! Веднага! Веднага!

Ленч се изтърколи по гръб и го погледна с безизразно лице. Знаеше какво следва. Знаеше, че е дошъл краят. Дори щеше да е облекчение.

— Полиция! — извика Болт още веднъж и го простреля в лявото око.

Тревата зад главата на Ленч се опръска с кръв, тялото му се разтресе.

В същия миг инспекторът хвърли сребристия „Валтер“ до здравата ръка на агонизиращия мъж и бръкна в джоба си за мобилния. Набра Мо Кан, като мислено се молеше партньорът му да вдигне бързо.

Вдигна на третото позвъняване. Отново се чуваше детска глъчка.

— Какво става, шефе? Нещо ново?

Болт заговори бързо:

— Обади се анонимно в полицията и кажи, че току-що си видял как две деца са били вкарани насила в приземния апартамент на Лаймстън Стрийт 24 в Хендън. Подчертай, че си напълно сигурен, че не са там по своя воля. Запомни ли?

— Да, всичко. Искате ли да отида на място?

— Да, иди виж какво става, но не се намесвай, освен ако нямаш друг избор. — Пред къщата вече спираха коли. — И още нещо — добави бързо Болт. — Не сме провеждали този разговор. Ясно ли е?

— Разбира се, шефе, както кажете.

И затвори, без да каже нито дума повече.

Болт въздъхна облекчено. Мо щеше да изпълни инструкциите му, не се съмняваше в това. Но след този кратък разговор отношенията им никога вече нямаше да са същите.

Пусна телефона в джоба си и тръгна неуверено към къщата. Сам не можеше да повярва какво бе извършил. Идеше му да повърне, но се стегна, защото знаеше, че само ако запази самообладание, има шанс да излезе невредим от тази ситуация.

Прехвърли се през оградата и тръгна бавно към двамата облечени в черно въоръжени полицаи, които внимателно се приближаваха към него с вдигнати оръжия.

48.

С Кати стояхме пред къщата. Две полицейски коли с пуснати сирени спряха на алеята, а след тях и една линейка. Бях прегърнал Кати и тъкмо я уверявах, че цивилният полицаи, който ни спаси, ще разбере къде са Макс и Клои, и мислено се молах да съм прав. От първата кола излязоха трима въоръжени полицаи.

— Обадиха ни се за извънредна ситуация — извика единият. — Сложете ръце на тила и елате насам.

— Не сме ние престъпниците — извика Кати. Лицето ѝ беше мръсно и замазано със сълзи. — В дъното на двора са.

— Правете каквото ви казвам, госпожо — настоя полицаят, без да приближава.

Оръжието му не беше насочено точно към нас, но не беше и много встрани. От втората кола слязоха още двама полицаи, но невъоръжени. Медиците от линейката останаха вътре. Недалеч се чуваха още сирени.

Подчинихме се на заповедта и вдигнахме ръце. Накъде отива този свят? За четвърти път някой насочваше оръжие към мен за по-малко от двайсет и четири часа.

— А сега на колене.

Кати изруга. С нейния свободолюбив дух хич не ѝ се нравеше да се подчинява на полицаята, но тези момчета не изглеждаха предразположени към спор, а и аз отдавна бях изгубил всякакво желание за съпротива. Паднах на колене, миг по-късно и тя направи същото.

— Има ли пострадали? — попита полицаят.

— Ние сме добре — отвърнах, — но детективът, който ни спаси, хукна след похитителя ни.

— Отвлече децата ни — добави Кати. — Онзи, който ни държеше тук, отвлече децата ни. Моля ви, не го убивайте.

— Въоръжен ли е?

— Да — отвърнахме двамата в един глас. — В къщата има още един мъж — добавих, — но е ранен и не е въоръжен.

— Прострелян ли е?

— Не.

— Докладваха ни за престрелка. Кой още е участвал?

Разказах му накратко какво се случи и той ме погледна доста озадачено, сякаш не можеше да си представи някой като мен с пистолет. Не го виня.

— Добре, ще отцепим района — каза накрая.

После даде някакви бързи нареждания на двамата си въоръжени колеги и те изчезнаха зад къщата.

Един полицейски рейндж роувър спря до къщата и от него слязоха още трима полицаи. Отидоха до нашия полицай, размениха с него няколко думи и двама дойдоха при мен. Казаха ми да се изправя и бързо ме претърсиха за оръжие.

— Чист е — извика единият и ми каза, че съм свободен да си вървя, но къде се предполагаше да отида така и не разбрах.

Една невъоръжена полицайка претърси Кати. Освободиха и нея, а после ни отведоха в линейката, където двамата медици ни попитаха дали сме добре.

— Нищо ни няма, искаме само да си върнем децата — отвърнах.

— Сигурен съм, че са добре — каза по-възрастният от двамата.

— Как може да сте сигурен? — озъби му се Кати.

Колегата му я увери, че полицията прави всичко по силите си. Беше младо набито момче на около двайсетина години, с южноафрикански акцент. Имаше мек и успокояващ глас и докато говореше, накара Кати да седне и се наведе да я прегледа. Надявах се да е прав. Когато самотният детектив ми каза да отведа Кати обратно в къщата, в изражението му и особено в небесносините му очи имаше нещо, което не съм виждал много често. Вътрешна сила. Даде ми да разбере, че ще се справи със ситуацията. Че някак си ще накара безсърдечния убиец да говори. Бях му се доверил и бях убеден, че не съм сбъркал.

Но дали беше успял?

По-възрастният медик ме хвана за рамото и ми предложи вода. Благодарих, взех бутилката и почти я преполових, без да откъсвам очи от къщата.

И тогава откъм задния двор се появи детективът, една глава над двамата въоръжени полицаи, които го съпровождаха от двете страни.

Единият държеше пистолета със заглушителя. Детективът погледна към мен и очите ни се срещнаха. Изглеждаше мрачен.

— Каза ли ви къде са децата ми? — попитах и скочих от линейката.

Онзи с пистолета вдигна ръка, за да ме отстрани от пътя си, но аз я отблъснах и заставах пред детектива.

Той също спря. Бяхме на метър един от друг.

— Беше въоръжен. Наложил се да го застрелям.

— Мъртъв ли е? — попитах. Не вярвах на ушите си.

— Мисля, че да. Съжалявам.

Спуснах се към него, преди някой от полицаите да успее да реагира, сграбчих го за яката и наврях лице в неговото.

— Мръсник! — изкрещях, но така, че ухото ми да е до устата му, за да може да ми каже истината.

Той прошепна само две думи, които обаче ме пратиха на седмото небе: „Реших проблема“. А после каза нещо в смисъл, че е пратил свой човек на място.

Единият от полицаите ме откопчи от детектива и ме блъсна настрана. Кати се втурна към мен.

— Какво каза? Какво е станало?

Избутах я възможно най-далеч от възможни свидетели.

— Прави се на разстроена — прошепнах ѝ и тя май веднага схвана. — Каза, че е решил проблема. Ленч му е казал къде са децата. Пратил е човек там.

Придърпах я към себе си и ѝ казах, че Ленч е мъртъв.

— Ах! — възкликна тя и като истинска театрална актриса избухна в сълзи и се свлече на земята.

Южноафриканецът и полицайката се спуснаха да я утешават.

Обърнах се и видях, че вкарват нашия детектив в една от колите, а някакъв строг мъж с шлифер пуска пистолета със заглушителя в найлоново пликче. Бутилката вода все още беше в ръката ми и отново отпих огромна глътка. Мислено се молах нашият човек да не е загазил. Но ако си падах по хазарта, не бих заложил пари на това.

49.

Мо Кан сви по Лаймстън Стрийт точно преди десет, малко над двайсет и пет минути след обаждането на Болт. Беше тиха улица с малко позанемарени къщи, строени след войната, и той веднага видя няколкото полицейски коли и линейката, които бяха заприщили улицата почти по средата. Блокадата беше пълна и очевидно не можеше да се мине, но той продължи напред.

Някакъв млад униформен полицаи се отдели от групата зад линейката, застана на пътя и вдигна ръка. По лицето му се четеше раздражение. Мо спря на метър пред него и свали стъклото на прозореца. Полицаят приближи и Мо му се усмихна лъчезарно.

— Извинете, полицаи, живея тук. Някакъв проблем ли има?

Лицето на полицаия се разведри. Мо за пореден път се удиви как една елементарна учтивост може да спечели хората на твоя страна.

— Съжалявам, господине, не може да минете. Провеждаме акция.

Мо се направи на изненадан.

— Нищо сериозно, надявам се? Кварталът е много спокоен, а аз имам деца. Не бих искал нещо да застрашава сигурността им.

— Няма за какво да се тревожите, господине. Уверявам ви.

— За наркотици ли става въпрос? Кажете ми, че не е наркотици.

Полицаят се наведе по-близо, изгледа го съзаклятнически и каза доверително, като мъж на мъж:

— Да ви призная, май става въпрос за деца, оставени без надзор. В онази къща. Малки деца.

— Господи, колко ужасно! — рече Мо. — Кой би си оставил децата така?

— Получихме анонимен сигнал, че са ги вкарали насила в къщата. Затова сме тук въоръжени.

— Но децата са добре, нали?

— Да, добре са. Леко са в шок, както може да се очаква, но нямат физически наранявания. Сега са в линейката, но в къщата бяха сами.

Според мен се е обадил някой загрижен съсед и е казал, че са отвлечени, за да е сигурен, че ще дойдем.

Сви рамене, за да покаже, че подобно обяснение напълно го задоволява.

— Важното е, че са добре — каза Мо. — Благодаря, че ме осведомихте.

Сбогува се с полицаия и даде назад. Беше изпълнил нареждането на шефа си, но сега се запита как за бога инспекторът беше научил къде са отвлечените деца. Най-вероятно това бяха децата на семейство Мерън, но в това разследване имаше толкова изненади и обрати, че не би се учудил, ако се окажеше, че са незаконните деца на Парнъм-Джоунс от извънбрачната му връзка с жената на министър-председателя.

Мо познаваше Майк Болт вече повече от две години. Вярваше му напълно и беше изцяло лоялен към него. Но сега беше притеснен. Шефът му изрично бе настоял да се обади на полицията анонимно, вместо да мине по каналния ред. Можеше да има само една причина за това: Болт не искаше никой да знае, че именно той е открил тази информация. Което означаваше, че я е получил по незаконен начин.

Мо не беше толкова наивен, за да смята, че винаги всичко се върши по правилата. Понякога се налагаше да пресечеш някоя и друга граница. И на него му се беше случвало. Както и на шефа му, особено докато бе работил в специалните части — там човек се среща с наистина жестоки типове. Но този път беше различно. Имаше нещо в гласа на Болт, някакво отчаяние, което му подсказа, че този път границата е била прекрачена драстично. Не искаше да съди, докато не разбере повече, но имаше лошо предчувствие.

На път за вкъщи се обади на Болт, за да го информира какво е свършил, но телефонът му беше изключен. Не остави съобщение.

Преди време някой му беше казал, че човек трябва да е верен първо на семейството си, после на приятелите. Лоялността към властите, държавата, закона и така нататък беше много по-надолу в списъка. Но не това притесняваше Мо Кан. Майк Болт му беше приятел, но ако трябваше да излъже, за да го защити, нямаше ли по този начин да изложи на риск кариерата си, а следователно и благополучието на семейството си?

Надяваше се да не му се налага да прави този избор.

50.

Следващият час премина като насън. Някакъв беловлас доктор ни прегледа набързо и каза, че и двамата сме добре. После отиде да погледне Ленч.

След това строгият полицаи с шлифера арестува Кати по подозрение в убийството на Ванеса Блейк. Тя се опита да възрази, но не посмя да ме погледне и не оказа съпротива, когато я отведоха. Вкараха ни в отделни полицейски коли. Казаха ми, че и двамата ще бъдем отведени в участъка в Рединг за разпит. Местната полиция искала да ме разпита за случилото се в къщата. От Саутхамптън искали да знаят какво е станало във вилата миналата нощ. Както разбрах, под развалините намерили труп на мъж и естествено искаха да знаят как се е озовал там. Попитах за Даниълс, но никой от придружаващите ме полицаи не знаеше нищо за него. Кое то навярно означаваше, че е избягал. Дано. При него определено имаше нещо гнило, но пък ми бе спасил живота, може би дори два пъти, а такива неща не се забравят.

Седях на задната седалка и се мъчех да проумея факта, че бях обезвредил закоравял престъпник, а после водих престрелка с доказан убиец. Малко преди да стигнем участъка радиостанцията в колата изпраця и един глас попита дали съм там. Шофьорът потвърди, че съм в колата, и гласът ни съобщи, че Макс и Клои са намерени живи и здрави в някакъв апартамент в Хендън и са откарани в местната болница за рутинен преглед. Щом чух това, не ме е срам да призная, се разплаках. Толкова голямо беше облекчението ми.

— Няма нищо — успокой ме полицаят до мен и сложи ръка на рамото ми. — Освободете напрежението, наплачете се на воля.

Това и направих.

51.

Пристигнахме в участъка, дадох ми чаша силно кафе и ми казаха, че тялото на страховитата ми тъща, Айрини Тайлър, е било открито в спалнята ѝ в дома ѝ. Както вече споменах, с нея не се спогаждахме много, но въпреки това новината ме потресе. Дори по-силно, отколкото очаквах. Поредната трагедия за последните двайсет и четири часа. Не ми казаха как е умряла, но споделиха, че обстоятелствата около смъртта ѝ са доста подозрителни.

Като си изпих кафето, ме отведоха в една стая за разпити, където двама детективи, мъж и жена, искаха да узнаят всичко, което ми се беше случило, откакто ме пуснаха от ареста предната нощ. Казаха ми, че щом свършим, веднага ще ме върнат в Лондон при децата.

— А съпругата ми? — попитах, но те не ме удостоиха с отговор и аз не разпитвах повече.

После им разказах цялата история. От време навреме ме прекъсваха, за да изяснят някоя подробност или да им поясня мисълта си, но в общи линии ме оставиха да говоря. Не изразяваха видимо недоверие към версията ми, дори когато им казах как съм прострелял Ленч при самозащита и съм го ранил в крака. Мислех, че ще ме разпитват повече за детектива и особено защо е убил Ленч, но те не задълбаха тази тема, затова им казах, че е тръгнал да гони Ленч, който се е опитвал да избяга и е бил въоръжен, а ние с Кати сме останали в къщата и не сме видели какво се е случило. Надявах се да съм му помогнал.

Що се отнася до ролята на Кати в цялата история, казах истината, защото смятах, че така е най-добре за всички. Казах им, че е имала връзка с Джек Кели и че той ѝ е дал ключ за някакъв сейф, в който, изглежда, се е съхранявало нещо на негов клиент. Че някакви типове са искали да вземат въпросното нещо и затова са измъчвали, а накрая и убили Джек, докато се опитвали да изкопчат от него къде се намира сейфът. Че очевидно не са успели и затова са тръгнали да преследват Кати и мен.

— И нямате никаква представа какво има в този сейф? — попита жената, инспектор към четиридесетте, със строга прическа, която въобще не ѝ отиваше.

— Не знам какво е, но от него могат да се правят копия — отвърнах, като си спомних, че Ленч спомена възможността за копия, докато разпитваше Кати.

— А дали съпругата ви знае? — продължи инспекторката.

— Не — отвърнах, но всъщност не бях сигурен.

— А клиентът? Имате ли представа кой може да е?

Поклатих глава.

— Единствените имена, които знам, са Даниълс, ченгето под прикритие; Мантани, един от похитителите ми; и Ленч. Убитият при къщата.

— Откъде знаете, че е убит? — попита мъжът.

Доста по-млад тип, с високо чело и вид на човек, сигурен, че го чака бърза и бляскава кариера. Напомняше ми на шефа ми Уесли — нахакан амбициозен тип, който, ако беше в армията, неминуемо щеше да свърши с куршум в главата от някой свой подчинен.

— Детективът, който ни спаси, ми каза, докато бяхме при къщата.

Двамата се спогледаха, после отново насочиха вниманието си към мен. Погледнах си часовника. Единайсет и десет. Бях тук от четиридесет и пет минути и изведнъж усетих колко съм изтощен.

— Казах ви всичко, което знам — промълвих уморено. — Искам да видя децата си.

— Добре — съгласи се жената. — Разпитът се прекъсва в единайсет часа и единайсет минути.

— Само още нещо — казах. — Преди да изключите записа, искам да заявя, че съпругата ми няма нищо общо със смъртта на Ванеса Блейк. Убил я е мъжът, който ме нападна в библиотеката и у когото беше ножът.

— Ще предадем думите ви на разследващите полицаи — каза тя с разбиране. — Благодарим за съдействието.

Кимнах и поех протегнатата ѝ ръка. Мъжът не си направи труда да се ръкува с мен. Личеше, че има резерви относно разказа ми. „Все ми е едно, нахакано момченце, ако щеш вярвай — казах си. — Когато преживееш онова, на което бях подложен аз през изминалите двайсет и

четири часа, ще разбереш, че не може да ме изплаши едно току-що завършило костюмарче с вирнат нос“.

Излязох във фоайето, седнах на един стол и зачаках да ме откарат в Лондон, както ми бе обещала инспекторката. Беше тихо, вероятно защото в неделя сутринта престъпниците все още не се бяха развихрили. Освен мен във фоайето имаше само един тийнейджър с вид на гамен — сигурно чакаше да се яви пред отговарящия за него полицай. Спомних си, че отново бях пропусил, и изпитах неистова нужда от една цигара, но нямах. А и да имах, нямаше как да запаля, защото тук не се пушеше, което ми се стори доста несправедливо. Като ще затваряш потенциален престъпник, най-малкото, което можеш да направиш за него, е да му позволиш една цигара, за да понесе по-лесно съдбата си.

— Как сте, господин Мерън? — каза един глас наблизно и прекъсна мислите ми.

Вдигнах поглед и видях детектив Рори Каплън, единия от полицаите, които ме разпитваха преди седемнайсет часа във връзка с убийството на Ванеса Блейк. Сякаш беше в някакъв друг живот. Червеникавосивата му коса беше дори по-чорлава от обикновено. Носеше дънки и възкъсо черно кожено яке.

— Дойдох да ви откарам в болницата да видите децата си — каза той с онази съчувствена усмивка, с която ми говореха всички тази сутрин.

Но на неговото лице изглеждаше почти искрена.

— Учудвам се, че са пратили човек с вашия ранг — отвърнах през прозявка.

— Колегите ми в момента разпитват жена ви, а аз и без това трябва да се върна в управлението, на път ми е — отвърна той и раздрънка ключовете в ръката си. — Хайде, да не се бавим, че имам доста работа днес.

— Открихте ли мъжа, който ме нападна в библиотеката? — попитах, докато минавахме през портала.

— Още не. Няма свидетели, а почти приключихме с показанията — отвърна той, без да се опитва да скрие скептицизма в гласа си.

— Не съм си го измислил, господин Каплън. Нападна ме мъж. Държеше кухненския нож, който ми показахте по време на разпита вчера.

— Да, знам, оня с отпечатъците на жена ви. Но фактът си остава: все още не сме открили този мъж.

Тръгнахме към колата на Каплън. Тойота, зелен металик, с доста кал отстрани. Той я отключи и се качихме. Миришеше на ароматизатор и цигари.

— А открихте ли някакви други улики, които да ви насочат към убиеца? — попитах.

— Да, открихме — отвърна той, запали двигателя и потегли.

Настъпи тишина.

— Ще ми кажете ли нещо повече? — подканих го.

— Ванеса Блейк е имала връзка. В дома ѝ открихме кореспонденция, която ясно показва, че тя и семейният ѝ партньор са възнамерявали скоро да заживеят заедно.

— А него разпитахте ли го?

— В момента я разпитваме — отвърна той и този път на лицето му беше изписано неподправено съчувствие. — Не ми е приятно да ви го кажа, господин Мерън, но въпросният любовен партньор е съпругата ви.

52.

Майк Болт беше разпитвал десетки, може би стотици престъпници и познаваше из основи всички методи за разпит. Както сигурно ги бе познавал и човекът, когото беше убил преди час. Най-важното беше да си убеден във версията си. И ако си я повториш наум достатъчно пъти, накрая ще си повярваш, дори да е лъжа. А думите на Болт определено бяха лъжа.

Когато го доведоха за разпит в участъка в Рединг, местните полицаи му задаваха едни и същи въпроси по няколко различни начина, като се опитваха да изглеждат добронамерени, но и да открият слабости във версията му. Но той беше железен. Не се отклони и на йота от първоначалните си думи. Човекът, когото бе застрелял, бил въоръжен и с маска. Скочил през прозореца на кухнята и побягнал през двора към полето. Като знаел, че заподозреният е въоръжен и няма да се поколебае да използва оръжието си, той, Болт, взел пистолета със заглушителя, който Том Мерън вероятно бил използвал в престрелката със заподозрения, и го подгонил. Заподозреният бил ранен Болт бързо успял да го настигне. В полето Болт два пъти му извикал да хвърли оръжието. Но вместо това заподозреният се обърнал и се приготвил да стреля. В движение Болт стрелял веднъж и куршумът го уцелил в корема. Но заподозреният не паднал и продължил да се прицелва в Болт, затова той спрял, прицелил се и отново стрелял, като този път го улучил в главата. Заподозреният паднал, Болт чул сирените и тръгнал към къщата, за да потърси първа помощ.

Така представена, историята звучеше доста правдоподобно и тъй като Болт не направи никакви грешки при многократното й преразказване, разпитващите го полицаи нямаше за какво да се хванат. Въпреки това ситуацията беше доста необичайна, а в британската полиция не обичаха подобни неща. Казаха му, че случаят автоматично е бил предаден на комисията по полицейска етика и че трябва да е на разположение, когато го повикат за разговор. Той кимна в знак на разбиране. Казаха му също да остане в стаята за разпит, защото шефът му Стив Евънс току-що бил пристигнал в участъка и всеки момент щял

да дойде да говори с него. Болт прие предложената му чаша кафе, третата за днес, и зачака.

Не се притесняваше от това, че трябва да лъже, но го мъчеше фактът, че се бе наложило да убие човек, при това хладнокръвно. Сам не вярваше, че наистина го е направил, защото отнемането на нечий живот, независимо колко е заслужено, е страшен удар за всеки, който има поне частица съвест. Убиваш човек, отнемаш му мечтите, чувствата, спомените... Потресаваща мисъл, а за Болт дори още повече, защото постъпката му беше в пълен разрез с призванието му на пазител на закона. Но стореното — сторено и той се надяваше, че благодарение на неговите действия са спасени две невинни деца.

Не му казаха дали децата на семейство Мерън са били намерени живи и здрави, а и той не попита, защото във версията, която представяше, не беше говорил с престъпника. Имаше усещането обаче, че децата са добре. Никой престъпник не би убил две невръстни деца, освен ако не се налага. Просто последиците са доста неприятни. За пореден път си каза, че е постъпил правилно. Не спираше да си го повтаря. Беше забил поглед в кафето и си го повтаряше като мантра. „Постъпи правилно. Той го заслужаваше. Постъпи правилно.“

На вратата се почука и главен детектив Евънс влезе в стаята. Беше нисък стегнат мъж към петдесетте, с добре оформен военен мустак. Дори днес, в почивния си ден, беше с безупречно изгладен костюм, риза и вратовръзка. Болт се беше срещал с него няколко пъти и вярваше, че за разлика от повечето висши офицери в полицията, този човек се грижи за хората си и е готов да се застъпи за тях. Което, при създадите се обстоятелства, нямаше да е излишно.

— Здравей, Майк — каза Евънс. Гледаше Болт право в очите. — Държиш ли се?

— Засега. Не е много забавно да си от другата страна на масата.

Евънс седна срещу него. Болт отпи от кафето. Беше блудкаво и изстинало, но той отпи пак.

— Винаги е трудно, когато се налага да решиш дали да натиснеш спусъка — каза главният детектив. — Малцина от нас са изпадали в такова положение. А още по-малко два пъти.

Болт не отговори. Нямаше какво да каже. Знаеше, че на младини Евънс е служил на Фолкландските острови и е ветеран от битката при Гус Грийн^[1], където безспорно му се е налагало да вземе решението да

натисне спусъка. Така че поне не му пробутваше онази изтъркана фраза „Разбирам болката ти“, която началниците често използваша.

— За втори път в кариерата си убиваш човек — продължи Евънс — и понеже си използвал неслужебно оръжие, случаят ще бъде разгледан по-обстойно от обикновено. Комисията по полицейска етика ще те разнищи от край до край. Трябва да си подготвен.

— Готов съм, сър — отвърна Болт. — Не съм извършил нищо нередно.

— Не съм казал, че си извършил нещо нередно, Майк. Дори напротив, сигурен съм, че си постъпил правилно. Вече седемнайсет години си безупречен офицер и си безценен член на екипа ни. Но не всички мислят като нас и за момента нямам друг избор, освен да те отстраня от длъжност. На пълна заплата.

Болт гневно поклати глава.

— Не го правете, сър. Знаете колко дълго траят подобни разследвания. Онези ленивци не бързат за никъде. Може да продължи месеци. Дори години.

— Когато нещата се поуталожат, ще подадем молба да те върнат на работа, но трябва да видят, че сме действали решително.

— Онзи тип беше въоръжен. Насочи пистолет към мен. Какво трябваше да направя? Да го оставя да ме използва за мишена, за да ме възхваляват после какъв съм герой, че съм се въздържал? Само дето ще съм мъртъв.

— Чуй ме, Майк — каза Евънс, наведе се напред и повиши глас. — Разбирам те напълно. На твоя страна съм. Не се и съмнявам, че мръсникът си го е заслужавал. Ето, казах го. Но това е личното ми мнение, не официалната политика, а за жалост постът, който заемам, ме задължава да следвам официалната политика. Съжалявам, но така стоят нещата.

Отново се облегна и въздъхна:

— Ще направя всичко възможно да те върнат на работа до няколко седмици, така че имай търпение. Става ли? А през това време си почини. И когато говориш с тях, изисквай да присъства официален представител на федерацията. Съдействай им, но не ги улеснявай много.

Болт се изненада от тези думи. Не защото бяха кой знае колко революционни, а защото шефът му не се страхуваше да изрази личното

си мнение, а това не се срещаше често сред висшите офицери. Повечето мислеха едно, а гласно изразяваха друго. Беше доволен също, че Евънс открито заставаше на негова страна.

— Добре — рече той. — Ще си почина, но нека да не е за дълго. Много работа ни чака.

— Мисля, че трябва да знаеш още нещо — каза Евънс. — Случаят се оказа доста заплетен и го прехвърлят изцяло на НСБОП. Вече водим разследването на убийствата на Ванеса Блейк и Джак Кели, както и на всичко свързано с тях, включително самоубийството на главния съдия.

— И аз няма да участвам?

— Веднага щом се върнеш на работа, се включваш с пълна пара.

— Знам много за тези случаи, може би повече от останалите. Ще съм ви нужен.

— Знам, но както вече ти обясних, нищо не мога да направя.

Болт знаеше, че няма смисъл да спори.

— Щом така искате — каза той и пак взе кафето.

Мобилният на Евънс звънна.

— Извинявай — рече той малко неловко.

Говори не повече от минута. Лицето му ставаше все по-угрижено, а бръчките — по-дълбоки.

— Сигурен ли си? — попита накрая.

После въздъхна, изруга и затвори телефона.

— Какво става? — попита Болт с интерес.

Евънс се изправи. Изглеждаше обезпокоен и сякаш малко неуверен.

— Имаме проблем — каза навъсено. — Може би сериозен.

[1] Става въпрос за сблъсъка между британските и аржентинските въоръжени сили от 28–29 май 1982. — Б.пр. ↑

53.

Последното разкритие на детектив Каплън за Кати, поредното от много, преля чашата. „Какво още?“ — питах се. Може би, че е финансирала Ал Кайда последните десет години? Или че укрива нацисти? Просто не знаех какво да кажа.

— Съжалявам — рече детектив Каплън, докато минавахме през пустия център на Рединг на път за магистралата. — Може би рано или късно сам щяхте да разберете, но щеше да е по-лесно, ако първо се бяхте посъзвели от случилото се днес.

Зяпах през прозореца сивата сграда на някаква бисквитена фабрика. Гледката пасваше на настроението ми.

— Казахте, че сте открили някаква кореспонденция в дома на Ванеса.

— Точно така.

— Каква по-точно?

— Освен всичко друго съвместна ипотека, подписана и от двете. Проверихме подписите. Автентични са. Имаше и други неща. Общи снимки. Някои от които... — прокашля се — доста интимни.

— Добре, добре, разбрах.

Но не беше вярно. Нищо не разбирах. Нали Кати е била влюбена в Джак? Сама ми го бе признала. Били толкова близки, че той ѝ беше поверил въпросния съдбоносен ключ. Дори плака за смъртта му. Дали? Може би сълзите ѝ бяха за Ванеса? Може би дори не бе имала връзка с Джак? Твърдеше, че са били любовници, но спокойно можеше и да ме е излъгала. В крайна сметка не знаех на какво да вярвам.

Единственото, което знаех със сигурност, бе, че искам да видя децата си, да ги разцелувам и да легна да спя поне дванайсет часа. След което може би, повтарям, може би, щях да се почувствам по-добре.

Представих си Кати и Ванеса в леглото. Неприятна картинка. Никога не съм харесвал Ванеса. Тя не ме понасяше и не би докоснала мъж дори животът ѝ да зависеше от това, а аз не си падам по лесбийки. Но ако трябва да съм обективен, тя беше привлекателна жена и колкото

и да се мъчех, не можех да разкарам от съзнанието си образа на двете с Кати голи в леглото.

Поклатих глава при тези мръсни мисли и погледнах Каплън. Подозирах, че той и колегите му добре са се посмели, като са разкрили извънкласните занимания на жена ми, и ми стана неловко. Щяхме да пътуваме заедно чак до Лондон.

— Имате ли цигара? — попитах.

— Не знаех, че пушите — отвърна той, бръкна в джоба на якето си и извади смачкан пакет „Ротманс“ и запалка.

Подаде ми ги и ме помоли да запаля една и за него. Когато му дадох запалената цигара, той дръпна силно и бузите му хлътнаха. В същия момент ръкавът на якето му се вдигна нагоре и забелязах, че китката му е бинтована. Превръзката беше жълтеникава и на места просмукана от кръв.

Когато ме разпитваше вчера, ръката му не беше превързана.

Каплън извади цигарата от устата си и леко потръпна, като ужилен, после възможно най-небрежно отпусна ръката си върху бедрото. Ръкавът отново се смъкна надолу. Останах няколко секунди загледан в ръката му, преди да успея да отместя поглед. Нещо в гърдите ми се сви на топка.

Спряхме на червен светофар. Пред нас имаше две коли. Каплън отново дръпна от цигарата и сложи ръка на волана. Ръкавът отново се вдигна.

Превръзката беше потъмняла от едната страна.

Кап.

Идеално кръгла капка кръв се отрони от нея и падна върху дънките му. Той я погледна. Аз също. После очите ни се срещнаха. Вече не се съмнявах, че той е човекът, когото Кати бе порязала снощи в ателието с кухненския нож.

Сега всичко се нареждаше. Изведнъж разбрах кой е убил Ванеса, кой ме нападна в библиотеката и по всяка вероятност кой е замесен в отвличането на децата ми.

Но беше късно, защото по лицето му ясно личеше, че е разбрал, че съм навързал фактите.

Кап. Още една капка падна върху дънките му. Отново и двамата проследихме пътя ѝ през задимения въздух в колата. Светна зелено и първата кола потегли.

Хвърлих се към вратата, но не достатъчно бързо. Той натисна централното заключване и аз напразно заблъсках дръжката. Колата пред нас също потегли. Погледнах го и видях, че е лапнал цигарата и бърка за нещо във вътрешния си джоб. Бях преживял достатъчно, за да знам какво ще извади. И бях преживял достатъчно, за да знам, че трябва да реагирам. Затова, като извади пистолета, го фраснах с една ръка в лицето, а с другата хванах ранената му китка — тази с пистолета — и я стиснах колкото сили имах.

Той изпищя от болка и се чу оглушителен гръм.

Куршумът направи дупка в предното стъкло. Той посегна да ме удари със здравата си ръка, но аз го изпреварих и забих юмрук в челюстта му. Главата му се отметна и той изруга. За момента имах превес. Отново го ударих с все сила, решен да изкарам въздуха на този кучи син, който ме разпитваше преди по-малко от двацет и четири часа, дори се правеше на доброто ченге, а през цялото време бе знаел, че съм абсолютно невинен. Представих си как взема децата ми от дома на Айрини и наистина кипнах. Сграбчих го за косата и се опитах да блъсна главата му в стъклото, но не бях преценил добре ситуацията. Съвсем неочаквано той се плъзна напред и замахна с ръка.

Пистолетът отново гръмна и този път усетих как куршумът профуча покрай лицето ми и счупи стъклото зад мен. Ушите ми писнаха. Замириса на кордит. Бузата ми пламна от барутните останки. Загубих равновесие. Каплън ме удари и главата ми се блъсна в счупения прозорец. Инстинктивно отслабих хватката си и той отскубна ръката си от моята.

Шофьорът зад нас, явно смел човек, натисна клаксона и го държа така поне пет секунди. Примижал от болка, забелязах, че пистолетът на Каплън е насочен към корема ми. Странно, но не изпитах страх, само умора и примирение. Нямах вече сили да се боря. Ако ми беше писано да умра, така да бъде.

— Идиот такъв — изръмжа той презрително. — Не знаеш кога да спреш, а?

— Излъга ли ме за Кати? — попитах. — За връзката й с Ванеса?

Онзи зад нас, — или беше късоглед, или навит да се самоубие — отново натисна клаксона.

Каплън ме погледна, сякаш не вярваше, че в този съдбовен за мен момент съм му задал точно този въпрос.

— Не — каза той. — Не те излъгах.

А после направи нещо странно. Извини се.

— Нямах намерение да замесваме децата ти. Искам да го знаеш.
Не убивам деца.

Не знаех какво да кажа. Само погледнах пистолета, все още насочен към корема ми. В крайна сметка реших да се примоля:

— Не ме убивай.

— Няма — отвърна той, а после добави, сякаш на себе си: — Да ме вземат мътните, кой дявол ме накара да ти предложи да те закарам?

И... лапна пистолета и натисна спусъка.

54.

— Е, къде да те закарам? — попита той.

Замислих се за момент.

— Вкъщи — казах накрая, макар че не бях много сигурен дали все още имам дом.

Попитах го дали знае как да стигне до там.

Болт кимна и отвори шофьорската врата.

— Снощи бях там.

— Наред ли е всичко? Един от хората на Ленч беше там вчера следобед. Видях го.

— Не се безпокой — отвърна той и се качи в колата. — Сложили са полицейска охрана.

Аз също се качих и той запали двигателя. Часовникът на таблото показваше 14:35. Докато закопчавах колана си, Болт потегли от паркинга и тръгна през Хамбълдън. Сега имаше повече хора — някои разговаряха на групи, други пред къщите си — а двама униформени полицаи разпитваха някакъв човек пред кръчмата. Сутринта тук беше доста драматична. Едва ли някой бе очаквал да стане свидетел на престрелка в това китно селце, но в наши дни... човек никога не знае.

Попитах го дали има нещо против да запаля. След инцидента с Каплън ме върнаха в участъка и един детектив се смили над мен и ми даде кутия „Бенсън и Хеджес“. Изпитвах острата нужда да запаля. Лош знак.

Болт ме изгледа малко неодобрително и въздъхна.

— След всичко, което преживя, ще е малко жестоко да те лиша от цигара. Но отвори прозореца, моля те.

Отворих го, запалих и дръпнах дълбоко. Каква наслада! Ръцете ми все още леко трепереха. Дълъг беше този ден. Преди час бяха пуснали Кати под гаранция, без повдигнати обвинения, и тя отиде с колата си в Лондон да вземе децата. Каза, че ще се видим вкъщи покъсно. Беше бледа и съкрушена от смъртта на майка си и двамата си любовници, но въпреки това разсъждаваше трезво и беше удивително

спокойна. Не ми обясни нищо, само ми кимна и тръгна след адвокатата си.

Аз трябваше да остана, за да ме разпитат за смъртта на детектив Каплън. Дадох подробни показания, а по лицата на полицаите се четеше неподправен шок, че един от техните може да е замесен в кървавите събития, започнали вчера. Когато намекнах, че според мен колегата му, детектив Бен Съливан, също може да е замесен, лицата им се изопнаха още повече. Докато се борех с Каплън в колата, ми хрумна, че Съливан пасва на ръста и телосложението на онзи, който ме бе нападнал в библиотеката, а по-късно дойде във вилата заедно с Ленч и останалите. Не знаех дали са пратили човек да го разпита или арестува, затова попитах Болт.

— Не знам — отвърна той. — Отстранен съм.

— Съжалявам — отвърнах искрено.

Дължах на Болт огромна услуга и отстранен или не, той беше единственият човек, на когото имах доверие да ме върне в Лондон след първото фиаско. Полицаите в Рединг не бяха много доволни, но аз настоях и те ни закараха до колата на Болт в Хамбълдън.

Отново дръпнах от цигарата. Имах нужда да говоря.

— Да ви кажа право, не знам какво ще правим сега с Кати при създадалата се ситуация.

— Смяташ ли, че имате шанс? — попита той. — Да оправите нещата помежду си?

— Едва ли. Не и след всичко станало. Имам чувството, че въобще не я познавам — добавих с въздишка, не ми беше лесно да намеря точните думи. — Много странно усещане. Чувствам се някак... празен. Сякаш целият ми живот е лишен от смисъл... Всичко, което познавам, всичко, което обичам, изведнъж... сякаш е изчезнало.

— Това е от шока, Том. Ще се съвземеш.

— Лесно ви е да го кажете, господин Болт.

— Не си ми арестант. Наричай ме Майк.

— Добре, Майк, казано с две думи: съсипан съм. И едва ли някой може да си представи как точно се чувствам. Дори ти.

Болт замълча. Излезе на главното шосе и пое към магистралата. Тук движението беше по-натоварено — явно доста хора бяха решили да се порадват на слънцето, успяло най-сетне да пробие тежките дъждовни облаци, и да се разходят на свеж въздух.

Когато най-сетне заговори, думите му тежаха от тъга, която не предполагах, че може да се таи у такъв човек.

— Странно нещо е животът — започна той. — Понякога си тече плавно и безпроблемно години наред, толкова плавно, че започваш да го приемаш за даденост. Трагедиите се случват далеч от теб, на разни непознати хора. И тогава, изневиделица, като гръм от ясно небе, попадаш на подводен камък и целият ти живот се преобръща с главата надолу. Това ти се е случило, Том, а преди три години се случи и на мен. Така че, повярвай ми, знам точно как се чувстваш.

Настъпи неловка тишина. В крайна сметка любопитството ми надделя и го попитах какво му се е случило.

— Жена ми загина в автомобилна катастрофа — отвърна той, без да ме поглежда.

— Съжалявам. Не знаех.

— Казвам ти го, защото искам да знаеш, че лека-полека животът отново придобива смисъл. Вярно, не става бързо, нито лесно, но в един момент се научаваш отново да живееш по що-годе нормален начин.

— Съжалявам — повторих.

— Аз също. Аз карах.

Бях потресен.

— Господи, сигурно ти е било много трудно.

— Така е. До ден-днешен, вече три години, нямам никакъв спомен за самата катастрофа, нито как е станала. Бяхме на вечеря у едни приятели. Спомням си как пристигнахме там. Спомням си и първия половин час от вечерта, после всичко ми е мъгла, докато не се събудих в болницата дванайсет часа по-късно. Имах тежки наранявания в коремната област и вътрешен кръвоизлив, но жена ми била много, много по-зле, така ми казаха. След три дни родителите й дали съгласието си да изключат животоподдържащите системи. Аз не бях в състояние да взема решение. Не бях в състояние дори да стана от леглото, за да я видя. Бяхме женени от четири години и тя беше бременна във втория месец.

— Господи, Майк... просто не знам какво да ти кажа.

Той въздъхна и изражението му стана по-твърдо.

— Днес преживя истински ад. Имаш късмет, че оцеля. Аз също. Когато ме извадили от колата, никой не знаел дали ще ме бъде. Но тогава не се чувствах късметлия. Като разбрах какво се е случило с

Микаела, предпочитам да съм умрял. Тези два месеца в болницата бяха най-ужасното време в живота ми. Лежах безпомощен, докато раните ми бавно заздравяваха. После бях половин година в болнични. Вкъщи. И тогава не беше по-добре. Седях в опустелия ни дом, заобиколен от спомени за съвместния ни живот. Но след това се върнах на работа, смених жилището... продължих напред, както се казва. Все още мисля за Микаела всеки ден. Питам се какво ли би станало, ако бяхме преспали у приятелите ни онази вечер, как ли щеше да се нареди животът ни. Щяхме да сме истинско семейство, да имаме деца, къща в предградията... Но се опитвам да не мисля много за това. Животът продължава. Нямах друг избор, освен да продължиш и ти.

— От там ли са тези белези? От катастрофата?

Той кимна и пипна белега на бузата си.

— Аха, незаличим спомен. За да ми напомня колко крехко нещо е животът.

Дръпнах за последно от цигарата и хвърлих фасата през прозореца.

— Мисля да си сменя работата — заявих. — Мразя да продавам софтуер.

Спомних си мазната усмивка на Уесли и надутите му речи, после и че днес бях прострелял човек. Някак си Уесли вече не ми изглеждаше толкова страшен... Представих си как седя на поредното работно съвещание и вместо да преглеждам списъка с измислените си бизнес резултати, като треперя от страх дали ще е доволен от тях, ставам и казвам, че нямам такива, и което е по-важното, че въобще не ми пука. А после си сядам с широка усмивка. Представих си изумената му физиономия. Уесли беше вицепрезидент на компанията и се смяташе за чаровен, обичан, незаменим и несменяем шеф. Досега никой не се беше осмелявал да оспори авторитета му.

— Харесва ли ти да си полицай? — попитах.

Болт се замисли за момент.

— Харесва ми, когато постигам резултати от работата си, защото тогава виждаш, че си променил нещо. Но не ми е приятно, когато се забатача и трупам факти, които не се връзват. Като в този случай. Защо не ми кажеш каквото знаеш?

— Нали си отстранен, за какво ти е? Вече казах каквото знам на разпита.

— Просто ми е интересно — отвърна той. — До Лондон имаме четиридесет и пет минути.

Не ми се щеше отново да разказвам всичко. Твърде скоро беше и не исках да си припомням неприятните подробности. Но Болт не приличаше на човек, свикнал да му се отказва, а и можеше да приеме нежеланието ми като израз на вина. Затова му разказах всичко в хронологичен ред, а той ме изслуша внимателно, като от време навреме ме прекъсваше с по някой логичен въпрос.

Когато свърших, ме попита защо според мен Джак Кели ми се е обадил, при положение че не сме се чували четири години, и особено след като е имал връзка с жена ми.

— Каза, че трябвало да му помогна.

— И как? Не ме разбирай погрешно, но ти си бил на десетина километра от мястото, където са го преследвали, и честно казано, не виждам какво си можел да направиш. Ако бях на негово място, щях да се обадя в полицията.

Свих рамене.

— Аз също. Но знае ли човек как разсъждава някой в подобна ситуация?

— Ти би трябвало да знаеш — отвърна той. — Няколко пъти си бил в такава ситуация за последните двайсет и четири часа. Сам каза, че когато са те разпитвали и са те заплашвали с мъчения, ако си знаел какво търсят, си щял да им кажеш веднага. А явно Джак не го е направил.

— Кати му е помогнала да се освободи. После е побягнал.

— Но преди това са го измъчвали. А последните му думи, преди да издъхне, са били твоя адрес, нали така? Дал им е твоя адрес.

— Да.

— Защо? Ако това, което казваш, е истина...

— Истина е.

— Ако Кели е дал ключа на жена ти, защо не е казал на тези мъже, че и тя е в къщата? Защо им е дал твоя адрес?

И аз това се питах. От доста време.

— Сигурно е искал да я предпази — отвърнах. — Да ги отклони от нея, като ги прати при мен. Може би е мислел, че ако успее да ми каже какво става, ще отведе Кати на сигурно място.

— Може би — съгласи се той, но нещо в тона му подсказваше, че не е много убеден.

Припомних си телефонното обаждане на Джак и се питах дали е искал да ме предупреди, като каза на висок глас адреса ми на преследвачите си. Да ме предизвести, че идват, за да имам време да изчезна. Последното действие на човека, който навремето беше най-добрият ми приятел. Щеше ми се да е така, но вече за нищо не можех да съм сигурен.

Очевидно Болт също имаше резерви относно мотивите за обаждането, така че реших да го попитам.

— Ти си детективът — казах. — Какво мислиш?

— Мисля — отвърна бавно той и ме погледна косо, — че жена ти крие нещо.

Изсмях се и казах:

— Мен ако питаш, крие доста неща.

55.

Вечерта Болт си направи спагети с доматиен сос, испанска шунка и пармезан и си отвори бутилка шардоне. Опитваше се да не мисли, че сутринта е убил човек. Не му се удаваше много, но поне храната беше вкусна, а и виното му действаше успокоително. Чудеше се какво ще прави сега, отстранен от длъжност. Можеше да си навакса пропуснатия риболов — няколко дни на риба в Дорсет изглеждаха примамлива перспектива. Знаеше, че почивката ще му се отрази добре, а понеже беше сам и наемът беше смешно нисък, не му липсваха и пари. Трябваше да е на разположение, ако го потърсят от комисията по полицейска етика, но това не означаваше да си стои вкъщи и да чака да му се обадят. С пословичната им мудност сигурно щеше да стане август, докато надутите костюмари се появят, за да го разпитат.

Но, както бе казал на Том Мерън, не обичаше, когато нещата не се връзват, а в този случай все още го притесняваха някои моменти. Тормозеше го и фактът, че вече няма достъп до информацията, събрана от разследващите екипи. Беше извън играта. А това правеше разкриването на загатката почти невъзможно. Какво имаше в сейфа, който го искаше и защо, си оставаше все такава мистерия, каквато и в началото.

Мислите му се върнаха към Микаела. Сам се изненада, че бе казал на Мерън толкова много. Обикновено избягваше да говори за случилото се онази нощ. Предпочиташе да се рови в миналото, когато е сам. Но като видя посърналото лице на Мерън, съкрушен от главоломните промени в живота си и загубата, която ги съпровождаше, изпита съжаление. И все пак не му каза всичко. Имаше неща, които никой никога нямаше да узнае. Като например, че не искаше детето, което Микаела носеше в утробата си, защото все още не се чувстваше готов; че се държа ужасно отчуждено онези последни седмици, макар да се беше съгласил да имат деца; че по това време беше започнал да пие и често прекаляваше, дори когато сядаше зад волана; и че до ден-днешен не беше сигурен дали не е бил пиян онази нощ. Никой не знаеше, че от тогава приятелите на Микаела, у които бяха на гости, го

отбягваха и най-вероятно го обвиняваха за случилото се. На никого не беше казал за тези неща, нито за непоносимата вина, която изпитваше, когато мислеше за тях. Така и щеше да си остане.

Сега също усети как го обзема познатото чувство за вина, което щеше да го потопи в тежка депресия, ако не успееше да го спре навреме. За да се отърси от него, стана, отиде до прозореца и се загледа в ярките светлини навън. Беше по-тихо от обикновено, както винаги в неделя вечер, но все пак имаше хора. Някакъв автобус спря пред кръчмата на ъгъла, където Болт изпиваше понякога по някое питие. Две млади двойки слязоха и тръгнаха към тайландския ресторант. Смееха се весело и безгрижно. Едното момиче се наведе към приятеля си и му прошепна нещо. После се целунаха и Болт отмести поглед. Чувстваше се като воайор.

Наля си още вино, отпи бавно и се запита дали да не слезе до кръчмата за две-три бири. Познаваше собственика и когато нямаше хора, винаги му беше приятно да си побъбри с него. Имаше нужда от компания и щеше да се разсее, за да не мисли за проблемите си.

Мобилният му звънна. Беше го оставил на масата.

— Здравейте, шефе — каза Мо. — Реших да видя как сте. — Тонът му беше по-безизразен от обикновено, някак предпазлив.

— Здравей, Мо. Как е при теб?

— Добре. Не ме оставят да скучая. А вие как сте? Чух за престрелката тази сутрин.

— Извади пистолет — каза Болт, може би малко прибързано. — Дадох му шанс да се предаде.

— Детектив Евънс каза, че се надява скоро да се върнете на работа.

— Аз също. Знаеш, че не обичам да бездействам. Обади се на полицията, нали? За децата?

— Както ми казахте.

Болт знаеше, че Мо иска да разбере откъде е получил информацията, така че му спести неудобството да пита и му каза.

— Онзи, когото застрелях, ми каза къде са децата. Когато извади пистолет, го прострелях в корема, а като падна на земята, го попитах къде ги държат. Каза ми, но отново посегна към пистолета и го прострелях в главата.

— А защо не се обадохте вие? И защо трябваше да е анонимно?

— Нямах време да се обадя и не исках да ме разпитват откъде имам информацията. Не се предполага да разпитваш ранен, нали така.

Мо не отговори. Болт знаеше, че му е трудно да повярва на думите му. Най-сетне Мо рече:

— Онзи, дето сте го убили. Казва се Дейвид Харисън. Излезе в базата данни с отпечатъците. Бивш войник, участвал във войната в Югославия. Според данните убит в Босна преди повече от десет години, но явно не е. Съден за изнасилване и подсъдим за военни престъпления през 1995. По всяка вероятност е участвал в масови кланета на цивилни. Мерън каза, че неговите хора го наричали Ленч, но не открихме никакви данни за човек с такова име или псевдоним.

— Знаем ли за кого е работил?

— Според слуховете шефът му бил някакъв лондонски бизнесмен, Пол Уайз.

— Чувал съм това име, но не се сещам къде.

— Сигурно сте го прочели в класацията на най-богатите в страната. Този тип е червив от пари и има доста агресивни методи на работа. Освен това сред руините на изгорялата къща е открито тяло на мъж, идентифицирахме го по ДНК-то му, някой си Питър Мантани, бивш затворник, многократно осъждан за насилие. Води се на работа в една фирма, непряко свързана с Пол Уайз. Не е много и няма да има стойност в съда, но все е нещо.

Болт виждаше връзките. Докато смяташе, че ще бъде задържан, Ленч се държеше арогантно и уверено, защото шефът му беше човек с влияние. Болт си спомни една статия за Уайз, която беше прочел в някакъв неделен вестник. В нея се описваше как въпросният бизнесмен натрупал богатството си и станал един от най-заможните хора в страната. Авторът загатваше, че в произхода на парите му има нещо гнило, но тогава Болт не обърна голямо внимание на това. Не бяха един и двама онези, чиито пари са дошли от тъмни сделки.

— Мерън спомена, че го спасил някакъв тип, който се представил за полицай от НСБОП, Работел под прикритие с кодово име Даниълс — каза Болт. — За последно го видял във вилата. Опитвал се да отблъсне Ленч и хората му. Знаем ли нещо за него?

— НСБОП не е организирила операция под прикритие срещу Пол Уайз — отвърна Мо. — Който и да е бил този Даниълс, определено не е бил от НСБОП.

— Странно.

— Трябва да знаете и още нещо. Кати Мерън даде пълни и подробни показания.

Болт усети как го полазват ледени тръпки. Какво ли означаваше пък това?

— Можеш ли да ми кажеш подробности?

— Потвърди, че мъжът, когото сте застреляли, е отвлякъл децата им, бил е въоръжен и е заплашвал да ги убие, а също нея и мъжа ѝ, ако не му каже къде е ключът за някакъв сейф.

Болт едва се сдържа да не въздъхне от облекчение. Значи и Кати бе дала показания в негова полза.

— Каза ни също, че в сейфа имало касета и лаптоп, и двете на Кели.

— Хм... Значи все пак е знаела какво съдържа сейфът?

— Да, знаела е, но е решила да мълчи, защото е била наясно, че ако хората, които ги преследват, разберат, че тя или съпругът ѝ знаят нещо, ще ги убият.

— Е, ще ми кажеш ли какво толкова важно има в лаптопа и на касетата?

— Според Кати на касетата било записано частично признание от Тристрам Парнъм-Джоунс относно участието му в педофилски кръг. Същият, който Гелън се опитвал да разобличи. Споменавали се и имена, повечето на хора, вече покойници, но един бил все още жив.

— А именно?

— Пол Уайз.

— Господи, значи и той е замесен?! Нищо чудно, че иска да се добере до касетата.

— Така изглежда — отвърна Мо. — Но Кати призна, че самата тя не е слушала касетата. Знаела за съдържанието ѝ от Кели. Според нея всички подробности били в лаптопа. Кели ги събирал няколко месеца.

— Но Кели е бил адвокат на Парнъм-Джоунс. За какво му е да събира улики срещу най-големия си клиент?

Мо въздъхна.

— Изглежда, Джак Кели е бил от рядката порода адвокати със съвест. Когато през януари Джон Гелън представил случая на шефовете си, те започнали официално разследване срещу Парнъм-Джоунс и той естествено се обърнал към адвоката си. И макар след

няколко седмици разследването да било прекратено поради липса на доказателства, по думите на Кати Мерън Кели бил убеден във вината на клиента си и страшно се измъчвал от факта, че помага на опасни педофили да избегнат затвора. Решил да записва личните си срещи с Парнъм-Джоунс и при една такава среща главният съдия се изпуснал и направил коментар, който потвърждавал участието му в престъпленията, за които го обвинявали. Кели, разбира се, не можел да използва така получената информация в съда, но бил толкова обезпокоен, че споделил с Кати, с която по това време имал връзка. Тя го посъветвала да намери начин да огласи случая, но в крайна сметка той решил да си мълчи и след няколко седмици връзката им приключила.

— Долу-горе по това време Кати започнала друга връзка, този път с колежката си Ванеса Блейк — продължи Мо. — И точно тогава нещата започнали да се объркват. Кати разказала на Ванеса какво знае за Парнъм-Джоунс, а тя, понеже била с много будна обществена съвест, настояла тази информация да излезе наяве. Изглежда, е казала на някакъв репортер за съществуването на касетата и макар да не споменала имена, журналистът започнал да рови по случая. Кати твърди, че не позволила на Ванеса да продължи да се занимава с това, но явно слухът е тръгнал и някои от замесените са чули за съществуването на въпросната касета, Уайз също.

— Смяташ ли, че Уайз има нещо общо със смъртта на Парнъм-Джоунс? — попита Болт.

— Струва ми се логично. Според мен хората на Уайз са очистили Джон Гелън, а после са решили да се отърват и от съдията, просто за всеки случай. Това, което знаем със сигурност, е, че когато Кели научил за смъртта на Парнъм-Джоунс, се обадил на Кати. Вчера сутринта. Бил много разтревожен. Бил сигурен, че не е самоубийство, и понеже касетата била у него, се безпокоял да не стане мишена. Безпокоял се и за Кати. Според нея Джак бил изпаднал в излишна параноя, но тя все пак се съгласила с него, че сега е добър момент да огласят съдържанието на касетата. Като адвокат на Парнъм-Джоунс обаче Джак не можел да го направи. Затова решил да помоли Кати. Заклучил касетата и лаптопа в сейфа и я повикал в дома си да ѝ даде ключа, като ѝ казал да не паркира пред къщата. Явно бил ужасно изплашен, но пък именно това спасило живота ѝ. Докато била там, за

да вземе ключа, дошъл Ленч с хората си. Кати се скрила, но както знаем, те пипнали Кели, който им дал името на Том и адреса на семейство Мерън, преди да умре.

— Още не мога да разбера защо им е дал името на Том. Горкият нещастник няма нищо общо с това.

Мо се замисли за момент, след което отвърна:

— Може би си е мислел, че ако им даде някаква информация, ще го оставят жив. Не е искал да замесва Кати, но при цялото това напрежение не се е сетил за друго име и просто е назвал Том. Но след като вече е мъртъв, едва ли някога ще узнаем със сигурност защо го е направил.

— А Ванеса Блейк? И за нея ли са разбрали хората на Уайз?

— Кати каза, че според Ленч Ванеса била убита по погрешка. Явно убиецът е отишъл в университета да търси нея, но е попаднал на Ванеса. Ножът, с който е убита, е на самата Ванеса. Също като Кели и тя се уплашила, като чула за смъртта на Парнъм-Джоунс, и започнала да носи нож, за самозащита. Така са се появили отпечатъците на Кати по него — използвала го е в кухнята на Ванеса, когато били заедно.

— Толкова трупове — въздъхна Болт. — Някой трябва да си понесе последиците. Уайз призован ли е за разпит?

— На какво основание? Няма следа нито от касетата, нито от лаптопа. Сейфът беше празен.

— По дяволите! Значи ще се измъкне?

— Срещу него няма никакви улики, само слухове. Какво можем да направим?

Болт замълча. Версията на Кати Мерън му изглеждаше правдоподобна. Не че за него имаше някакво значение. Той си оставаше отстранен. Просто се питаше дали човекът, когото бе убил — Дейвид Харисън, Ленч или както там се казваше — би могъл да му даде някои отговори, та Уайз да бъде изобличен. Едва ли. Нямахме вид на човек, който ще се огъне при разпит и ще се опита да спаси собствената си кожа. А и какъв смисъл да мисли за това сега? Ленч беше мъртъв. Тази врата беше окончателно затворена.

— Мога ли да попитам нещо, шефе?

Болт знаеше какво.

— Разбира се, давай.

— Нямахте друг избор, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Наложило се е да го застреляте, нали? Този Ленч. Иначе е щял да ви убие. Така стана, нали?

Болт знаеше колко мъчително е за Мо да зададе този въпрос. Бяха приятели. И си вярваха. Но случилото се тази сутрин бе променило нещата.

— Не бих ви питал, но... трябва да знам.

— Нямаше друг начин, Мо. Наложил се да го убия — излъга Болт с по-голяма лекота, отколкото очакваше. — Посегна към пистолета си и аз натиснах спусъка. Нали разбираш — не искаше да отиде в затвора.

Чу как Мо въздъхна облекчено.

— Не съм се съмнявал във вас, шефе, но обстоятелствата... — И замълча за миг, за да намери най-точните думи. — Са малко странни, не мислите ли? Стреснах се.

— Целият уикенд беше стресиращ, Мо. Остани при семейството си. Почини си.

— И вие, шефе.

— Мен не ме мисли, ще се оправя.

И знаеше, че е така. Той, Майк Болт, умееше да оцелява. Беше се отблъснал от дъното веднъж и щеше да го направи пак. Но пътеводните му светлини отново се бяха сменили. Хладнокръвно бе убил човек — съвсем заслужено, вярно, но това не променяше факта, че човекът е мъртъв. А беше невъоръжен. Както на повечето хора, и ръцете на Болт не бяха съвсем чисти. Но досега не бяха и съвсем мръсни. А сега трябваше да свиква с това.

Остави телефона на масата, взе чашата с вино и включи телевизора. Стига толкова мислене за днес.

56.

Както можете да се досетите, да видя отново Макс и Клои беше един от най-щастливите мигове в живота ми. Щом влязох, и двамата се втурнаха към мен, а аз ги прегърнах и ги притиснах до себе си. В този миг нищо друго нямаше значение. Кървавите събития от последния ден избледняха в съзнанието ми; разбитият ми брак също не беше от значение. Бях си у дома.

Клои най-сетне ме пусна, внимателно докосна превръзката на главата ми и ме попита къде съм се ударил. Казах ѝ, че съм паднал и съм се одрал на един пирон.

— Горкият татко — рече тя и нежно ме целуна по бузата. После развълнувано попита: — А знаеш ли какво стана с нас?

— Не — излъгах, — какво?

— Един човек в черно дойде и ни взе от баба — обясни тя развълнувано.

Потръпнах. Още не знаеха за баба си. Надявах се да мине малко време, преди да им кажем.

— Да, чух за това.

— Аз плаках. Но само малко.

— А аз не — обади се Макс. — Дори му се скарах.

— Е, вече всичко свърши — казах аз. — Лошият човек е в затвора.

Но докато го казвах, се запитах дали е ясно къде са и четиримата, с които се бяхме сблъскали снощи във вилата. За съдбата на Ленч, Мантани и Каплън бях сигурен, но четвъртият? Дали беше детектив Съливан и ако беше той, къде беше сега?

Но за момента не исках да мисля за това.

Според психолога в болницата Макс и Клои били само леко травмирани от преживяното. Били твърде малки, за да осъзнаят какво точно им се случва, били затворени заедно, а и за твърде кратко, така че нямало да има по-тежки последици върху психиката им. И наистина, докато следобеда се гонехме из двора, скачахме и се смеехме, те изглеждаха същите весели деца като преди. Посъветвах

ни да ги оставим да говорят за случилото се, но те не проявяваха такова желание, затова и аз не повдигах темата. Надявах се, че това вече е минало и че можем спокойно да го забравим.

Кати не взимаше участие в игрите ни и беше ясно, че полага усилие да не рухне. Трима души, които обичаше, бяха убити за непоносимо кратко време един след друг. Бе й останало единствено семейството, макар че не бях сигурен дали то все още включва и мен.

След като сложихме децата да спят и им прочетох приказка за лека нощ, слязох при нея в кухнята. Беше отворила бутилка червено. Беше наляла и на мен. Очите й бяха сухи, но напрежението в тях бе очевидно. Беше все така красива, въпреки всичко преживяно.

— Мисля, че е време да ти кажа истината — каза тя и ми подаде едната чаша.

„И аз мисля, че заслужавам да я чуя“ — помислих си и отпих огромна глътка.

— Не бързай... Когато си готова — отвърнах и я погледнах над ръба на чашата.

Чудех се дали можем да оправим отношенията си. Хубавото й гладко лице не ми подсказваше накъде ще тръгнат нещата.

— Готова съм. Гладен ли си?

Поклатих глава и казах:

— Би трябвало, но нещо нямам апетит.

— И аз съм така. Чувствам единствено празнота. Ела.

Хвана ме за ръка — целият изтръпнах — и ме поведе към дневната. Седнахме един до друг, ръката й остана в моята, и тя ми разказа всичко. Как от доста време не се чувствала щастлива с мен и започнала връзка първо с Джак, а после и с Ванеса. Как докато била с Джак, разбрала за обвиненията по адрес на главния съдия и за съществуването на касетата с неговите признания; и накрая как всички станахме мишени, когато Ленч, Мантани и онзи, за когото работеха, се юрнаха да намерят касетата, преди някой да я направи публично достояние.

— Безкрайно съжалявам, че те въвлякох във всичко това — каза тя, когато свърши.

— Сутринта в колата Каплън ми каза, че са намерили съвместна ипотека на твое име и на името на Ванеса — отбелязах. Не можах да се насиля да спомена и „интимните“ снимки.

Кати се усмихна тъжно.

— Не е точно ипотека, само запитване за ипотека.

Не виждах разликата, но тя ми обясни.

— Ванеса настояваше да задълбочим връзката си, да минем на по-сериозен етап. Харесвах я, но мисля, че тя беше влюбена в мен, а и беше сама, нямаше какво да губи.

Усетих как започвам да намразвам Ванеса още повече, но се сетих, че е мъртва и че всъщност съдбата ѝ съвсем не е за завиждане.

— Знам, че трябваше да се опитам да поуспокоя нещата — продължи Кати, — но всичко вървеше някак от само себе си и аз се оставих на течението.

Погледна ме с прекрасните си топли очи на кошута.

— Наистина ми се ще да не беше разбирал за нея, Том. До последно се опитвах да скрия от теб връзката си с нея, особено след като разбра за Джак.

Стисна ръката ми. Беше приятно. Може би съм малко наивен по отношение на жените, но в този момент наистина имах чувството, че не е съвсем изстинала към мен.

Кати млъкна и аз тъжно поклатих глава. Мислех за Джак. Моят стар приятел от детството. Джак, предателят.

— Той въобще споменаваше ли ме? — попитах.

— Каза, че понякога се чувства виновен за това, което прави.

Защо ли не вярвах? Хората като Джак Кели никога не изпитват вина. Просто следват инстинктите си и най-често изобщо не се замислят как ще се отразят действията им на тях самите или на околните. Джак също вярваше на своя инстинкт, че е всемогъщ. Затова бе успял да се спусне по онзи почти вертикален склон. Затова, когато бяхме на девет и три по-големи момчета ни сгасиха в парка и поискаха да им дадем джобните си, се нахвърли върху тях, вместо да им даде парите си. И най-често се оказваше победител. Вярно, тримата гамени ни понатупаха (особено Джак, защото той се съпротивляваше най-яростно), но не ни взеха парите.

А ето, че късметът му бе изневерил, когато най-много му трябваше. Спомних си онзи ден в парка. Как се върнахме целите в рани и синини, прегърнати през раменете, сплотени, единни, победители, и как си мислех какъв съм късметлия, че Джак ми е приятел. Дори сега, след всичко, което ми беше сторил, не можех да не

скърбя поне малко за загубата му. Дълбоко в себе си той беше добър човек. Можел беше да си държи устата затворена и да премълчи ужасните престъпления, извършени от неговия мастит клиент, но не, решил бе да постъпи правилно и това му бе коствало живота. И някак си това правеше предателството му още по-тежко за мен. Защото в моя случай беше успял да пренебрегне морала си, сякаш не съм достатъчно важен, за да си прави труда да е честен. От това ме болеше най-много.

— Наистина ли бях толкова непоносим последните години? — попитах.

Кати въздъхна и отметна кичур коса от очите си.

— Вината не е само твоя. И двамата сме виновни. Отчуждихме се един от друг. Вече не разговаряме както преди, а когато стигнем до разговор, по-скоро се караме.

Според мен нещата не стояха толкова зле, но може би просто не исках да погледна истината в очите. Вярно беше, че напоследък имахме няколко сериозни скандали.

— При тази ситуация сигурно е било неизбежно — продължи тя, — но кълна се, никога дори не съм си представяла нещо толкова лошо. Безкрайно съжалявам, Том. Ако можех да върна времето назад, щях да го направя.

— Има ли шанс да се върнем към предишния си живот?

Въпрос за джакпота. Изведнъж нищо друго нямаше значение. Исках единствено да се върнем към времето, когато двамата с Кати се обичахме. Имах нужда от нея. Имах нужда от цялото си семейство. Без тях бях загубен.

— Не знам — отвърна тя.

Не това се надявах да чуя.

— Дай да опитаме — казах и се наведох към нея като тийнейджър на първа среща.

Идеята беше за страстна целувка в устата, но тя се извърна леко встрани и вместо това се получи платоническа целувка по бузата. Сърцето ми се сви.

В този момент телефонът иззвъня. За пръв път от съдбовното обаждане на Джак вчера следобед. Сякаш беше в някакъв минал живот. Станах бавно. Беше ми някак нервно, неясно защо. Знаех, че всичко е свършило, но опитът ми от последните два дни ме бе научил, че

животът е непредвидим. Може да ти сервира доста изненади, някои изключително неприятни.

— Да? — Усещах напрежението в гласа си.

— Здравей, Том. Как си? — прогърмя един силен и уверен глас със заучен американски акцент.

Уесли О'Шей винаги беше искал да е американец и най-големият му комплекс беше, че всъщност е роден в Лимингтън Спа.

— Добре ли си, братле? Току-що научих какво ти се е случило. Ченгетата ми се обадиха преди малко и честно казано, нямам думи.

След което ми показа как няма думи, като ме засипа с въпроси относно премеждията ми, но аз бях доста лаконичен и той сметна за нужно да ми разкаже как негов братовчед от Ню Джърси преживял подобна драма в началото на деветдесетте.

— Уесли, благодаря, че се обади — прекъснах го тъкмо когато следваше моментът с намесата на специалните части, — но съм много уморен, както сигурно се сещаш. Ще поговорим друг път, става ли?

— Разбира се, Том, разбира се. Утре не идвай на работа, почини си. А може и във вторник. Искаме, като се върнеш, да си бодър и свеж.

— Много мило, Уесли, благодаря.

— Няма нищо, Том, нали сме приятели. Наричай ме Уес.

— Много си мил, Уес, оценявам го.

— Хм, още нещо, Том...

Изведнъж гласът му затрепери несвойствено.

— Да, Уес, какво има?

— Хм, вярно ли е това, което чух? Че си... че си прострелял човек?

— Аха, два пъти — казах и затворих.

Оставих слушалката и погледнах Кати. Не мога да го обясня, но в този момент знаех, че по един или друг начин с нея ще се справим. И за първи път от доста време се разсмях на глас.

Детектив Бен Съливан слезе от колата, огледа притеснено безлюдната нощна улица и бързо изкачи стъпалата. Отвори входната врата, влезе и изчака автоматичната ключалка да щракне зад гърба му. Беше загазил. И то много. Знаеше, че след смъртта на Каплън със сигурност ще започнат да търсят и него; може би дори бяха разбрали, че той е убил Ванеса Блейк. Доказателствата срещу него бяха косвени, но въпреки това искаше да помисли малко, преди да се изправи на разпит, а това означаваше да напусне страната за известно време.

Част от него знаеше, че това е глупав ход, очевидна декларация за гузна съвест, но в момента наистина не беше готов за разпит. Вчера следобед бе убил за първи път — беше намушкал една жена за пари. Обещаха му двайсет хиляди в брой, като десетте ги получи авансово. Това бяха много пари. Но нямаше да получи останалите десет, защото се оказа, че е объркал жертвата. Пратиха го в университета да намери някаква си Кати Мерън, която имала ключ за някакъв сейф. Задачата му беше да открие тази жена, да вземе ключа, да разбере къде е сейфът и да я убие. А ако ключът не беше у нея, трябваше да разбере у кого е, след което да се отърве от нея. Дадоха му и ръкавици — на мъжа ѝ, — с които да го натопа.

Но всичко се обърка, когато Ванеса Блейк го изненада и в последвалата борба той я уби със собствения ѝ кухненски нож.

А сега го гризеше съвестта. Щеше му се въобще да не се беше забърквал в това. Обвиняваше бившия си колега Рори Каплън, задето го придума да изкара малко странични пари, и гаджето си Джанет, задето обичаше лукса и разкоша. Ако не бяха нейните скъпи дрешки, луксозни мебели и екзотични екскурзии, той все някак щеше да се справи. Всъщност Бен Съливан обвиняваше всеки друг, освен себе си. Това беше присъщо за него и бе една от причините колегите му да не го харесват.

Светна в коридора и тръгна към апартамента на Джанет. Не живееха заедно, защото Съливан държеше да е независим, но той плащаше наема на жилището ѝ още откакто я уволниха от хотела

преди месеци. „Гъпа крава“ — помисли си с раздражение. Какъв идиот трябва да си, за да не се справиш с работата на рецепционист? Не беше кой знае какво. Просто вдигаш телефона, какво толкова? А апартаментът хич не беше евтин. Седемстотин и петдесет на месец, макар и само с една спалня, и то в сравнително евтин район на Хендън. Животът в Лондон беше адски скъп. Нищо чудно, че му се налагаше да заработва допълнително.

Джанет беше излязла с приятели тази вечер и това го устройваше идеално. Десетте хиляди бяха в една торба върху гардероба, скрита под няколко одеяла, заедно с още четири хиляди, които беше изкарал, като бе изпълнявал различни поръчки за неофициалните си работодатели. Парите бяха повече от достатъчно, за да замине за някое топло място, където на спокойствие да реши какво да прави по-нататък. Но на мацката щеше да ѝ се стъжни, когато дойдеше време за наема. Той беше до тук, повече нямаше да ѝ плаща жилището. Да се оправя сама. Да си размърда задника и да си намери работа. „Това ще ти е вместо «сбогом», скъпа“ — помисли си.

Но щом влезе в апартамента и запали лампите, веднага разбра, че нещо не е наред. Върху килима в дневната беше постлан черен найлон. Вътрешната страна на вратата и стената също бяха защитени с найлон. Дори диванът в средата на стаята беше заметнат с найлон. Зад дивана стоеше някакъв мъж и го гледаше. Когато очите им се срещнаха, мъжът извади пистолет със заглушител и го насочи към Съливан. Бяха само на два метра и половина един от друг.

— Теб ли пратиха? — попита Съливан. Веднага позна мъжа, макар сега косата му да беше с друг цвят и да носеше очила с дебели рамки.

— Винаги пращат мен — отвърна убиецът и го простреля малко над коляното.

Съливан залитна към вратата и стисна ранения си крак. После се свлече на пода и стисна зъби от болка.

— Имаш нещо, което ми трябва — каза убиецът спокойно. — Всъщност две неща. Касета и лаптоп. Къде са?

— Не знам за какво говориш — изпъшка Съливан.

— Напротив, знаеш.

И го простреля и в другия крак. Съливан простена от болка.

— В колата са. Тъкмо щях да ви ги донеса.

— Не се и съмнявам — отвърна убиецът и отново стреля, този път в челото му.

Кръвта обля черния найлон на вратата.

Мъжът, когото Том Мерън познаваше само като Даниълс, разви заглушителя и заедно с пистолета го пусна в джоба на самото си. Знаеше колко са ценни касетата и лаптопът, които Съливан беше взел от сейфа на Кингс Крос. В тях имаше уличаваща информация за шефа му, мултимилionера Пол Уайз. Ето защо от самото начало искаше да ги вземе той. Дори рискува живота си, за да се добере до тях. Те щяха да му осигурят най-голямата печалба през живота му.

Нещата за малко да се провалят във вилата на Мерън, когато се появиа Ленч и хората му. Якият изверг беше достоен противник и за малко да го уцели с онзи куршум на алеята. Но сега той, Мантани и останалите хора на шефа му бяха мъртви, което означаваше, че Пол Уайз е уязвим.

И готов да плати за свободата си.

Даниълс уви трупа на Съливан в найлона, завърза го от двата края и с известни усилия го пренесе до собствената му кола, след което го хвърли в багажника. Негов човек в Есекс се отърваваше от телата, без да задава въпроси, а сега щеше да разкара и колата. Даниълс вече му се беше обадил да чака доставката.

Лаптопът и касетата бяха под предната седалка до шофьора. Той запали двигателя, пусна касетата в касетофона на колата и потегли. След пет минути вече беше убеден, че разполага с всичко необходимо. Отби от пътя и набра един номер на мобилния си телефон.

Ако Пол Уайз си мислеше, че проблемите му са решени, чакаше го голяма изненада.

Проблемите му тепърва започваха.

ЕПИЛОГ

ТРИ СЕДМИЦИ ПО-КЪСНО

Откакто го отстраниха от длъжност, Болт не спираше да разсъждава. Трудно е да не мислиш за нещата, когато имаш на разположение толкова време. Разбираш какво е да си самотен едва когато прекарваш целия си ден въщи сам, а също и повечето вечери. Все пак успя да отиде до Корк за мечтаната риболовна ваканция, което го поразея малко. Ходеше и в кръчмата по-често от обикновено, в резултат на което напълня с няколко килограма, макар да удвои посещенията си във фитнеса. И през цялото време размишляваше. За човека, когото бе убил; за случая, който разследваха; и за човека, който по всяка вероятност стоеше зад всичко това. Пол Уайз. Човекът, който се бе измъкнал.

През последните три седмици излязоха още подробности относно делата на Уайз. Преди няколко месеца НСБОП действително беше провела разследване във връзка с бизнес сделките му, но неизвестно защо то изведнъж бе прекратено, макар че според Мо въпросният бизнесмен бил заподозрян, че има пръст в поне пет убийства (без да броим събитията от преди три седмици), а също така и в изнудвания, измами и укриване на данъци. Странно как един толкова покварен човек не само се бе издигнал в обществото, но и си стоеше на високия трон съвсем необезпокояван. Но пък Уайз имаше влиятелни приятели, които му правеха услуги. Болт се питаше колко ли още високопоставени люде като Парнъм-Джоунс споделят перверзните му вкусове. Тази мисъл го вбесяваше, защото подозираше, че не са малко.

В цялата тази ситуация имаше и нещо лично. Именно Пол Уайз беше виновен за безсънните нощи на Болт, последвали в резултат на факта, че му се бе наложило да застреля невъоръжен човек и да претъпи закона, който цял живот беше защитавал. Искаше да накара тоя мръсник да си плати за това. Но май щеше да се наложи да почака. Уайз беше хитър и не си цапаше ръцете. Всички доказателства срещу

него бяха толкова повърхностни, че на практика не вършеха никаква работа. За момента поне Уайз нямаше от какво да се страхува, но пък Мо бе казал, че след последните убийства, в които бил заподозрян Уайз, разследването щяло да се поднови и да се провежда доста пощателно. Така че един ден Уайз щял да си плати за престъпленията. Болт обаче се притесняваше, че няма да е скоро.

След три седмици извън играта един топъл юнски следобед Болт влезе в едно кафе на главната улица. Вътре беше тихо. Тя отново беше дошла преди него и седеше на ъглова маса в дъното. Болт ѝ кимна, поръча си кафе и тръгна към нея.

— Добре изглеждаш — каза ѝ, докато се ръкуваха.

И наистина изглеждаше добре. Кожата ѝ беше загоряла и гладка, черната ѝ коса малко по-дълга и доста по-лъскава отпреди, а сенките ѝ сякаш подчертаваха блясъка в очите. Беше с бяла дантелена блуза с къси ръкави, която приятно контрастираше с тена ѝ, на врата си носеше семпло сребърно синджирче със сърце.

— Благодаря — отвърна Тина Бойд. — И ти не изглеждаш зле.

— Къде беше?

— На почивка. Изкарах две седмици в Мексико. Имах нужда да се махна за малко.

— И не си сбъркала. Почивката ти се е отразила много добре.

— Чух за случилото се с теб. Съжалявам.

— Отстраняването е само формалност. Вече ме разпитаха от комисията и според тях не съм извършил нищо нередно, така че другата седмица се връщам на работа.

— Без понижение в чин?

— Без.

— Браво. — Тя се усмихна. — Най-последно да загреят какво означава добър полицай. Понякога се чудя как изобщо са останали свестни хора в полицията.

— А ти мислиш ли да се връщаш?

Тя се замисли за момент.

— Отчасти — да. Но още не съм решила.

Настъпи кратка пауза.

— Какво стана с Парнъм-Джоунс? — смени тя темата. — Самоубийство ли е все пак? Не съм следила последните събития.

— Никой не знае със сигурност — отвърна Болт искрено, докато му сервираха кафето.

После ѝ разказа каквото знае, но без да споменава Пол Уайз по име. Тя го слушаше внимателно и при най-грозните подробности поклащаше глава.

— Значи Джон беше прав. Имало е група педофили, включваща Парнъм-Джоунс.

— Така изглежда.

— И един от тях все още е на свобода. И ти знаеш кой е.

Болт кимна.

— Имаме заподозрян, който вероятно е поръчал убийството на Джон — каза той предпазливо. — Но нямаме доказателства.

— И смятате, че същият човек е поръчал да убият и Парнъм-Джоунс. Така ли?

Болт отново кимна.

— Мисля, че главният съдия е бил слабата брънка. Трябвало е да се отърват от него. Да предположим, че преди години е участвал в убийството на онова момиче. Смятал е, че му се е разминало, но преди няколко месеца изведнъж разбира, че тайната е излязла наяве и че някакъв детектив души и задава въпроси. Обажда се на един от приятелите си, който също е участвал в убийството, да го наречем господин Игрек, и го моли да се погрижи за проблема. След няколко седмици детективът е мъртъв. Съдията си отдъхва, но не за дълго, защото плъзват слухове, че има касета, на която са записани неговите признания за участието му в убийството на детето. А за капак получава и анонимен имейл, в който изнудвачът твърди, че знае подробности за престъплението. Открихме го в компютъра му. Съдията е в паника. Знаел е какво го чака, ако се разкрие тайната на тъмното му минало. Предполагам, точно тогава приятелят му е решил, че е твърде рисковано да го оставят жив. Използвали са същите хора, които са убили Джон, и вместо да сменят метода си на работа, са решили да приложат същата формула, защото са видели, че дава резултат. Убили са Парнъм-Джоунс по същия начин и са го нагласили така, че да изглежда като самоубийство.

— А твоят господин Игрек се измъква сух от водата — отбеляза Тина и извади цигари.

— Физическите убийци на Джон почти сигурно са мъртви. Що се отнася до господин Игрек, взели сме го на мушка. Няма да ни се изплъзва вечно.

— Високопочитаемият главен съдия определено си е получил заслуженото, мръсникът му с мръсник — каза тя и запали цигара. — Съсипал е живота на доста хора, но сега поне Джон може да почива в мир.

Болт кимна. Беше съгласен с нея.

— Остава само една загадка — рече той и отпи от кафето си.

— Коя?

— Кой е изпратил имейла на Парнъм-Джоунс седмица преди той да умре? Онзи със заплахата, че знаят всички подробности.

Спогледаха се. Тина не отмести поглед, но очите ѝ не издаваха нищо. После леко се усмихна, някак хем плахо, хем уверено.

— Знаеш, че съм го изпратила аз, нали?

— Много мислих затова — отвърна Болт и също се усмихна, за да ѝ покаже, че разбира какво е преживяла и защо го е направила. — Просто не виждам кой друг може да е.

Тя въздъхна и дръпна от цигарата.

— Бях ядосана, че всичко ще му се размине. Искях да го накарам да страда така, както страдах аз. Да изпита поне частица от същата болка. Изпратих му само този имейл и после разбрах колко глупаво съм постъпила и какъв ненужен риск съм поела. Дали е възможно да го проследят и да стигнат до мен?

— Откъде го изпрати?

— От едно интернет кафе. От новосъздаден адрес.

— Преди няколко дни говорих с момчето, което се занимаваше с това — каза Болт и си спомни разговора с Маг Търнър, — и той каза, че не е открил нищо. Така че едва ли ще го проследят.

— Слава богу. Не че съжалявам, че го изпратих. Заслужаваше си го. Само дето трябваше да измисля нещо по-ефикасно.

— Е, в крайна сметка го направи друг.

— Да, може да се каже и така — отвърна тя, изгаси цигарата в пепелника и го погледна в очите. — Това ще си остане между нас, нали?

— Имаш думата ми — каза Болт и сложи ръка на сърцето си. — Но не дойдох само заради това.

— И друго ли има? — попита тя притеснено. — Нещо тревожно ли?

— Не знам. Може би — отвърна той, но с усмивка. — Дойдох, за да ти предложа работа.

— Шегуваш се! Та аз дори вече не съм в полицията.

— Не се шегувам. Не ми достигат хора, а съм сигурен, че колегите ще приемат с радост завръщането ти. Ти си безупречен полицай, точно такъв човек ми трябва. Боец.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно.

Тя прокара ръка през косата си.

— Интересно предложение. Нямахте ли планове да разтурят НСБОП догодина?

— Това е чак догодина. Стига де, знаеш, че мястото ти е при нас.

— Дай ми време да помисля малко, става ли? Не искам да вземам прибързани решения.

— Разбира се — отвърна той, но се чувстваше малко разочарован.

Искаше да я вземе в екипа си не само защото беше добър полицай. Когато се запозна с нея преди три седмици, тя беше наранена и уязвима и той откликна на болката ѝ, вероятно защото я почувства като сродна душа. Но после осъзна, че го привлича и като жена. А като я видя сега с този тен, свежа и красива, чувствата му се задълбочиха още повече.

Стана и се опита да прикрие разочарованието си, макар и не много успешно.

— Имаш номера ми, нали? Обади ми се, когато вземеш решение.

Тя кимна.

— Благодаря за предложението. Ще ти се обадя до края на седмицата.

Стиснаха си ръцете и се сбoguваха. Болт остави на масата няколко лири, за да си плати кафето, и излезе на улицата. Небето беше бледосиньо, слънчевите лъчи се прокрадваха иззад перестите облаци.

Разочарованието му се стопи. Беше време да продължи напред.

Издание:

Саймън Кърник. Без пощада
Английска. Първо издание
ИК „Бард“ ООД, София, 2008
Редактор: Иван Тотоманов
Коректор: Десислава Петкова
ISBN: 978-954-585-865-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.